పాకుడు రాళ్ళు

(2వ భాగం)

పదిన్నరకల్లా భోజనం చేసి, పదకొండింటిదాకా మంచం మీద పొర్లి అప్పటికి ఏమీ తోచకపోవడంచేత, తాయారును పిలిచి ఓ కవరు తెప్పించింది మంజరి.

హఠాత్తుగా ఆవిడకు, రాజమణి, వసంతా, కోటేశ్వర రావు, రామచంద్రం, మాధవరావూ, కలగాపులగంగా జ్ఞాపకం వచ్చారు. ఈ జ్ఞాపకాలతో ఈ రోజల్లా మంజరి కాలక్షేపం చేయ వచ్చు. కానీ రాజమణి ఆరోగ్యం ఎలా ఉందో కనుక్కోవడం ముఖ్యమనుకొంది.

ఎలా ఉత్తరం ప్రారంభించాలో మంజరికి చప్పున తట్ట లేదు. నాలుగైదు పంక్తులురాసి కొట్టిపారేసింది. ఆఖరికి ఎలాంటి సంబోధనా లేకుండానే మొదలెట్టింది.

"—నేనిక్కడ క్షేమంగా ఉన్నాను. నువ్వెలాఉందీ నాకు తెలీదు. వాసంతి ఎలాఉంది ? అన్నట్లు నాకో విషయం స్పష్టంగా రాయి రాజమణీ ! ఆపిల్లపేరు వాసంతియా వసంతా, నా కిప్పటికీ ఆ రెండుపేర్లూ తికమకగానే ఉంటాయి. మీరిద్దరూ ఆ కూపం లోంచి ఎప్పుడు బయటపడతారో నాకు తోచకుండా ఉంది. వసం తను-మరీ నలగ్గొట్టకు. నాక్కొంచెం స్థిమితం చిక్కగానే మిమ్మల్ని పిలిపించుకొందామని సంకల్పం. భగవంతుడేం చేస్తాడో తెలీదు.

"నా విషయం ఇంకా అయోమయంగానేవుంది. చలపతి గారు నాకు బొత్తిగా అర్థంకాకుండా ఉన్నారు. ఒక్కోసారి ఆయన మాటలు నాకు బోధపడవు. నన్ను నిజంగానే పైకి తీసుకురావా లనుకుంటున్నాడో, లేక దానివెనుక అతని స్వార్థమేదన్నా ఉన్నదో నాకు తెలీదు. ఉత్తి పుణ్యానికి నామీద అంత అభిమానం ఆయన గారికెందుక్కలగాలో తెలీదు. అ మాటకొస్తే ఎవరికైనా, ఇంకోరి మీద నిష్కారణంగా ప్రేమాభిమానాలు పుట్టుకొస్తాయా?"

"మొన్నీమధ్య ఏం జరిగిందనుకున్నావ్ రాజమణీ ! ఎవడో వెంకటేశ్వర్రట, ఓ కంపెనీలో మేనేజరుగా ఉంటున్నాట్ట. ప్రొడ్యూసరుకు తోడల్లుడట. చలపతి వాణ్ణి పట్టుకొచ్చాడు. ఆడ

వాళ్ళను గురించి నా ఎదుటనే సిగ్గులేకుండా మాట్లాడుకొన్నారు. నేను సిగ్గుతో చచ్చిపోయ్యాననికాదు-యీ దశలో నేను సిగ్గుపడతాననికూడా నువ్వనుకోవని నాకుతెలుసు. ఉన్నట్లేవుండి ఇప్పుడే వస్తానని చలపతి మాయమయ్యాడు. ఆ పట్టు-పట్టు రాత్రి పన్నెండు దాటాకగాని చలపతి రాలేదు. వచ్చాక చాలా-ఆత్రంగా, "ఏం జరిగిందేమిటి? ఏమన్నాడేమిటి?" అన్నాడు. ఆ క్షణాన చలపతిని చూస్తుంటే చెప్పరాని అసహ్యం వేసింది. నాకూ ఆ వెంకటేశ్వర్లుకూ లంకె కలపాలని అతగాడి అభిప్రాయమనుకుంటాను. పోనీ ఆ విషయం నాతో ముందుగా చెబితే, నేనూ కాదనేదాన్నిగాదు. నేను తనకేమవుతానని. చలపతి ప్రచారం చేసుకొన్నదీ తెలిస్తే-ఆ దోవ వేరు. తన భార్యనని చెప్పుకొంటున్నాడో, మేనకోడల్నంటున్నాడో, మరదలనుకుంటున్నాడో-నాకు తెలీదాయె. ఇంటికి వచ్చిన ప్రతి వెధవనూ నాకు "మన ప్రాణ మిత్రుడు - ఆప్తుడు-సహృదయుడు" అంటూ పరిచయం చేస్తాడాయె. వాళ్ళందరితోనూ, నేను ఇక ఇకలు పక పకలుగావుంటే-వీడు అసూయపడి ఛస్తాడేమోనని, అదో భయం. పతివ్రతలాగా నటిస్తేనేమో "ఏమిటా వెధవ బిర్ర బిగింపూ నువ్వూను! సోషల్‌గా మూవ్ కావాలిగానీ. మడిగట్టుకూర్చుంటే లాభం లేదు" అని హితబోధ చేస్తున్నాడు.

ప్రస్తుతం నేనీ ఇరకాటంలో వున్నాను. ఇంతవరకూ ఓ దారీ తెన్నూ కనిపించడంలేదు. నన్నేం చేయమంటావు? మళ్ళా గుంటూరు వచ్చెయ్యనా? కొంతకాలం ఆగి చూడమంటావా? అన్నట్టు ఈసారి రాసే జాబులో, నాగమణి గురించి, తప్పకుండా రాయి. రామచంద్రం, కోటేశ్వరరావు, మాధవరావుగార్లు ఎప్పుడైనా కనిపిస్తున్నారా? నీ ఎడ్రస్ వారికి తెలుసు. వస్తే నేనిలా వున్నానని వాళ్ళకు చెప్పు. నా అంతట నేను జాబు రాయడం బాగావుండదు. అడిగితే నా ఎడ్రస్‌కూడా యివ్వు, జవాబు వెంటనే రాయి. వసంతకు-అదే-వాసంతికి నా ముద్దులు. ఈసారన్నా ఆ పిల్ల పేరేమిటో ఖచ్చితంగా రాస్తావు కదూ?

ఉంటాను.

ముద్దులతో,
నీ మంజరి.

"ఇంకో సంగతి రాయడం మరచిపోయాను. ఓ శాస్త్రిగారు, నాపేరు మార్చుకోవలసిందని సలహా యివ్వడంచేత 'మంగమ్మ'ను కాస్తా 'మంజరి'గా మార్చేసుకొన్నాను. ఇహనుంచీ నాకు రాసే జాబుల్లో ఈ పేరే వాడగలవని ఆశింపుతున్నాను.

సెలవు,
మంజరి.

ఉత్తరమంతా పూర్తిచేశాక, మరోసారి చదువుకొంది. నాలుగైదుచోట్ల తప్పులు కనిపిస్తే సరిదిద్దింది. రెండుచోట్ల-ఒక చోట వుండవలసిన సున్నాలు మరోచోట వున్నాయి. ఈ ఉత్తరం రాయడానికి దాదాపుగా ఓ గంటసేపు పట్టింది మంజరికి. తిమ్మిరెక్కిన వేళ్ళను విరుచుకొని, ఉత్తరాన్ని తాయారుకిచ్చి పోస్టు చేయమన్నది. ఇలా జాబురాసినట్టు చలపతికి చెప్పవద్దని కూడా అన్నది.

సాయంత్రానికల్లా అలిసిసొలసి చలపతి ఇంటికొచ్చాడు. మనిషి రవంత చిరాకుగా కూడా ఉన్నాడు.

"నాకోసం ఎవరన్నా వచ్చారా?" అన్నాడు చలపతి, వసారాలోని కుర్చీలో కూచుంటూ.

"ఎవరన్నా వస్తామన్నారా?" అన్నది మంజరి, తన ధోరణిలో.

చలపతి విసుగ్గా చూశాడు. అతనికి కోపం వచ్చిందని మంజరి గ్రహించింది.

"మరీ అలసిపోయినట్టు కనిపిస్తున్నారు. ముందు వెళ్ళి స్నానం చేయండి. ఈలోగా నేను కాఫీ తెప్పిస్తాను." అన్నది మంజరి, అతన్ని బలవంతపెడుతూ. "పాపిష్టిదాన్ని, నావల్ల ఎన్ని ఇబ్బందులు పడుతున్నారండీ మీరు? సుఖానఉండే ప్రాణాన్ని దుఃఖాన పెట్టుకొంటున్నారు — మీ రనవసరంగా హైరాన పడకండి. అయినప్పటికే అవుతుంది, అసలు కానేకాదనుకోండి-విచారమే లేదు. ఎందుకొచ్చిన లాయలాసా ఇదంతా?"

మంజరి చల్లిన పన్నీటి జల్లులు చలపతిమీద బాగా పని చేశాయి. అతను సన్నగా నవ్వుతూ, "నాకా మాత్రం తెలీదా మంజరీ! ఓ పనిని సాధించాలనుకొన్నప్పుడు మధ్యలో ఎదు-

రమ్యే అడ్డంకులను లక్ష్యం చెయ్యకూడదు. అలాచేస్తే మన మొక్క అంగుళం కూడా ముందుకెళ్ళలేం" అన్నాడు.

మంజరి మరో అయిదారుసార్లు ఆ మాటనే తిప్పి తిప్పి వల్లించాక గానీ, చలపతి పూర్తిగా కోలుకోలేదు.

"అమ్మయ్యా! ఈ పూటకు గండం గడిచింది" అనుకొంది మంజరి.

తాయాప, గంగాళంలో నీళ్ళు నింపింది. చలపతి స్నానం చెయ్యడానికి లోపలి కెళ్ళాడు. మంజరి కూడా లోపలి కెళ్ళడానికి ఓ అడుగు వేసింది. ఎవరో, వీధి తలుపు తీసుకొని వస్తున్నారు.

అతన్నెక్కడో చూసిన జ్ఞాపకం మంజరి మనస్సులో కదిలింది. కానీ వివరాలు మాత్రం గుర్తుకు రావడంలేదు. ఆ కుర్రాడు మంజరిని చూసి నిండుగా నవ్వుతూ "ఇంట్లో ఎవ్వరూ లేరా?" అన్నాడు. కూర్చోమని అనకముందే కుర్చీలో కూచుంటూ.

"ఉన్నారు" అన్నది మంజరి, అతని చొరవకు ఆశ్చర్య పోతూ.

"అయితే ఓ సారిలారమ్మనండి!" అన్నాడతను సిగరెట్ అంటించి.

మంజరి గదిలో కొచ్చింది. ఆసరికే చలపతి స్నానంచేసి, లుంగీ కట్టుకుంటున్నాడు. తలుపు సందులోంచి సిగరెట్ పొగ లోపలికి రావడం చూసి "ఎవరన్నా వచ్చారేమిటి?" అన్నాడు.

'అవు' నన్నట్టు తలాడించింది మంజరి. వచ్చి నతన్ని తలుపు ప్రక్కనించి చూసి, నీరైపొయ్యాడు చలపతి. ఆ అమటును లోలోపల అణుచుకొంటూ, సాధ్యమైనంత వరకూ, మామూలుగా ఉండటానికి ప్రయత్నించాడు చలపతి.

"అయ్యయ్యో! నమస్కారం! మీరు వచ్చారేమోనని ఇంతకు ముందే కనుక్కొన్నాను. నిన్నా మొన్నా కూడా నాకోసం కబురు చేశారటగా! ఏమిటి విశేషం?" అన్నాడు చలపతి నక్క వినయాలు పోతూ.

"మీతో పనుంది....ఆవిడ కేమీ పని లేకపోతే, ఇక్కడ కొచ్చి కూచోమనండి" అన్నాడతను.

వాళ్ళిద్దరూ ఏం చెప్పుకొనేదీ వినాలని మంజరికి ఉంది. ఆ కుర్ర వెధవను చూడగానే, అంతకద్దు చలపతి ఎందుకు దిమ్మర పొయ్యాడో ఆవిడకు తెలీదు.

"మంజూ! మన శర్మగారొచ్చారోయ్! 'కొరడా' పత్రిక ఎడిటర్‌గారు. నిన్న కూడా మనం వీరి పత్రికను గురించి చెప్పుకొన్నాం గదూ?" అని కేకేశాడు చలపతి.

మంజరి నవ్వుకొంటూ వచ్చి కూచుంది. అసలా పత్రిక పేరు వింటేనే ఆవిడకు నవ్వుగా ఉంది. దానికితోడు ఆ ఎడిటర్ కూడా కొరడా పుల్లలాగా సన్నగా, పొడుగ్గా ఉంటాడు. మొన్నీ మధ్య జరిగిన పత్రికలవాళ్ళ పార్టీలో తనకేసి మింగేలా చూసిన వాడు పీడేనని ఇప్పటిగ్గానీ మంజరికి రూఢి కాలేదు.

"మంజరిని గురించి నేను వ్యాసం రాసుకొచ్చాను" అన్నాడు శర్మ.

చలపతి ముఖం విప్పారింది. మంజరి కళ్ళు మిలమిలలాడాయి.

"రేపే ప్రెస్‌కిస్తున్నాను. అచ్చవబొయ్యే ముందు మీకోసారి వినిపించడం మంచిదన్న ఉద్దేశంతో ఇలా వచ్చాను. విన్నాక మీ అభిప్రాయం చెప్పండి. అవసరమైతే, ఇంకేమన్నా మార్పులు చేసుకొందాం!" అన్నాడు శర్మ.

"అయ్యయ్యో! ఎంతమాటన్నారు? మీరు రాయడమూ, దాని కింకా మార్పులుంటమూనా? ఖర్మ కాలి మీ రీ మద్రాసులో ఉండిపోయారు గానీ, ఏ హిందీ ప్రాంతంలోనో పుడితే–గిరీశం అన్నట్లు సురేంద్రనాధ్ బెనర్జీ అంత గొప్పవారయి పోయేవారు. ఇప్పటికియినా మించిపోయింది లేదు. ఈ దిక్కుమాలిన మద్రాసు విడిచిపెట్టి చక్కా ఏ బొంబాయో, కలకత్తాకో వెళ్ళగూడదా – అని"

శర్మ కాలుస్తున్న సిగరెట్‌ను కుర్చీ కోటికి రుద్ది ఆర్పేసి, జేబులోంచి కాగితాలకట్ట తీశాడు.

మెల్లిగా గొంతు సరిచేసుకొన్నాడు. మంజరీ, చలపతీ ఓసారి సర్దుకొని కూచున్నారు.

"ఈ వ్యాసానికి మార్వొలెస్ హెడ్డింగ్ పెడదామను

కొంటున్నాను. ఒకవేళమో 'ఆంధ్ర చలన చిత్రాకాశంలో నూతన తార ఉదయించింది' అని 64 పాయింట్ సైపులో బేనర్ హెడ్డింగ్ పెడదామని నా ఉద్దేశం? లేదా 'సినిమా రంగంలో నూతన శకోదయం, నవరసాలనూ రసభరితంగా వొప్పించగల నూతన నటి మంజరి' అని ఉంచుదాం. ఈవిడ బొమ్మలను రకరకాల మేకప్పుల్లో మనకోసం ప్రత్యేకంగా తీయించి, గుండె లదిరి పోయేలాగా కింద కాప్షెన్స్ ఇచ్చేదాం. ఏమంటారు?" అన్నాడు శర్మ.

మంజరి నిజంగా పొంగిపోయింది. శర్మకేసి నిండుగా చూసి, చలపతికి కనిపించకుండా ఓ చిన్న నవ్వు శర్మ కిచ్చింది కూడాను.

చలపతి మామూలు ధోరణిలోనే మాట్లాడేస్తున్నాడు.

"మీకు మేం చెప్పేదేమిటి శర్మగారూ! పత్రికా ప్రపంచంలో మీరో ధ్రువతార లాంటివారు. కానివ్వండి" అన్నాడు చలపతి, వ్యాసం కేసి వేలు చూపుతూ.

శర్మ చదవడం ప్రారంభించాడు.

"మన సినిమా పరిశ్రమ ఇంకా గుంటపూలు పూయడానికీ, కొత్త పెట్టుబడులు ఈ పరిశ్రమలోకి రాకపోవడానికి కారణం ఏమిటి? ప్రేక్షకులు పాత మొఖాలను చూసి చూసి విసుగెత్తి పోయారు. పాత తారలకు డిస్ట్రిబ్యూటర్ల దగ్గరా, ప్రొడ్యూసర్ల దగ్గరా పలుకుబడి ఉండటంవల్ల, కొత్తవారు రాలేకపోతున్నారు. ఓ సినిమా తియ్యడాని కయ్యే ఖర్చులో అయిదింట మూడు వంతులు తారలే దిగమింగుతున్నారు. బెంగాల్ పరిశ్రమ అలా కాదు. ప్రతి చిత్రంలోనూ, బెంగాలీ దర్శకులు, నిర్మాతలు కొత్త వారిని ప్రవేశపెడుతున్నారు. దానివల్ల కొత్త, పాత తారలమధ్య పోటీ ఎక్కువయి పాతవారు కూడా మామూలు రేటుకే రావడమూ, ప్రేక్షకులకు కొత్త ముఖాలు పరిచయం కావడమూ జరుగుతోంది."

"పది పదిహేను సంవత్సరాలుగా వివిధ కేంద్రాలలో, రకరకాల నాటకాలు ప్రదర్శించి విశేషమైన అనుభవం పొందిన నటీనటు లనేకమంది ఉన్నారు, అటువంటివారిలో మణిపూస

వంటిది 'మంజరి'. ఈమె నటించిన అనేక నాటకాలను ఈ వ్యాస కర్త చూశాడు. ఆమె నటనా వైదుష్యానికి ముగ్ధుడయ్యాడు. ఏ రసాన్నయినా, కళారుచికంగా పోషింపగల నేర్పు మంజరిలో ఉన్నది. ఆమె కంఠంలోని మాధుర్యం అలాంటిది. వీటన్నింటికీ తోడుగా ఈమె శరీరసౌష్ఠవం మన పరిశ్రమకొక 'ఎస్సెట్'. అందాన్నంత పుణికి పుచ్చుకొన్నదేమో ననిపిస్తుంది మంజరి. విశాలమైన నేత్రాలతో, ఫోటో జెనిక్ ముఖంతో, సంభాషణలను భావగర్భితంగా అనడంలో, సంవేదనలను అభివ్యక్తీకరించడంలో మంజరి అసమాన ప్రజ్ఞాధురీణ. మహత్తరమైన ఈ కానుకను, సినిమా పరిశ్రమకు శ్రీ చలపతిగారు సమర్పిస్తున్నారు. లోగడ-మంజరిని సినిమాలలోకి ఆహ్వానించి విఫలులైన ప్రొడ్యూసర్లు కొందరు, ఇప్పుడామెచుట్టూ బుకింగ్స్‌కోసం తిరుగుతున్నారు. ఒకరిద్దరు పెద్దనిర్మాతలు కథలు పుచ్చుకొని మంజరి ఇంటిచుట్టూ ప్రదక్షిణం చేయడం ఈ రచయితకు తెలుసు. ఇంతవరకూ నాటక రంగానికే పరిమితమయివున్న మంజరి కళాప్రతిభలు ఇప్పుడు సినిమా రంగానికి కూడా విస్తరించడం మన అదృష్టం. కొద్దిరోజులలోనే ఈ విదుషీమణి నటనా వైదుష్యాన్ని ఆంధ్ర ప్రేక్షకులు చూడబోతున్నారు. పురుషులను కవ్వించి। వారిలోని శృంగారవాంఛలకు ఉద్దీపనం కలుగచేయగల ఈ అపురూప సౌందర్యరాశిని, అపర దేవతా సుందరిని మీ రందరూ త్వరలోనే చూడబోతున్నారు.

ఈ చిరంజీవి భవిష్యత్తు శోభావహం కావాలని 'కొరడా' పత్రిక మనసారా వాంఛిస్తోంది."

అని ముగించాడు శర్మ.

చలపతి తన్మయుడయిపోయాడు. మంజరి మనస్సంతా మబ్బులమీద తేలిపోతున్నట్లుగా ఉంది.

"చాలా సంతోషం శర్మగారూ। మా గురించి ఎంతో శ్రమ తీసుకొన్నారు. ఈ ఋణాన్ని తీర్చుకోడం ఒకంతట సాధ్యం కాదు" అన్నాడు చలపతి.

ఈ లోగా శర్మగారు రెండోజేబులోంచి మరికొన్ని కాగితాలు తీశాడు.

"ఈ వ్యాసం రెండవ భాగమండీ" అన్నది మంజరి.

శర్మ-ఓసారి మంజరికేసి, చలపతికేసి పరిశీలనగా చూశాడు. అతని కళ్ళు పదే పదే చలిస్తున్నాయి.

"కాదనుకోండి. మీరు దీన్నికూడా వినడం మంచిది", అన్నాడు శర్మ.

"అవసరంలేదు శర్మాజీ! అన్నమంతా పట్టుకుచూడాలా? నా కింక చదివి వినిపించకండి! మీ కేది ఇష్టమని తోస్తే అది చెయ్యండి సరా?" అన్నాడు చలపతి. ఇంకోమాట ఇక విని పించుకోనే వినిపించుకోనన్నట్లుగా.

"అలా కాదు-ముఖ్యంగా ఇది మీరు వినడం అవసరం. ఆనక నన్ను నెపపెడితే లాభంలేదు." అని బలవంతం చేశాడు శర్మ.

"పోనీ విందామండీ! శర్మగారు అంతగా చెబుతుంటే వినకపోవడం ధర్మం కాదు!" అన్నది మంజరి.

శర్మ మరోసారి ఆ ఇద్దరికేసీ చూసి చదవడం మొద లెట్టాడు.

"సినిమా పరిశ్రమ ఈనాడున్నంత విపత్కర పరిస్థితిలో, మున్నెన్నడూ లేదనడం అతిశయోక్తి కానేరదు. ప్రభుత్వం ఈ పరిశ్రమ మీద మోయలేనన్ని పన్నులు విధించింది. ఇదిగాక, ముడి ఫిలిం దిగుమతులను ఘోరంగా తగ్గించి పారవేసింది. దీనికి కారణాలు లేకపోలేదు. కేవలం ఫిలిం దిగుమతుల కోసమే మన విదేశీమారక ద్రవ్యమంతా ఖర్చు చేయమనడం న్యాయం కాదు. ప్రస్తుతం ఉన్న పరిమితమైన కోటాతోనే మనం సరిపెట్టుకోవాలి. అలా జరగాలంటే-పాత నటీనటులనే ఈ పరిశ్రమ ఆశ్రయించక తప్పదు."

"విశేషానుభవం ఉన్న పాతతారలు దర్శకుడు చెప్పిన భావాన్ని సులభంగా అర్థంచేసుకొని అంతకన్నా సులభంగా నటి స్తారు. ఒకటి రెండు 'టేక్'ల కన్నా ఎక్కువ అవసరంలేదు. కొత్తవారితో అలాకాదు. ముడిఫిలింను కొత్తవారు అప్పడాలు తిన్నట్టు తినేస్తారు. అదీగాక-కొత్త ముఖాలున్నప్పుడు డబ్బు

పెట్టుబడి పెట్టడానికూడా డిస్ట్రిబ్యూటరు జంకుతాడు. డిస్ట్రిబ్యూటరు సహకారం లేకుండా సినిమా తియ్యగల ప్రొడ్యూసర్లు మన కెందరున్నారు? కొత్తవారి మీద లక్షలకు లక్షలు డబ్బు పెట్టుబడి పెట్టగలిగిన వారెంతమంది? ప్రశ్నలకు మనం సమాధానం చెప్పుకోగలగాలి? ప్రొడ్యూసర్లను, డైరెక్టర్లను దుయ్యబట్టడమేకాదు; సాధక బాధకాలను కూడా మనం ఆలోచించాలి."

"ఈ మధ్యనే 'మంజరి' అన్న కొత్త ముఖం మద్రాసుకు వచ్చిందని విని, ఆవిణ్ణి 'కొరడా' పాఠకులకు పరిచయంచేయా లన్న ఉత్సాహంతో సంపాదకుడు ఆవిడింటికి వెళ్ళాడు. ఆ కొత్త ముఖాన్ని చూస్తూనే సంపాదకుడు నీరుగారి పోయాడు. చాలాకాలం నుండి ఈ పరిశ్రమనే అంటిపెట్టుకొన్న ఒక ప్రబుద్ధుడు, ఆమెకు లేనిపోని ఆశలు కల్పించి తీసుకువచ్చినట్లుగా తెలిసింది. 'తాను దూరడానికి కంతలేదుగానీ, మెడకొక డోలన్నట్లుగా ఆ ప్రబుద్ధుడు వ్యవహరిస్తున్నాడు. పైగా, ఆ మనిషిని గురించి కాన్వాస్ చేస్తున్నట్లూ, పదికంపెనీల చుట్టూ తిరుగుతున్నట్లూ భోగట్టా అందింది. మంజరికి నాటకానుభవం ఉన్నదని అతనంటున్నాడు. ఆ పేరుగల "నటి" ఉన్న దాఖలా లేదు. మరో సంగతేమిటంటే, నాటకాల్లో చిల్లర మల్లర వేషాలు వేసిన ప్రతివారూ సినిమాల్లో రాణించగలమనుకోవడం భ్రమ. మంజరి రూపురేఖలుగానీ, శరీర సౌష్టవంగానీ సినిమాకు బొత్తిగా పనికిరావు. కనీసం డబ్బింగ్ చిత్రాలలో గొంతు ఎరువిచ్చి బ్రతకడానికి కూడా అవకాశం లేదు. కర్ణకఠోరమైన ఆ గొంతు, ఆడరాక్షసి వేషాలకు తప్ప పనికిరాదు. ఈమెకు సినిమా పరిశ్రమ ఏ విధంగా ఆశ్రయ మిస్తుందో చూద్దాం. నాటకాల్లో వేషాలు వేయడానికి ముందుగా ఈవిడ గుంటూర్లో ఉండేదిట. ఈ ఆడ (పిల్ల) రాక్షసి యొక్క సమగ్ర చరిత్ర కోసం, పాఠకులు వచ్చే సంచికను చూడవచ్చు. 'కొరడా' ప్రత్యేక విలేఖరి ఈ సమాచారం సేకరించడం కోసం అహోరాత్రాలు శ్రమ పడుతున్నాడు. ఇటువంటి విషయాలలో పాఠకులను ఏనాడూ నిరుత్సాహపరచని 'కొరడా' ఈ సందర్భంలోనూ, తన సంప్రదాయాన్ని నిలబెట్టుకొంటుందని మేము హామీ యిస్తున్నాం.

శర్మగారు వ్యాసం చదవడం ఆపి జేబుగుడ్డతో ముఖం తుడుచుకున్నారు.

ఆమె ముఖంలో గోటిగాటుకు నెత్తురుబొట్టులేదు. మంజరి పాలిపోయిన కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. పెదవులు వొణికి పోతు న్నాయి. స్థిరంగా కూచోనుకూడా లేకపోయింది.

"ఇలా మీరు గమ్మున కూచుంటే లాభంలేదు. ఏ సంగతీ వెంటనే చెప్పండి!" అన్నాడు శర్మ. లేచివెళ్ళే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"మీ ఉద్దేశ మేమిటో నాకు తెలియలేదు. నన్నేం చెయ్య మంటారో చెప్పండి!" అన్నాడు చలపతి వణికిపోతూ.

శర్మగారు-ఓ క్షణం ఆలోచించి సన్నగా నవ్వాడు.

"రెండో వ్యాసం వెయ్యమంటే ఫ్రీగా వేస్తాను. మొదటిది పబ్లిష్ చెయ్యాలంటే ప్రెస్ బిల్ మీ రిచ్చుకోవాలి. ఏది వెయ్య మంటే అదేవేస్తాను" అన్నాడు శర్మవి మంజరినిచూసి నవ్వుతూ.

మంజరికి డోకు వచ్చినంత పనైంది.

"పెద్దలు మీ రెలా చెబితే అలానే చేస్తాను. ప్రెస్ బిల్ ఏమాత్రం అవుతుందంటారు?" అన్నాడు చలపతి.

"ఎంతోనా! మహా అయితే అయిదొందలుంటుంది. రేపు సాయంత్రానికల్లా నా కది ఇప్పించండి. ఉదయమే వెళ్ళి నేను ప్రెస్‌లో మేటరిచ్చేస్తాను, మరి నే వెళ్ళిరానా?" అంటూనే శర్మ వెళ్ళిపోయాడు.

చాలా సేపటిదాకా ఎవ్వరూ పలకలేదు. చలపతి రెండు చేతుల్లోనూ తలకాయ నిరికించుకొని కూచున్నాడు. మంజరి కన్నీరొత్తుకుంది.

"ఏమిటండి గొడవంతా?" అన్నది మంజరి మెల్లగా.

చలపతి మాట్లాడలేదు.

"రేపు సాయంత్రంలోగా మనం అయిదొందల రూపా యలూ వాడి ఎదాన కొట్టవలసిందేనా?" అన్నది మంజరి మళ్లా.

"ఆఁ వాడో పరమ దౌర్భాగ్యుడు. ఇలా పీడించి డబ్బు గుంజుకుంటాడు. వాడి వృత్తే అది. ఆ వెధవతో విరోధం, పెంచు

కొంటే మనం నెగ్గలేం. మంచిగా ఉండటమే మంచిది" అని జవాబిచ్చాడు చలపతి.

"మనదగ్గర ఇప్పుడు అంత డబ్బు ఉన్నదంటారా?"

చలపతి ఓసారి ముఖమంతా గట్టిగా రుద్దుకున్నాడు. కళ్ళు మూసుకొని కుర్చీలో జారగిలబడ్డాడు.

"ఉన్నా లేకపోయినా, పీడిబాధ వొదిలించుకోక తప్పదు. జెర్రిపోతులాంటి వెధవతో యాగీ పడటమంటే ఏమిటో నీకింకా తెలీదు" అన్నాడు చలపతి.

ఆ తరువాత హఠాత్తుగా లేచి గుడ్డలు వేసుకొని ప్రయాణమయ్యాడు.

"మళ్ళా ఎప్పటి కొస్తారండి?" అన్నది మంజరి, బిక్కుబిక్కుగా. "మరీ పొద్దుపోతే తాయారునన్నా ఉంచుకొందామని అడుగుతున్నాను."

"తాయారును పంపించేసెయ్యి. నేను సాధ్యమైనంత తొందర్లోనే వస్తాను. రావడం ఆలస్యమయితే బెంబేలు పడకు. నాకోసం ఎవరన్నా వస్తారేమో! వాళ్ళకు మర్యాద చెయ్యి. ముంగి ముశానంలాగా కూచోకు. మనింటి కొచ్చేవారు మనక్షేమం కోరేవారే గదా! వారితో కలుపుగోలుతనంగా ఉండడంలో తప్పేమీ లేదు....మరి నేను వెళ్ళొస్తాను.. తాయారును పంపేయడం మరిచిపోకు" అన్నాడు చలపతి.

చలపతి వెళ్ళిపోయిన చాలా సేపటిగ్గానీ, అతనేమన్నదీ మంజరికి అర్థం కాలేదు. తీరా అర్థమయ్యాక శోష వచ్చిన దానిలాగా మంచం మీద కూలబడిందావిడ.

"ఇదేదో పద్మవ్యూహంలాగా ఉంది. ఏదీ నాకు తెలియడం లేదు" అనుకొన్నది మంజరి.

తాయారును ఉంచడమో, పంపడమో, మంజరి తేల్చుకోలేకపోయింది. చలపతి పాటికి పదిసార్లు, పంపించమని చెప్పాడు. అంటే, తాయారు వుండటంవల్ల, అడ్డిపోయేదేదో ఉంటుందన్న మాట! అదేమిటై వుంటుందో మంజరికి చటుక్కున తట్టలేదు.

"ఏదో వొకటి నా పీకలమీదికి తెస్తూనే ఉంటాడు. ఏమనడానికి లేకుండానూ చేస్తాడు" అనుకుంది మంజరి.

తాయారు తన పనులన్నీ చకచకా పూర్తిచేసుకొంది. తడి చేతిని పమిటకు తుడుచుకుంటూ "వెళ్ళొస్తానం డమ్మాయిగోరూ" అన్నది.

"అదేం ?" అన్నది మంజరి లాంఛనంగా.

"ఇంటికాడ శానపను లొగ్గేసినానండీ! ఇయ్యాల, అయ్యాసీన్ని పూరిత చేసుకొందామని పోతుండానండీ ?" అన్నది తాయారు.

దాని కళ్ళు నవ్వుతున్నట్లు తోచింది మంజరికి. అయినా, కూపీ లాగుదామన్న ఉద్దేశంతో "ఎన్నడూ లేనిది ఇవ్వాళే నీకు పను లొచ్చాయా తాయారూ! ఆయనగారు బజారు కెళ్లారు. ఎప్పు డొస్తారో ఏమిటో తెలీదు. ఒంటరిగా, బిక్కుబిక్కు మంటూ ఉండాలంటే భయంగా వుంది. పోని, వారొచ్చిందాకా ఉండగూడ దుటే!" అన్నది మంజరి.

తాయారు మింటబెట్టిన దీపం. దానిముందీ వసవసలేమీ పనికిరావు. ఆవిడ కళ్ళముందు ఇటువంటి వారెందరో దాటి పొయ్యారు. ఆవిడ లోలోపల నవ్వుకొంటూ సాధ్యమైనంతవరకూ, నవ్వును కప్పిపుచ్చుకొంటూ, "కాదు కూడదు, పోవా" లని బల వంత పెట్టింది.

"అంతగా అవసరమయితే, ఈ వీధి కొసకొచ్చి కేక పెట్టండమ్మగారూ! నేను లగెత్తుకొస్తాను....లేదా – నా పను లయ్యాక, వోసారి వళ్ళొస్తాను. అయ్యగా రొస్తే సరేసరి, లేదా, ఆ పాటేన్న తొంగుంటాను" అంటూనే అది వెళ్ళిపోయింది.

మంజరి కోక్షణం అయోమయంగా అనిపించింది. అన్ని సంగతులూ, అందరకూ తెలిసిపోతున్నాయనీ, ఒక్క తనకు మాత్రమే ఏ సంగతీ తెలియుడంలేదనీ, ఆవిడ వ్యధ చెందింది.

తాయారు వెళ్ళిన పదినిమిషాలకల్లా, ఓ నల్లనికారు – ఏది ముక్కో ఏదిముఖమో, తెలీని కారొచ్చి వాకిటిముందు ఆగింది.

అందులోంచి వెంకటేశ్వర్లుగారు దిగిందాకా, ఆకారు తన యింటి కోసమే వచ్చినట్లు మంజరి అనుకోలేదు. అతను నవ్వు కొంటూ దిగాడు, మంజరిని చూసి కళ్ళెగరేశాడు. సన్నగా ఈల కూడా వేశాడు.

మంజరి గుండెలు గతుక్కుమన్నాయి. మొన్నటికన్నా ఈసారి చాలా చొరవగా వెంకటేశ్వర్లు వచ్చి కూచున్నాడు. మొన్న సరిగ్గా పలకనందుకే, చలపతి చాలా చిరాకు పడ్డాడు. ఈసారి తనలా ప్రవర్తిస్తే అతను క్షమించడేమో ననిపించింది. ఇలా మాటిమాటికీ చలపతికి కోపం తెప్పించడం భావ్యం కాదని కూడా మంజరికి తెలుసు. కానీ, చలపతి ప్రవర్తన చూస్తుంటే, తనకు కోపమేకాదు; చెప్పరానంత అసహ్యంకూడా వేస్తోంది. అయితే, తన అసహ్యాన్ని బయట పెట్టడానికి వీల్లేదు. కుక్కిన పేనులాగా భరించవలసిందే!

అతనితో ఏదో విధంగా మాట్లాడాలనుకొంది. కానీ, సంభాషణ ఎలా ప్రారంభించాలో మంజరికి తోచలేదు. బహుశా వెంకటేశ్వర్లుకూడా, ఇదే స్థితిలో ఉన్నాడేమో, తలొంచుకొని, కుర్చీలో, కాళ్ళూపుతూ కూర్చున్నాడు.

"వారు బజారు కెళ్ళారండి! రావడానికి చాలాసేపు పడుతుందను కొంటాను" అన్నది మంజరి. గడపకు అటో కాలూ, ఇటో కాలూ వేసి నిలబడి.

"నాకు తెలుసు. ఇప్పుడాయన మా ఆఫీసు కొచ్చాడు. మా అన్నయ్యతో నీ బుకింగ్స్‌ను గురించి మాట్లాడుతున్నాడు" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

మంజరికి లోలోపల చలపతిమీద కృతజ్ఞతాభావం మొలకెత్తింది.

వెంకటేశ్వర్లు ఓసారి మంజరిని ఎగాదిగా చూసి, సన్నగా నవ్వేశాడు.

"చూడమ్మాయ్! నీవయస్సెంత?" అన్నాడతను, మంజరి ఇబ్బందిగా ఫీలయ్యే చోట్లను చూపులతో తడుముతూ.

అంత చిరాకులోనూ మంజరికి నవ్వొచ్చింది. ఆ వెంటనే, మరో బ్రహ్మాండమైన ఆలోచనకూడా వచ్చింది. తనీ మాట మీదనే, వెంకటేశ్వర్లుతో సంభాషణ నెందుకు పెంచకూడదు? ఈ ఆలోచన రాగానే, కలలోంచి తేరుకున్న దానిలాగా, ఓసారి గట్టిగా నవ్వి, చేతులు రెండూ వెనక్కు చేర్చి వొళ్ళు విరుచుకొని

కుర్చీలో-వెంకటేశ్వర్లు కెదురుగా కూచుంది. అతనికళ్ళు, తోడేలు కళ్ళలా, మకమకలాడు తుండటం ఆవిడ గమనించింది.

"ఏం. మాట్లాడవేం మంజరీ ?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"మీ రేమనుకొంటున్నారో చెప్పండి !" అన్నది మంజరి, సిగ్గుపడుతున్న దానిలాగా.

"నేనా ?" అని కాస్సేపు మంజరిని ఎగాదిగా చూశాడు వెంకటేశ్వర్లు. అతనిచూపులు, ఉన్నతోన్నత ప్రదేశాల మీద కాస్సేపు తచ్చాడి, ఛటుక్కున లోయలోకి జారి, అక్కడే ఆగి పోయాయి. "నేనూ-పాతికదాకా ఉంటాయను కొంటున్నాను" అని నవ్వి, కన్ను మలిపాడు.

మంజరి అయిదారు నిమిషాలపాటు విరగబడి నవ్వింది. ఆ తరువాత, తను బాగా నవ్వాననికూడా అనుకొంది.

"మంచివారేనండి మీరు. నా వయస్సు చెప్పమంటుంటే, మా అమ్మ వయస్సు చెబుతారేమిటి మీరు?" అన్నది కళ్ళు చికిలించి ఓసారి అనవసరంగా బుజాలు కుదుపుకుంటూ.

వెంకటేశ్వర్లుకూడా నవ్వాడు.

"పోనీ, నువ్వు చెప్పరాదూ ?" అన్నాడతను, కాళ్ళు, బల్లమీదుగా చాపుతూ.

"నాకు పాతికేళ్ళుంటాయన్న నమ్మకం మీ కేర్పడ్డాక, నేనెంత చెప్పినా అది అబద్ధంగానే ఉంటుంది." అన్నది మంజరి.

"నాది నమ్మకం కాదు-కేవలం ఊహ. నువ్వబద్ధం చెబుతావన్న ఆలోచన నాకు లేనేలేదు....ఊఁ....నువ్వే చెప్పుమరి!" అన్నాడతను.

"నాకా !" అని ఓ నిమిషం ఆలోచించింది మంజరి. ఆ తరువాత, గోముగా నవ్వుతూ, "ఆడదాన్ని వయస్సూ, మగవాణ్ణి సంపాదనా అడక్కూడదు గదండీ" అన్నది మంజరి.

"అయితే ఆ నియమాన్ని నేనే ముందు కాదంటాను. నాకు డెబ్భైయ్యెకరాల మాగాణి భట్లపెనుమర్రు దగ్గరుంది. పార్వతీ పరమేశ్వర రైస్‌మిల్లులో పదకొండణాల వాటా ఉంది. రెండు కమీషను కొట్లున్నాయి. నా తమ్ముడి పేరన, ఎరువుల వ్యాపారం చేస్తున్నాను. దానా దీనా సాలుకు ఓ లకారం కళ్ళ చూస్తుంటాను.

కొంపదీసి ఏ ఇన్‌కంటాక్సు వాడికన్నా చెప్పేవు, నా పుఠమారిం దన్నమాటే. అసలీ డబ్బును, పన్నులకింద గవర్నమెంటుకు కట్టడం నా కిష్టంలేదు. అందుకే సినిమా తియ్యాలని సంకల్పించు కున్నాను. మా షడ్డగుడున్నాడే రామబ్రహ్మం - వాడికీలైన్లో తెలిసిన వాళ్ళున్నారు. ఓ సినిమా తీద్దామన్నాడు. సరేనన్నాను, ఓ లక్ష సరిపోతాయన్నాడు. ఎందుకైనా మంచిదని రెండు లక్షలు బ్యాంకులో వేసుక్కూచున్నాను. ఇంతవరకూ మాంచి కథ దొరక లేదు. ఏదో వోకథను ఎన్నుకుని, నాలుగుమాసాల్లో సినిమా తీసి పారేసి బెజవాడ వెళ్ళాలి. ఈ రెండు లక్షలు పోతాయన్న దిగులు నాకు లేదు. సినిమావాళ్ళు నా డబ్బు తినకపోతే గవర్నమెంటు తింటుంది. అంతే తేడా! నాది కానపుడు, ఏమైనా నాకు దిగుల్లేదు గనక, నేను పట్టించుకోవడం లేదు. అమ్మాయీ. ఇదీ నా సంగతి" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"మీ కంపెనీపేరు నోట్లో ఆడతా ఉందండి! ఏమిటన్నారూ అది?" అన్నది మంజరి.

"నవకళా చిత్రాలయ అని పేరు పెట్టాం."

"బ్యూటిఫుల్ చాలా బావుంది" అన్నది మంజరి.

ఆసరికే వెంకటేశ్వర్లు కాళ్ళు, మంజరి కాళ్ళను తాకు తున్నాయి. ఆవిడ కాళ్ళను వెనక్కు తీసుకోలేదు సరికదా, మరి కొంచెం ముందుకు జరిపి వెంకటేశ్వర్లుకు జవాబు చెప్పసాగింది.

"ఇందాకనే, ఓ కవి నాకో కథ చెప్పాడు బావుంది. అందులో ఓ పదహారేళ్ళమ్మాయి. భర్తను కోల్పోయి, అనేక సాహస కార్యాలు చేశాక, తిరిగి మొగుణ్ణి కలుసుకొంటుంది. ఆ కథ వింటున్నంతసేపూ నువ్వే నా కళ్ళముందున్నావు. ఇంతకు ముందు చలపతిగారు మా ఆఫీసు కొచ్చినప్పుడు ఆ ముక్కే ఆయనతో అన్నాను. కథ చెప్పి మంజరి అభిప్రాయం కనుక్కో మన్నాడు. నే నిలా వచ్చాను, నీకా వేషం నచ్చినట్లేనా?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

మంజరి ఓసారి ఓరకంటితో అతనికేసి చూసి, సిగ్గుపడి తల వొంచుకొంది.

"వండర్‌ఫుల్, వండర్‌ఫుల్! ఇంత గొప్పగా ఎక్స్

ప్రెషన్స్ ఇస్తున్నావు కదా! ఇంతవరకూ ఏ ప్రొడ్యూసరూ నిన్నెందుకు ఎగరేసుకు పోలేదా అని! నిన్ను తొలిసారిగా సెల్యూలాయిడ్‌లో కెక్కించిన కీర్తి నాకు దక్కాలని దేవుడు రాస్తే, ఒకళ్ళు చేసేదేమిటి గానీ — నువ్వు కాస్త టాయిలెట్ అవరాదూ త్వరగా!"

"ఇలా మీకు బావుండలేదా?" అన్నది మంజరి.

ఆ మాటతో వెంకటేశ్వర్లు చిత్తు చిత్తయి పోయాడు. అతనోసారి బాధగా పెళ్ళు విరుచుకొని "అందుగ్గాను. మణిని మసిపాతలో కట్టారనే నా బాధ" అన్నాడు.

"మణి అందం పూర్తిగా చూడాలంటే మసిపాత లున్నప్పుడు ఎలా ఫీలవుతుందండీ" అన్నది మంజరి!

"ఈ దెబ్బతో వెంకటేశ్వర్లు, గో (హూ) విందా!"

"మీ యిల్లు చూపించావు గాదేం? ఇదేనా మర్యాద? రేపు మా ఆఫీసు కొచ్చినప్పుడు, నిన్నిలానే ఆఫీసు నుండి బయటికి పంపేస్తే నువ్వే మనుకొంటావ్?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"అలా పంపించక లోపలకు లాక్కుపోయి, తలుపులు వేసేస్తా మంటారా ఏమిటి?" అన్నదావిడ.

"నువ్వు నన్ను నిలువునా కాల్చేస్తున్నావ్ మంజరీ! అప్పుడెప్పుడో, తలుపులు వేయటం కాదు. —"

"కొంప ముంచారు, ఉండండి బాబూ, మీలాంటి వాళ్ళతో ఒంటరిగా ఉండడం ఎంత ప్రమాదమో! నేను లోపలకన్నా వెడతాను."

మంజరి లేచి గదిలో కొచ్చింది. ఆమె వెనకనే వెంకటేశ్వర్లు కూడా వచ్చాడు. వస్తూనే తలుపులు రెండూ, దగ్గరకు నొక్కి గడియపెట్టాడు.

"మీ దౌర్జన్య మేమిటో నాకు బోధ పడకుండా ఉంది. ఎవరిచ్చిన చనువండీ ఇది?" అన్నది మంజరి.

"కోపాన్ని ఎంత బాగా ఎక్స్‌ప్రెస్ చేస్తావోయ్ నువ్వు. ఏదీ అలానే ఓ చిన్న నవ్వు కూడా పారేయ్ చూద్దాం" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"ఊఁహూ, నేను నవ్వను" అంటూనే మంజరి ముఖాన్ని

రెండు చేతులతోనూ కప్పుకొని నేలమీద కూచుండి పోయింది.

ఆ తరువాత ఏం జరిగేదీ మంజరికి తెలుసు. అనేక వందల సార్లు ఇటువంటి సీనుల్లో అత్యద్భుతంగా నటించిన అనుభవం వృధా కాలేదు. వెంకటేశ్వర్లు తోడేలులాగా, ఆమె దగ్గరకు చేరి రెండు చేతులతోనూ, ఆలింగనం చేసుకొన్నాడు.

"నన్ను తాకకండి.... దూరంగా ఉండండి... ఎవరన్నా చూస్తారండీ స్వామీ! కనీసం తలుపులన్నా వెయ్యనిస్తారా...."

వీటి పేటికి వెంకటేశ్వర్లు సమాధాన మివ్వలేదు. తన శక్తి నంతా చేతుల్లోకి తీసుకొని ఆమెను నిలుచో బెట్టాడు. ముఖాన్నించి ఆవిడ చేతుల్ని తీసిపారేశాడు. ఓ అడుగు ఎడంగా నిలబడి, చూపులతోనే ఆవిణ్ణి తినేశాడు.

"అలా చూడకండి. మీకు పుణ్యముంటుంది. నన్నెందుకింకా పిచ్చిదాన్ని చేస్తారు?" అన్నది మంజరి.

ఆ క్షణాన తను తాను కాకుండా పోయాడు వెంకటేశ్వర్లు. అతనిలోని మృగాలు నిద్రలేచి వళ్ళు విరుచుకొని గాండ్రించాయి. మంజరిని నిలువునా ఆలింగనము చేసుకొని తనకేసి హత్తుకొన్నాడు. వెచ్చగా ఆత్రంగా, వెదుకులాడే అతని పెదవులకు, మంజరి పెదవులు తారసిల్లాయి.

"అబ్బ! చంపేస్తున్నారు!" అన్నది మంజరి. అతనిలోని నిప్పును ఎగసనదోస్తూ. వెంకటేశ్వర్లు మాట్లాడలేదు. ఆమెను తన మీదకు పొదుపుకొని గట్టిగా నిట్టూర్చాడు....

....విశ్వాన్ని జయించిన వీరుని లాగా వెంకటేశ్వర్లు నవ్వుకుంటూ కూచున్నాడు. అతని చూపుల్లో ఇంకా తీరని దాహం దోబూచులాడుతూ వుంది.... కుర్చీలో కూచుని సిగరెట్ పొగ ఉంగరాల కింద ఊదుతూ కాళ్ళాడిస్తున్నాడు.

మంజరి ఎంతో బాధను అభినయించింది. మంచం దిగి, రెండడుగులు వేసి తూలిపడింది. జారిపోయిన చీర కుచ్చెళ్ళను అటూ ఇటూ సర్దుకొంది. గోళ్ళతో జుత్తును సరిచేసుకొంది. అనవసరంగా జాకెట్ గుండీలను చూసుకొంది. తిరిగి మంచం మీదనే కూచుంది.

"అలా వున్నావేం ?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, కో ప్రొడ్యూసర్ కమ్ నవకళా చిత్రాలయ మేనేజర్.

"ఎలా వున్నానేం ? పాపమని ? పోదురూ ! ఇహనించీ మీతో నేను మాట్లాడను" అన్నది మంజరి ముద్దులు కుడుస్తూ.

"నేనేం చేశానని అంత కోపం ?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

"మళ్ళా లేవకండి బాబూ !" అన్నది మంజరి.

ఈ మందులెలా పని చేస్తాయో మంజరికి తెలుసు. అదే మందు వెంకటేశ్వర్లు మీదా వాడి చూసింది. ఆ మరుక్షణమే అతనికి పూనకమూ కలిగింది.

"నువ్వేదో ఆరిందావనుకున్నాను గానీ ఇంత కసుగాయవనుకోలేదు. ఒకసారేం జరిగిందో తెలుసా ? పెద్దాపురం వెళ్ళాను. అక్కడ సరసీరుహమని – నువ్వు వింటున్నట్టులేదు గదూ ?"

"ఆఁ....."అని ఉలిక్కిపడి, "ఏమిటి మళ్ళా చెప్పండి ?" అన్నది మంజరి.

"అదెప్పుడయినా చెబుతానుగానీ, ముందు నువ్వాలోచిస్తున్నదేమిటో బయట పెట్టరాదూ ?" అన్నాడతను.

మంజరి ఓ నిమిషంపాటు ఆలోచించింది. ఆ తరువాత గట్టిగా నిట్టూరుస్తూ, పెదవి విరిచి, ఓసారి కళ్ళు నులుముకొని, "ఏమిటన్నారు ? మీరేదో చెబుతూ, చెబుతూ మధ్యలో ఆపేశారేం ?" అన్నది.

వెంకటేశ్వర్లు, తాపీగా మంజరి పక్కనే కూచున్నాడు. ఆవిడ భుజం మీదుగా చేతులువేసి, మంజరి ముఖాన్ని తనకేసి తిప్పుకొని కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూస్తూ "ఏమిటి మంజరీ ఆ పరధ్యానం ? నాతో చెప్పరాదా, వీలుంటే నేను తప్పకుండా సాయం చేస్తాను" అన్నాడు.

"అబ్బే ఏం లేదండీ !" అన్నది మంజరి అచ్చంగా, సినిమాలో హీరోయిన్‌లాగా.

"బ్యూటిఫుల్ మంజరీ ! నా కిప్పటికి అర్థంకాని దేమిటంటే, ఈ సినిమా మనుషులకు, చెవులేతప్ప కళ్లెందుకు లేవా

అవి! ఇంత బ్రహ్మాండంగా గ్రేటా గార్బోలాగా భావాలు పలి కిస్తావుగదా. నీ కింకా సినిమాఛాన్స్ రాలేదో బోధపడదు. ఇప్పుడు నువ్వన్న డైలాగునే, రేపు నువ్వు క్లోజప్‌లో అంటే ఆడిటోరియమ్, హాహాకారాలు చేస్తుంది. గానీ, మానుతుందా? "అబ్బే? ఏంలేదండీ" అనడంలో, ఎన్ని రకాల మాధుర్యలేషన్సు ఎక్స్‌ప్రెస్ చేశావో నీకుతెలీదు. ఈ ఫీల్డులోపడి కొట్టుకొంటున్న వాడ్ని గనక, నేనిట్టే గ్రాస్ప్‌చేశాను. మార్వెలెస్ మంజరీ! ఫ్యూచర్ సినీ వరల్డంతా, నీ పాదాలమీద పడిగాపులు పడక పోతే నా చెవ్వు తెగ్గోసుకుంటాను" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"మీరు మనుషుల్ని ఉబ్బేసి పబ్బం బాగా గడుపుకొంటా రనుకొంటా" అన్నది మంజరి.

ఆ తరవాత ముఖం చిట్లించి కోపం అభినయిస్తూ "అబ్బా ఏమిటా చిలిపి మాటలు! ఎప్పుడూ అదే యావయితే ఎలా? స్వామీ! మీతో వేగడం బహుకష్టం. నా విన్నప మేమనగా, మీకూ, మీ స్నేహానికి గుడ్‌బై! దయచేసి రేపటినుండీ నన్నిలా వేధించకండి!" అన్నది మంజరి.

"అది నాయిష్టం!" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, ఆవిడ చెక్కిళ్ళ నోసారి మృదువుగా తాకుతూ.

"ఇందాక మీరో ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా తప్పు కొన్నారు. ఇప్పుడలా వొదల్ను. నిజంగా - ప్రమాణంచేసి చెప్పండి, నేను మీ కళ్ళకు——"

వెంకటేశ్వర్లు ఓ క్షణం ఆలోచించి "ఓహో అదా! ఇప్పుడు చెప్పనా నీ వయస్సెంతో" అన్నాడు.

"పాతికేళ్ళు" అన్నది మంజరి, చిరుకోపంగా అతనికేసి చూస్తూ.

"కాదమ్మడూ! నేను సరదాగా అన్నాను, అంత కోప మయితే ఎలా? నీకే పాతికుంటే, నాకు అరవైదాకా వుండాలి. నిజంగా నీ వయస్సెంతో చెప్పాలంటే - ఉండు చెబుతాను.... అరె, అలా జరిగిపోతే చెప్పడం నావల్లకాదు" అన్నాడు. వెంక టేశ్వర్లు.

"ఒద్దులెండి మీరు చెప్పావద్దు నేను వినావద్దు..."

మాట సగంలోనే ఆగిపోయింది. మిగతా వాక్యాన్ని వెంక టేశ్వర్లు పెదవులు నొక్కేశాయి. మంజరి మరోసారి గాఢంగా నిట్టూర్చింది. గట్టిగా కళ్ళుమూసుకొంది. కనురెప్పలను తొలగ దోసుకొంటూ, నీటిపొరలు వెలికురికాయి. ఆవిడ హృదయం అవ మానంతో బాధతో, అసహ్యంతో నిండిపోయి, కుత కుతలాడ సాగింది. ఆ పొంగులన్నీ కన్నీళ్ళుగా దుఃఖంగామారి వెలువడు తున్నాయి. వెంకటేశ్వర్లు వున్నాడో, లేడో. అతనేం చేస్తున్నాడో ఖూడా కొన్ని క్షణాలదాకా ఆవిడకు తెలియలేదు.

వెంకటేశ్వర్లుకు తెలివొచ్చేసరికి మంజరి నడిమంచం మీద కూచుని వుంది, తలను మోకాలిపైద ఆనించి ఎటో చూస్తోంది. ఆ చూపుల్లో ఏ భావమూలేదు. ఆ ముఖంలో ఏ ఆలోచనాలేదు.

"హెవెన్స్, హెవెన్స్! ఇలాంటి రోజులలో ఓ నిముషం పాటు నువ్వు కనిపించావంటే, బాక్సాఫీసు బద్దలయి పోతుంది మంజరీ! చూస్తున్న నాకే గుండెలవిసి పోతున్నాయంటే, పబ్లిక్ సంగతి అడక్కు మరి! అంటే-చలపతి నిన్ను గురించి చెప్పిం దంతా నిజమేనన్నమాట! నువ్వేదో నాటకాల్లో వేషాలేశావంటే అందరి మాదిరే ననుకున్నానుగాని, యింతగా, నిప్పురు గప్పిన నిప్పువనుకోలేదు. సుమా! ఏది ఏమైనప్పటికీ డియర్! నా ఫస్టు పిక్చర్లో నువ్వు హీరోయిన్‌గా వుండితీరాలి. నీకా వుద్దేశం లేక పోతే యిప్పుడే చెప్పు. కుండా చట్టి చంకన పెట్టుకొని బెజవాడ చేరుకుంటాను. ఏమిటిట నవ్వుతావ్? నా మాటలమీద నమ్మకం లేదా?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"అందుక్కాదండీ! మీ పాండిత్యాన్ని చూసి నవ్వొచ్చింది" అన్నది మంజరి.

"నా కీ వెధవ తెలుగంటే పరమ అసహ్యం. నన్నడిగితే మన తెలుగు అండర్ డెవలప్డ్ లాంగ్వేజ్ అంటాను. అందుకే మా రామబ్రహ్మంగాడితో తెలుగులో సినిమా తియ్యొద్దురా నాపా, అన్నాను. వాడు వినుపించు కొన్నాడు కాదు. సరే అదీ వొకందుకు మంచిదే అయింది." అని నవ్వాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"ఎందుకుట?"

"వాడికా పట్టుదలే లేకపోతే నేనీ ఫీల్డులోకి వచ్చేవాణ్ణి

కాదు; నిన్న చూచేవాణ్ణీకాను.... కానీ, నాజీవితం హోల్ మొత్తం
...ంద ఇంత హాయిగా గడిచినోయిన రాత్రి ఇదే ననుకో మంజరి!
...ను ఏకపత్నీవ్రతుణ్నని నీతో అనలేదని నానమ్మకం. అనివుంటే
...పసంహరించు కొంటున్నాను. ఒక్క ముక్కలో చెప్పనా మరి!
...వ్వు మనిషివికాదు -అంతే!"

"రాక్షసిని!" అన్నది మంజరికూడా నవ్వి.

"అమ్మదూ! నువ్వు దేవకన్యవు, అప్సరసవు. నేనిందా కనే అనుకొన్నాను; సోషల్ పిక్చర్ డ్రాప్ చేసి ఓ ఫోక్‌లోర్ తీద్దామని! సోషల్లో దేవకన్యలూ, అప్సరసలూ రావడానికి లేదాయె...!"

మధ్యలోనే మంజరి ఫకాలుమని నవ్వేసింది. "ఊఁ.... ఆగారేం; చూసి-చూశాక ఏం చేస్తారేమిటి?"

"అదిప్పుడే చెప్పాను. ఇన్నిటికీ, నువ్వేదో నా దగ్గర దాస్తున్నావమ్మోయ్! అదేమిటో చెబితే తప్ప వీల్లేదు." అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు ఎంతో ఆప్తుడులాగా.

"చలపతి మీతో అనలేదా?" అన్నముక్క నోటిదాకా వచ్చింది. అదృష్ట వశాత్తూ బయట పళ్ళేదుగానీ, లేకపోతే కొంప అంటుకొనేవే!

"చెప్పనా" అన్నాడు గోముగా లాలిస్తూ.

"ఆ ముక్క చెప్పాక, ఇంకా నా ముఖం మీరు చూస్తారా? నా సమస్య కన్నా, నాకు మీరే ముఖ్యం. పదికాలాలపాటు మన స్నేహం వర్ధిల్లడం కన్నా నాకేమి అవసరములేదు. మరింక నన్ను గుచ్చి గుచ్చి అడక్కండి!"

వెంకటేశ్వర్లు ఈసారి నిజంగానే బాధపడ్డాడు.

"అ-గాదమ్మోయ్! నామీద ఆమాత్రం విశ్వాసం వున్న ప్పుడు చెప్పడానికేం? నేను పరాయివాణ్ని గనకనా, ఏమన్నా అనుకోడానికి? ఆ పని నావల్లకూడా కానిదయితే, ఎవరివల్లనవు తుందో తెలుసుకొందాం, పూర్తిచేదాం! సరేనా?"

తనకెంత డబ్బు కావాలని ఎలా అడగడమో మంజరికి ఛట్టున తట్టలేదు. ఆ అలవాటు తప్పిపోయికూడా చాలా సంవత్స రాలయింది. లోగడ తను వృత్తిలో వున్నప్పుడు. చిల్లరగాతప్ప,

పెద్ద మొత్తాలెప్పుడూ పుచ్చుకోలేదు. ఇప్పుడు, ఏకాఎానకీ అయిదు వందలు కావాలని ఎలా అడగడం?

"ఊం......వెళ్ళేలోగా చెబుతానుగానీ, హీరోయిన్ ... మాత్రం ఖర్చుపెట్టదలచారు?" అన్నది మంజరి.

"అది మనిషినిబట్టి వుంటుంది!"

"అయ్య బాబోయ్! ఎంత అసాధ్యులండీ! మాటమాత్రం దాటనివ్వరు....పోనీ–నాకయితే ఎంతిస్తారు. చెప్పండి."

"నువ్వడిగినంత!" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"నేనొక లక్షరూపాయ లడుగుతాను. ఇస్తారేమిటి?" అన్నది మంజరి. హాస్యంగా.

వెంకటేశ్వర్లు ఓ నిమిషం ఆలోచించి, కళ్ళు టప టప లాడిస్తూ "ఆఁ అలాగే ఇస్తాను. నువ్వీ సినిమా గొడవలు మానేసి అచ్చంగా నాతోనే వుండిపోతావా?" అన్నాడు.

మంజరి దిమ్మెరపోయింది.

హఠాత్తుగా మంజరి మంచం మీంచిలేచి, వెంకటేశ్వర్లును కావిలించుకుని, ఊపిరి తిరక్కుండా ముద్దులు పెట్టుకుంది.

"ఎంత మంచివారండీ మీరు! మీరో ముష్టి లక్షరూపాయ లిస్తే నేనా, నేను ఉండటం! నాకవేమీ వద్దు. మీ అభిమానం చాలు, అదే నాకు పదికొండలపెట్టు, మీరు మాత్రం నన్ను చెయ్యొదలకండి! మీ నీడన నిశ్చింతగా వుంటాను" అన్నది మంజరి అతని చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొంటూ.

"నెవర్ నెవర్" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, ఆవిడ చేతిమీద తనచేతిని వేస్తూ.

రెండు మూడు నిమిషాల పాటు ఎవ్వరూ పలకలేదు.

గడియారం అయిదు గంటలు కొట్టింది, మరోసారి, వెంకటేశ్వర్లు చేతిని గట్టిగా నొక్కి విడిచింది మంజరి.

"మిమ్మల్ని వెళ్ళమనడానికే నోరు రావడంలేదు...చలపతి గాని వస్తే, బావుండదు...సాయంత్రం మీరోసారి రాగూడదూ? పోనీ–నన్ను గానీ మీ ఆఫీసుకు రమ్మంటారా?" అన్నది మంజరి.

"ఈ రెండూ వద్దు, హాయిగా ఏ హోటల్ కయినా వెడదాం సరేనా?"

"మళ్ళా నన్ను వెంటనే పంపేస్తారు గదూ?" అన్నది మంజరి, అతనికేసి చిలిపిగా చూస్తూ.

"చూదాం" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు. "ఏదో అనబోయి మానేసినట్లున్నావ్ ఏమిటి విశేషం?"

"ఏం లేదు గానీ...."

ఆ పై మాట మంజరి అనలేకపోయింది. వెంటనే బయట పడితే, తన విలువ పడిపోతుందేమోనని ఆవిడ భయం। అన కుండా వుంటే చలపతి వూరుకోడు. ఒకవేళ అతనూరుకొన్నా, ఆ శర్మ ఊరుకోడు. ఇవ్వాళ సాయంత్రంలోగా, శర్మగారికి ఐదు వందలు కట్టనన్నా కట్టాలి; లేదా—ఆ రెండో వ్యాసం అచ్చుకావ డానికి వొప్పుకోనన్నా వొప్పుకోవాలి.

7

"ఇంతకన్నా మంచిగుడ్డలు నీకు లేవా?" అన్నాడు వెంకటే శ్వర్లు, కట్టుకున్న వాయిల్ చీరకేసి చూస్తూ.

"నేను లక్షాధికారిననుకొన్నారా?"

"నిన్నటివరకూ కాదు, ఈ క్షణం నుండీ నీ కేలోటూ లేదు" అన్నాడు లాల్చీ జేబులోంచి పర్సుతీస్తూ.

మంజరి హాయిగా నిట్టూర్చింది. ఓసారి రెండు కణతలూ గట్టిగా నొక్కుకొని, చేతివేళ్ళు విరుచుకొంది.

వెంకటేశ్వర్లు పర్సులోంచి ఇన్ని వందల రూపాయల నోట్లుతీసి, మంజరి కివ్వబోయాడు. ఆవిడ ఓ అడుగు వెనక్కు వేసి నిలుచుంది.

"ఇంద ప్రస్తుతానికి నీ దగ్గరుంచు. కావాలన్నప్పుడల్లా అడుగుతుండు. దిక్కుమాలిన మొహమాటాలు పెట్టుకోకు. ఐనా నా దగ్గర నీకు మొహమాటమేమిటమ్మడూ। చాలా? ఇంకా కావాలా?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

మంజరి పలకలేదు. ఆవిడ తడిగాని కళ్ళను పమిటతో వొత్తుకుంటూ, "నాకేమీ వద్దు. ఏమీ వద్దు. నన్నిలా బాధ పెట్ట

కండి! నేను డబ్బు మనిషిని కాను" అన్నది కంపిస్తున్న గొంతుతో.

వెంకటేశ్వర్లు ఆమె దగ్గరగా వచ్చి వోదార్చాడు.

"పిచ్చిదానా! మనుషుల్ని గురించి నాతో మాట్లాడకు నువ్వెటువంటిదానవో, చూస్తూనే గ్రహించాను. అన్నమంత పట్టి చూడక్కర్లేదు. ఇంద-తీసుకో, మరి-నేను వెళ్ళిరానా? సాయంత్రం తప్పకుండా, నిన్ను పికప్ చేసికెడతాను. ఈలోగా ఆ సినిమా కథ సంగతి చూడాలి సరి! మా సన్యాసి సోషల్ అంటు ఏడుస్తున్నాడు. నీ కోసమని ఫోక్‌లోర్ తియ్యమంటాను. లేకపోతే నా భాగం నేను తీసేసుకొని సొంత కంపెనీ పెట్టు కొందాం ...నువ్వోసారి మధ్యాహ్నం పూట-అలా మౌంట్‌రోడ్ కెళ్ళి నీకేం కావాలో పర్చేజ్ చెయ్యి: ఇంకేమన్నా తక్కువ పడితే నేను చెక్కిస్తాను. టా టా గుడ్‌బై."

వెంకటేశ్వర్లు ఊగుతూ వెళ్ళిపోయాడు. అతను వెళ్ళిం దాకా, అటువేపే చూసి, ఆ తరువాత రెండు తలుపులకూ గడియ పెట్టింది మంజరి. చేతిలో అతనిచ్చిన వందరూపాయల నోట్లు__ పెళ పెళ మంటున్నాయి. ఓసారి గది నాలుగు పక్కలా చూసి, కుర్చీలో కూచుని నోట్లు లెక్కించింది మంజరి. పదిహేడు ఉన్నాయి.

పదిహేడు వందల రూపాయలు!

మంజరి కళ్ళు మిలమిల లాడాయి.

తన జీవితంలో, తనదిగా వున్న పెద్ద మొత్తం యిదే! ఇంతవరకూ యిన్ని వందల రూపాయలను ఒక్కసారిగా తను చూడలేదు. అధవా చూసినా, అవి తనవిగావు. ఇప్పుడీ డబ్బంతా తనదే! వీటిని తనేం చేసినా చేసుకోవచ్చు.

మంజరి మరోసారి ఆ నోట్లను లెక్కబెట్టి, అలమారలో వుంచింది. వాటిమీద పాత పత్రిక పరచి, గాలికి లేవకుండా స్నో సీసా బరువు పెట్టింది. సీసా కింద అప్పు డెప్పుడో తెప్పిం చిన కవరు కనిపించడంతో, మంజరికి రాజమణి జ్ఞాపకం వచ్చింది. తను రాజమణికి ఉత్తరం రాసి చాలా రోజులయింది. ఇంతవరకూ జవాబు రాలేదు. రాజమణి, సాదివేత మనిషికాదు.

* * * * *

అందరూ చదవతగ్గది
అనామిక

* * * * *

అందులోనూ తనంటే దానికి అమితమైన వాత్సల్యం! రాజమణి ఆరోగ్యం బావోలేదేమో! ఏదన్నా ఊరికిగానీ వెళ్ళిందేమో!

మంజరి ఏ నిర్ణయానికి రాలేకపోయింది. ఆ అనిశ్చితస్థితికి ఆవిడ మనస్సు చిరచిర లాడిపోయింది. మంచం మీద వెల్లకితలా పడుకొని, దిండును ఎదురు రొమ్ముమీద వుంచుకొంది. కళ్ళు భగ్గున మండిపోతున్నాయి. ఇసకపోసినట్లు గరగర లాడిపో తున్నాయి. ఓసారి గట్టిగా కళ్ళు నులుముకొంది. పక్కకు తిరిగి అద్దంలో, తన బొమ్మను చూసుకొంది. కళ్ళు పీక్కుపోయాయి. కింద పెదవి, ఓ పక్కగా చీరుకుపోయింది. తలంతా ఈతపొదలా ఇంతెత్తున రేగివుంది.

ఆ బొమ్మను చూసి, తనలో తనే నవ్వుకొంది మంజరి. పెదవి చీరుకపోయినచోట నాలుకతో తడి చేసుకొంది.

"పదిహేడు వందల రూపాయలు" అన్నది మంజరి బొమ్మ కేసి నిదానంగా చూస్తూ.

ఆ మాటలు తను అంటున్నట్టుగాలేవు, ఎవరో తన వెనక నుండి అంటున్నట్లుగా ఫీలయింది మంజరి. ఓసారి చటుక్కున వెనక్కు తిరిగి చూసింది. గది తలుపును ఎవరో తడుతున్న చప్పుడు వినిపించింది.

మంజరి ఆలోచనలన్నీ, వొట్టు పెట్టినట్లుగా ఒక్కసారిగా ఆగిపోయాయి. ఆ వెంటనే లోలోపల సన్నని భయం కూడా పొడ చూపింది. ఆ తలుపు కొడుతున్నది చలపతిగారేమో నన్న అను మానం మంజరిని చిరాకు పరచింది.

ఈలోగా మరోసారి తలుపు చప్పుడయింది.

"ఎవరది?" అన్నది మంజరి. మంచంమీద నుండి లేవకుండానే!

"నేనే నండమ్మా! తాయారును."

మంజరి సన్నగా నిట్టూర్చి లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది. తనను చూడంగానే తాయారు నవ్వుతుందని మంజరి అనుకొంది. కానీ ఆవిడలాంటి పనేదీ చెయ్యలేదు. మామూలుగా ఇంటిపని చేసుకుపోతూ ఉంది.

తనిప్పుడు మౌనంగా ఉండటం మంచిది కాదనీ, రాత్రి తాయారు ఎందుకు పడుకోలేదో అడగటం అవసరమనీ మంజరికి తోచింది. అదే మాట తాయారుతో అనేసింది.

"ఊరికే నండమ్మగారూ!" అన్నది తాయారు.

"ఇదివరకు అడిగినప్పుడల్లా పడుకొనే దానివిగదా! రాత్రి మానేశావేం?" అన్నది మంజరి.

వెంకటేశ్వర్లు రాక విషయం, తాయారుకు తెలుసునో లేదో మంజరికి స్పష్ట పడాలిప్పుడు.

"ఏంలేదండీ! అవకాడ నాకు శానా పనులుంటాయండీ! మా ఊర్నుంచి దొచ్చారండీ జనం! మా సుట్టాలు కూడా ఉన్నారండీ! సూటింగ్ సూత్తామంటే, రాత్రి తీసికెళ్ళినానుండీ!"

మంజరి మనస్సు తేలిక పడ్డది.

"రాత్రి అయ్యగారు నాకు టూడియోలో అవుపించారండీ! ఆయనగారి పక్కనే ఇంకో రెవరో, బంగారం కళ్ళజోడాయన ఉన్నారండీ! ఆయనగారి పేరు రామబ్రెమ్మంగారంట. ఇద్దరూ శానా సేపు మాట్లాడుకుంటూ కూచున్నరు. నా పానమంతా మీ కాడనే ఉన్నదనుకోండమ్మాయిగోరూ! అయ్యగారేమో, ఈడ ఉన్నారాయె. నేనేమో టూడియో కొస్తినాయె, ఇంటికాడ మీరొక్కరే ఉంటిరాయె! ఏందా యిదంతా అనిపించి పానం పింజం పింజం అన్నదండీ!"

మంజరి ఊం కొడుతున్న దన్నమాటేగానీ, ఆలోచనలన్నీ చలపతి చుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.

"రాత్రి సరిగ్గా నిదర పోయారా అమ్మగారూ!" అన్నది తాయారు.

మంజరి ఉలిక్కిపడి "ఆఁ" అన్నది.

తాయారు నమ్మినట్టు లేదు.

"నాకాడ దాస్తున్నారా అమ్మాయిగారూ! రాత్తిరల్లా మీకు నిదురలేదు, కళ్ళు సూసుకోండి – జ్యోతులకుమల్లే ఎఱ్ఱగా వున్నాయి. మడిసి – నలిగి పోయినా రండమ్మాయిగారూ! ఒక్క రేత్తిరిలో సగం తీసిపోయినారు. బయటపడ్డా రేంచండీ?"

"ఆఁ" అన్నది మంజరి. మరేమనడానికీ పాలుపోక. ఒక్కదాన్ని పడుకోవడం అలవాటు లేదు. అందులోనూ కొత్త. తలుపులన్నీ వేసేసుకొన్నాను. అయినా భయం తీరింది కాదు.

తాయారు, ఓ క్షణం మంజరిని ఎగాదిగా చూసి తనలో తాను నవ్వుకొంది.

ఎనిమిది గంటలకల్లా చలపతి కార్లో దిగాడు. మంజరి గుండెలు గుబగుబలాడాయి. సన్నని కంపరం కూడా కలిగింది. కుర్చీలో కూచున్నదల్లా లేచి లోపలి గదిలో కొచ్చింది. చలపతి సరాసరి గదిలోకే వచ్చాడు. మంజరి ప్రాణాలు నిలువునా పైకెగిరి పోయాయి. తనేదో మహాపరాధం చేసినట్లూ, అది కాస్తా తెలిసి పోయినట్లూ ఆమె భయపడింది. ఇప్పుడో, మరుక్షణమో చలపతి తనను తీవ్రంగా దండిస్తాడని కూడా మంజరి భయపడింది. రానున్న సంక్షోభాన్ని ఎదుర్కోవడానికి సిద్ధపడుతున్న దానిమల్లే గొంతు సరిచేసుకొని, వోమూలగా వెళ్ళి నిలబడింది మంజరి....

చలపతి కాలుస్తున్న సిగరెట్‌ను కిటికీలోగుండా అవతలకు విసిరేసి, కుర్చీలో కూచున్నాడు. లాల్చీ చేతులు సగందాకా మడిచి, అరచేతులతో ముఖమంతా రుద్దుకొన్నాడు.

"ఇక ప్రారంభమవుతుంది" అనుకొన్నది మంజరి.

"రాత్రి వో పొరపాటు జరిగింది మంజరీ!" అన్నాడు చలపతి చేతివేళ్ళు మెటికలు విరుచుకొంటూ.

మంజరి బిక్కచచ్చి పోయింది.

"ఏమి"టని కూడా అడగలేక పోయింది.

"బాలాజీ మూవిటోన్ వారి షూటింగ్ కెళ్ళాను. రామబ్రహ్మం గారు కూడా వచ్చార్లే. నళిని చాలా అద్భుతంగా నటించింది. బ్రహ్మాండమైన సెట్ వేశారు. పెద్ద కొండ, కొండ

మీంచి ఓ సెలయేరు, దాని ఒడ్డున చిన్న కుటీరం, అందులో హీరో, హీరోయిన్ల ఫస్టు మీటింగ్.... రావుగారు హీరో... ట్రిమెండస్‌గా యాక్ట్ చేశారు. పిక్చర్ మొత్తంమీద అదే హైలైట్ అంటున్నారు.... మేమసలు షూటింగ్ కెళ్ళాలనుకో లేదు. రామబ్రహ్మంగారితో మాట్లాడాక, ఇంటికెడతా నన్నాను. ఆయన నన్ను కదలనిచ్చాడు కాదు. సరాసరి స్టూడియోకు తీసు కెళ్ళాడు. కాదంటే బావుండదని 'సరే' నన్నాను. ఆ సంగతి ఏ మాత్రం ముందు తెలిసినా, నిన్నూ తీసుకుపోదును.... రావు గారికి పరిచయం ఉండటం చాలా అవసరం. ఆయన నిన్ను గురించి అడిగారు కూడాను..." అన్నాడు చలపతి.

మంజరి ప్రాణం రెక్కొంది.

ఓసారి కళ్ళు టపటప లాడించి "ఏమన్నారండీ?" అన్నది మంజరి.

చలపతి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"ఏమంటారే పిచ్చిదానా! మనం ఎలాంటి అస్త్రం విసిరా మంటావ్? బ్రహ్మభేద్య మనుకో మంజరీ! రావుగారి మనుషుల మీద మనం ఖర్చు చేసింది వృథా కాలేదు. నిన్ను గురించి ఆయన దగ్గర మంచి ప్రచారం చేశారు. లేకపోతే పనిమాలా చిన్నదగవలసిన అవసరం ఆయన కేముందీ! "వీలున్నప్పుడు అమ్మెగారినోసారి కలిపించ మనండి. అవకాశం వచ్చినప్పుడు, నేను తప్పకుండా చెబుతా" నన్నారు. లీడింగ్ హీరో ఆమాత్రం భరవాసా యిచ్చాడంటే- నీ రొట్టె విరిగి నేతిలో పడ్డదన్న మాటే!" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి మనస్ఫూర్తిగా మురిసిపోయింది.

"నన్ను గురించి మీరు చాలా శ్రమ పడుతున్నారండీ! ఈ ఋణం ఎలా తీర్చుకోవాలో నాకు తోచకుండా ఉన్నది" అన్నది మంజరి.

చలపతి సన్నగా నవ్వాడు.

"నువ్వా ధోరణి విడిచిపెట్టా లమ్మాయ్! నువ్వేదో పరాయిదాని వయినట్లు మాట్లాడకు. ఇది ఇంకోరి కోసం నేను చెయ్యటం లేదు. మనకోసం మనమే చేసుకుంటున్నాం. ఇందు

వల్ల వచ్చే లాభనష్టాలు మనవేగానీ, మూడోవాడికి దీంతో సంబంధం లేదు. కనక పదేపదే నువ్వు నాకు కృతజ్ఞతలు చెప్ప డమూ, నేను వాటిని స్వీకరిస్తూ ఉండటమూ కుదరదు. సరా?" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి కీ మాటల్లో చాలా అర్థాలు కనిపించాయి. ఇవి ఎవరో ఇద్దరు భాగస్తుల మధ్య జరిగిన సంభాషణా తంతుగా ఉన్నదిగానీ, ఇద్దరు సన్నిహితుల మధ్య మాటల్లాగా లేవు, అంటే- చలపతి తనతో సగభాగాని కొస్తున్నాడా?

"ఏమిటా పరధ్యానం?"

మంజరి తేరుకొని "ఏమి లే"దన్నది.

"లేకపోతే నాకు స్నానానికి నీళ్ళు తోడరాదా? కళ్ళు భగ్గున మండిపోతున్నాయి. కాస్తంత కునుకు తీదామనుకొంటు న్నాను...." అన్నాడు చలపతి.

మంజరి తాయారును పిలిచి చెప్పింది. చలపతి స్నానం చేసి వచ్చేలోగా కాఫీ కప్పుల్లోకి సర్దింది. చలపతి గళ్ళలుంగీ చుట్టుకొని భుజం మీద తడి తువ్వాలేసుకొని ఓ గుక్క కాఫీ తాగి కప్పును బల్లమీద పెట్టేశాడు.

"నళిని ఇంత చప్పున పైకొస్తుందనుకోలేదు మంజరీ! మొదట్లో ప్రొడ్యూసర్ల దగ్గరకు తీసుకెళ్ళినప్పుడు ఎక్స్ట్రా వేషాని క్కూడా పనికిరాదన్నారు. ఆ పిల్ల తిరిగి వెళ్ళిపోతానంది. నేనే ఆగమన్నాను. అ తరవాత దశ అందుకొంది. ఇవ్వాళ దాని రేటు పాతికవేలు. పదిహేనువేలు బ్లాక్లో పుచ్చుకొంటుంది. ఈ ఇండస్ట్రీలో ఎంత ఇన్ఫ్లూయన్స్ ఉన్నదంటే-ఆవిడ మాట శిలాక్షరం. ఫలాని హీరోతో యాక్టు చెయ్యనంటే వాడిపని గోవిందా. ఫలానా కెమెరామెన్ ఉంటే తప్ప నేను సంతకం చెయ్యనంటే చచ్చినట్టుగా వాడ్ని బుక్ చెయ్యవలసిందే! ఆవిడ మాటకు తిరుగులేదు. ఒకప్పుడు ఎందుకూ పనికిరాదనుకొన్న అమ్మాయిచుట్టూ ఇవ్వాళ ప్రొడ్యూసర్లు, డిస్ట్రిబ్యూటర్లు ఈగలు ముసిరినట్లు ముసురుతున్నారు" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి లోగడ తనుచూసిన సినిమాల్లోని నళిని రూపం జ్ఞప్తికొచ్చింది.

"ఆవిడ మీకంత బాగా తెలుసు నంటున్నారుగదా, నా గురించి అడిగి చూడకపొయ్యారా, ఏదన్నా సాయం చేస్తుందేమో. అందులోనూ మీమాట మీద గురికూడా ఉన్నదంటుంటిరి; అలా చేస్తే బావుండదూ?" అని సలహా యిచ్చింది మంజరి.

చలపతి తల అడ్డంగా తిప్పాడు.

"ఈ ఫీల్డులో అదల్లా కుదియాద్. నళిని తెలివితక్కువ దయితే తప్ప, ఇలాంటిపని చేయదు. తను ఎంత అవస్థపడి పైకి వచ్చిందీ ఆవిడ మరచిపోయి వుండదు. అలానే మరొకరు రావడం ఆవిడకు గిట్టదు."

"ఎందుకనీ?" అన్నది మంజరి, ఆవిడ మనస్తత్వాన్ని అర్థం చేసుకోలేక.

"అదంతే; మరొకరు పోటీగా వస్తే, ఆవిడరేటు పడిపోతుంది. పలుకుబడి తగ్గిపోతుంది. చేతులారా దోవనబోయ్యే శద్దినాన్ని నెత్తినెవ్వరూ ఎక్కించుకోరు. సాయం చెయ్యడం మాట దేవుడెరుగు. కనీసం అడ్డుపుల్లలు వెయ్యకపోతే అంతే చాలు." అన్నాడు చలపతి.

మంజరి కిదంతా అగమ్య గోచరంగా ఉంది.

"అయితే కొత్తవాళ్ళొచ్చే మార్గమే లేదంటారా?"

"ఉంది. నేను చెబుతున్నదదే; ఓ ప్రొడ్యూసరో, డిస్ట్రిబ్యూటరో కనీసం పలుకుబడివున్న ఆర్టిస్టో మనల్ని సపోర్టు చేస్తుంటే తప్ప, మనకు బుకింగ్స్ రావు. వీళ్ళందరికీ ఈ పరిశ్రమమీద పలుకుబడి ఉంది, కాబట్టి వీళ్ళందరితోనూ మనం మంచిగా ఉండాలి. వీళ్ళను చాటుగా కూడా మాట అనకూడదు. "అందరూ ఉత్తములే" అంటూ ఉండాలి. అన్నిటికన్నా ముఖ్యం వాళ్ళన్న మాటకల్లా తలూపుతూ ఉండాలి. దిక్కుమాలిన సుశంకలన్నీ పెట్టుకొంటే మట్టిగొట్టుకుపోతాం. ఇందులో పాపపుణ్యాల ప్రసక్తేలేదు. పాపమేమిటి. పుణ్యమేమిటి? డబ్బు లేకపోవడం పాపం. అది వుండటం పుణ్యం. ఇంతకుమించిన సత్యం, నీకు ఏడేడు పద్నాలుగు లోకాల్లోనూ దొరకదు. పుణ్యవంతులు సుఖపడాలి కదా; ఈ రోజున సుఖపడుతున్నవారెవరు? డబ్బున్న వాళ్లు. అంటే వాళ్ళు పుణ్యవంతులన్నమాటే; వారది సంపా

దించిన మార్గం, అందుకు చేసిన పనులూ మంచివన్న మాటే! కాబట్టే వారిదగ్గర డబ్బు మూలుగుతూ ఉంటుంది. వాళ్ళు సుఖ పడుతూ ఉంటారు. దీన్ని చాతకాని సన్యాసులు ఒప్పుకోరు. 'పాపమనీ, అన్యాయమనీ, అధర్మమని' గొణుగుతూ ఉంటారు. తమ అసమర్థతను ఒప్పుకోరు, ఈమాటల వెనక, తమ తెలివి తక్కువను కప్పిపెట్టుకొంటూ వుంటారు. ఫలిత మేమిటయ్యా అంటే, దరిద్రంతో లుకలుకలాడిపోవడం, కాబట్టి, నేనుచెబుతున్న దేమిటంటే-"

చలపతి గొంతు పొడారిపోయి దగ్గువచ్చింది. మంజరి కూజాలోంచి వోగ్లాసు నీరుతెచ్చి బల్లమీద ఉంచింది. చలపతి వో గుటకవేసి కాసన్ని నీళ్ళను జేబుగుడ్డమీద చిలకరించి కళ్ళు తుడుచుకొన్నాడు. తడి జేబుగుడ్డను, కుర్చీ చేతిమీద ఆరవేశాడు.

"ఏం చెబుతున్నానూ?" అన్నాడు చలపతి, తనెక్కడ ఆపిందీ తెలీక.

"నేను చెబుతున్న దేమిటంటే-అన్నారు."

"ఏమిటంటే మంజరీ! ఒక పనిని మొదలెట్టకుండానే ఉండాలిగానీ, తీరా ప్రారంభించాక కుశంకలన్నీ పెట్టుకొని వ్యవహారాన్ని చేతులారా పాడుచేసుకోకూడదు. నువ్వింకా చిన్న దానివి. నాటకానుభవం ఉన్నదేమోగానీ, అదిక్కడ దమ్మిడికీ కూడా పనికిరాదు. ఈలోకమే వేరు. పదిమంది మనుషులు మన చేతుల్లో ఉండాలి. ఉండాలంటే వారి అవసరాలేమిటో మనం తీరుస్తూ ఉండవలసిందే! ఆ అవసరాలేమిటని అడక్కు. అవెలాంటివైనా మనం ఒబ్లైజ్ చెయ్యాలిసిందే! అల్లా చెయ్యగలవారే పైకొస్తారు. నిష్ఠలూ, నియమాలూ పెట్టుకొందామంటే కుదరదు" అన్నాడు చలపతి.

హఠాత్తుగా మంజరికో అనుమానం కలిగింది. తనుగానీ పొరపాటున ఏదన్నా కానిమాటగానీ అన్నదా? ఆ ముక్కే చలపతిని అడిగేసింది.

"నో నో. నువ్వన్నావని గాదోయ్, పొరబాటున అంటా వేమోనని నా భయం. ఇప్పుడిప్పుడే వాతావరణం మనకు అనుకూలంగా మారుతూఉంది. రావుగారి మనుషులూ, మూర్తిగారి

మనుషులూ నిన్ను గురించి ప్రచారం ముమ్మరం చేశారు. రేపో మాపో పత్రికల్లో నిన్ను గురించి వ్యాసాలూ నీ ఫోటోలూ వస్తాయి. ఇప్పటికప్పుడే ఓ ఫిలింకంపెనీ; అదే – మన వెంకటే శ్వర్లు గారిది మన చేతుల్లో కొచ్చింది. రావుగారికి నువ్వంటే మంచి అభిప్రాయం ఉంది. పది కంపెనీల్లో నీ పేరు వినపడుతూ వుంది. నువ్వు పైకి రావడానికి ఇదే గుడ్‌ఛాన్స్, ఇటువంట ప్పుడే నువ్వు రవ్వంత నాక్‌గా మెలగాలి. వొబ్‌లైజింగ్‌గా, వొబీడియంట్‌గా ఉండాలి. నాలుగు పిక్చర్స్‌లో నాలుగు మంచి రోల్సు దొరికి, వాటిని నువ్వు జస్టిఫై చేశావో, నీ దివిటీ జేగీయ మానంగా వెలిగిందన్నమాటే! అప్పుడు నీ కిన్ని ఇబ్బంది లుండవు. వాళ్ళ వీళ్ళ దయాధర్మాల కోసం నువ్వు దేబిరించ నవసరంలేదు. నీకోసం, వీళ్ళంతా చుట్టూ మూగుతారు. అప్పుడు చేయవలసిన పనులువేరు. అప్పుడు మాట్లాడే ధోరణి వేరు. ఆ టైం వొచ్చినప్పుడు నేనేచెబుతాను, ప్రస్తుతం నువ్వు చెయ్యా వలసిందల్లా. నేను జెప్పినట్లు వినడం. చెయ్యామన్నదిచెయ్యాడం– నువ్వీ వాతావరణానికి తగిన వ్యక్తివని నాకు తెలుసు ...అవును గానీ మంజరీ! అసలీ విషయం ఎందు కొచ్చిందీపూట?" అన్నాడు చలపతి.

మంజరికి బొత్తిగా జ్ఞాపకం లేదు.

"పోన్లేగానీ-ఆ గూట్లో సిగరెట్‌పెట్టి ఉంది, తెచ్చిపెట్టు."

మంజరి సిగరెట్ తెచ్చి అతనినోటి కందించి తనే వెలి గించింది.

చలపతి గట్టిగా రెండు గుక్కలు పొగతాగి, చిటికెవేసి సిగరెట్ నుసి రాల్చేశాడు.

"ఓ పనిచేదాం. మళ్ళా ఆ శర్మగాడు మన కొంపకు రావడం నాకిష్టం లేదు. నేనేవెళ్ళి వాడి మొహాన అయిదొందలూ పడేసి వస్తాను. వాడసలే తిక్కరాముడు, వస్తూ వస్తూ కొంత ఫర్నిచర్ కూడా పట్టుకొస్తాను. ఈ దిక్కుమాలిన కుర్చీల్లో కూచోడ మంటే చిరాకెత్తుకొస్తున్నది. అవును గదూ?"

మంజరి గుండెల్లో సన్నని కంపరం బయలుదేరింది. వెంకటేశ్వర్లు తనకు డబ్బిచ్చిపోయినట్లు, చలపతికి యెలా తెలి

సిందో మంజరికి బోధపడలేదు. మెల్లగా లేచివెళ్ళి అద్దం వెనక నుండి పదిహేడు వందల రూపాయల నోట్లూ తెచ్చి చలపతి చేతిలో ఉంచింది. చలపతి వాటినోసారి లెక్కించి చూశాడు.

"ఈ పూటకు వెయ్యిచాలు. మిగతావి ఇంట్లో ఉంచు. వీలుంటే వెంటనే వస్తాను — లేదా అటునుంచి అటే రావుగారి దగ్గర కెడతాను. ఈ పూట వారికి కాల్‌షీట్ లేదు. నాకోసం నువ్వు కనిపెట్టుకుని ఉండకు. డూపికేట్ నా దగ్గరుంది గనక ఫర్వాలేదు."

పదినిమిషాల్లో డ్రెస్ చేసుకొని చలపతి వెళ్ళిపోయాడు. మంజరి రెండుకణతలూ వొకసారి గట్టిగా నొక్కుకుని కుర్చీలో కూచుంది.

"పోష్టు"

మనుషు లొచ్చిందాకా ఆగకుండానే కాకిగుడ్డలవాడు దబ్ మని ఓ కట్ట పడేసి సైకిలెక్కి వెళ్ళిపోయాడు. ఈలోగా తాయారు వెళ్ళి దాన్ని తీసుకొచ్చింది.

"ఇదేదో పత్రికండీ అమ్మాయిగారూ!" అన్నది తాయారు.

ఆ మాట వినగానే మంజరిలోకి కొత్త చైతన్యం వచ్చినట్లయింది. చేతులు గజగజలాడాయి. వణుకుతున్న వేళ్ళతో రేపర్ చింపి వంగిన మధ్యభాగాన్ని సరిచేసి ఒక్కో పేజీయే తిప్ప సాగింది. మొదటి నాలుగు పేజీల్లోనూ తయారవుతున్న సినిమాలవి, ఆడుతున్న సినిమాలవి ప్రకటన లున్నాయి. ఆ తరువాత ఏవో వార్తలూ, విశేషాలూ, సినిమాతారల బొమ్మలూ వాటికింద వ్యాఖ్యలూ ఉన్నాయి. ఆమె వేళ్ళు గబగబా పేజీలను తిప్పేస్తున్నాయి. మధ్యపేజీలో పేజీకి మధ్యగా మంజరి బొమ్మ ఉంది. మంజరి మెదడులో దీపం వెలిగినట్లయింది. పదే పదే ఆ బొమ్మకేసే రెప్పార్చకుండా చూసింది. మెల్లగా ఆమె చూపులు పక్కలకు మళ్ళాయి. ఆ బొమ్మ కింద సంపాదకుడు వ్యాఖ్య రాశాడు—

"వైజయంతం నుండి దిగివచ్చిన అందాలకాణాచి మంజరి. ఆంధ్ర చలన చిత్ర రంగంలో అవతరించిన వినూత్న విశిష్ట తారామణి"

ఈ వాక్యాల్లో మంజరికి కొన్ని పదాలు అర్థం కాలేదు.

"వైజయంతం" "కాణాచి" అంటే ఏమిటి? తనను తిడుతున్నట్లా? పొగడుతున్నట్లా?

బొమ్మకు పైభాగాన పెద్ద అక్షరాల్లో "మకరంద మంజూష వంటి మంజరి రాక సినిమా పరిశ్రమ కొక వెలుగురేక" అని అచ్చేశారు. దానికింద చిన్న అక్షరాల్లో 'రచన: సత్యవాది' అని వుంది, బొమ్మకు రెండువైపులా వ్యాసం వుంది. ఆ వ్యాసాన్ని ఒక్కసారిగా చదవలేకపోయింది మంజరి. నాలుగు పంక్తులు చదివాక మళ్ళీ బొమ్మను చూసేది. పై హెడ్డింగూ, కిందవ్యాఖ్య చదివేది. తిరిగి వ్యాసం చదవబొయ్యేసరికి-ఇందాక ఎంతవరకూ చదివిందీ గుర్తు ఉండేది కాదు. అందుకని మళ్ళా మొదటినుండి ప్రారంభించేది.

ఈ పద్ధతిమీద మంజరి ఆ వ్యాసం పూర్తిగా చదివేసరికి రెండుగంటల సేపు పట్టింది. అందులోని కొన్ని పేరాలను పదేపదే చదువుకొంది మంజరి. ఆ పేరాలలోని విషయం ఆమెకు పూర్తిగా అర్థమైంది. అందుచేత హాయిగా ఆనందించ గలిగింది.

"మంజరి అన్న పేరుగల అందాలరాశి మద్రాసు వచ్చిందని విని పత్రికా ధర్మంగా ఆమె ఇంటి కెళ్ళాను. ఆమెతో దాదాపుగా రెండుగంటలసేపు గడిపాను....మంజరి విద్యావతి. ఆంధ్ర సాహిత్యంలోని అనుపానులన్నీ ఆ చిన్నారికి కరతలామలకాలు. అభినయశాస్త్రం ఆవిడకు అభిమాన విషయం, వివిధ రసాలను పోషించడంలోని మెలకువలను ఆమె ఆకళించుకుంది. సంభాషణా చాతుర్యమంటే ఏమిటో మంజరినుండి తెలుసుకోవాలనడం అతిశయోక్తికాదు. గొప్ప సంస్కారం కలిగిన ఈ వ్యక్తి చిత్రపరిశ్రమలోకి రావడం ఈ పరిశ్రమ చేసుకొన్న పుణ్యమనడంలో తప్పులేదు."

మరోపేరా—

"మంజరి అప్సరాంగన అన్నా చాలదేమో ననుకొంటాను. దివినుండి భువి దిగివచ్చిన శంపాలతికలాగా పాలరాతి బొమ్మలాగా, మహాశిల్పి తీర్చిదిద్దిన స్వర్ణ ప్రతిమలాగా ఉంటుంది. మగువలను కూడా మోహింపచేయగల ఈ జగన్మోహిని త్వరలోనే వెండితెరమీద దర్శనమీయబోతూవుంది."

ఇటువంటి పంక్తులు ఆ వ్యాసంలో చాలా ఉన్నాయి.

మంజరి ఆకలిమాటకూడా మరిచిపోయింది. ఆవిడ కళ్ళు కాంతితో మిలమిల లాడిపోతున్నాయి. ఉత్సాహం ఉవ్వెత్తుగా పొంగులు వారుతోంది. కన్నార్పకుండా తన బొమ్మకేసి మళ్ళా మళ్ళా చూసుకొంటూ ఏవో లోకాలకు తేలిపోతూ వుంది.

*　　　*　　　*

అనుకొన్నవిధంగా ఆరుగంటలకల్లా వెంకటేశ్వర్లు కార్లో వచ్చాడు. అతన్ని చూసిందాకా మంజరికి ఈ ప్రోగ్రాం సంగతి జ్ఞాపకమే రాలేదు. వెంకటేశ్వర్లు దొరబాబులా తయారయ్యాడు. మనిషి అల్లంత దూరాన ఉండగానే సెంటువాసన గుప్పు మంటోంది.

మంజరిని చూస్తూనే అతను నవ్వేశాడు. కొంపదీసి మంజరి ఇవ్వాళ ప్రోగ్రాం కాస్తా కాన్సిల్ చేస్తుందేమోనని అతని భయం.

మంజరి యధాశక్తి నవ్వింది. పత్రికలో తనను గురించి వ్యాసం వచ్చిన సంగతి వెంకటేశ్వర్లుకు చెప్పాలని ఆరాట పడింది. కానీ తనంతట తానే చెప్పడం బావుంటుందా? అధవా చెప్పినా సమయంగాని సమయంలో చెప్పడం మంచిదా? తనీ రంధిలో పడి ప్రోగ్రాం విషయం మరచిపోయానంటే వెంకటే శ్వర్లు నొచ్చుకోకుండా ఉంటాడా? ఈ సందేహాలన్నీ మంజరికి తోచాయి. ఆవిడ మాట మాట్లాడకముందే వెంకటేశ్వర్లు తొందర చెయ్యసాగాడు.

"నే వచ్చేసరికే నువ్వు రెడీగా ఉంటావనుకొన్నాను. నీ ధోరణి చూస్తే అలా లేదు. చలపతిగా దేమన్నా గొడవచేశాడా? డొక్కు చీరేస్తానని చెప్పు వెధవను.... నువ్వింకా షాపింగ్‌కు వెళ్ళినట్టులేదు. అవునా! ఎందుకనట?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"వెళ్ళలేదని కలగన్నారా?" అన్నది మంజరి.

"పిచ్చిదానా! ఇంతోసిదానికి కలలుగూడా కనాలా? నువ్వు షాపింగుకే వెడితే ఇంతదాకా నీ పర్చేజెస్ నాకు చూపకుండా ఉంటావా? ఉండవు, నాకు తెలుసు."

తనెట్లా ప్రవర్తిస్తే వెంకటేశ్వర్లు సంతోషిస్తాడో మంజరికి చూచాయగా తెలిసింది. అతడంటే తను వెర్రెత్తి పోతుంటుందని

వెంకటేశ్వర్లు భ్రమపడుతున్నాడు. వెధవను పడనివ్వు. తనందుకు ఎంతమాత్రం బాధ్యురాలు కాదు. ఇప్పుడు తనేమని జవాబు చెప్పడం? సగం డబ్బు చలపతి పట్టుకెళ్లాడనడం భావ్యంకాదు. ఈ సంబంధం చలపతికి కూడా తెలుసుననీ, అతని ఆమోదంతోనే, తనిందుకు వొప్పుకొన్నదనీ తెలియడంలో స్వారస్యం లేదు. ఇందువల్ల చలపతి స్థాయిపడిపోవడమే కాదు. తన స్థితి కూడా అదేమేరకు దిగజారిపోతుంది. చలపతి అనేవాడు ఉన్నా లేకున్నా తను వెంకటేశ్వర్లు కోసం తహతహ లాడిపోవడం ఖాయమన్న భావం అతనికి కలగడమే ముఖ్యం. ఇందువల్ల తన కెన్నో ప్రయోజనాలున్నాయి.

"నాతోగానీ మాట్లాడకూడదనుకొన్నావా ఏమిటోయ్?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

అతని ఉంగరాలమీద సాయంత్రపు నీ రెండపడి జిగజిగమని మెరిసిపోతున్నాయవి.

"ఈ మాత్రం మీకు తెలియకపోతుందా అనుకొన్నాను గానీ. మరేంలేదు. చలపతి మాట్లాడవద్దంటే మానుకొనే స్థితిలోనే నన్నుంచారా? ఏం మాయచేశారో గానీ, ఒక్క రాత్రిలో నన్ను పూర్తిగా ఆకట్టుకొన్నారు. చలపతిగారే కాదు, హరిహర బ్రహ్మదు లొచ్చినా నన్ను మార్చలేరు. అదిగాదండీ! నన్నొకక్క దాన్ని షాపింగుకు వెళ్ళమన్నారు గదా, నేనలా వెడతాననే మీరనుకొన్నారా? మీరు పక్కన లేకుండా నేనిక ఏ పని చెయ్యదల్చలేదు. పదే పదే ఈ విషయంలో నన్నిక బాధపెట్టకండి. మీరెప్పుడొస్తే అప్పుడే కొనుక్కొందాం. రావడానికి మీకు అవకాశం లేకపోతే కొనడమే మానేదాం. ఇంతలో ముంచుకుపోయిందేమిటట?" అన్నది మంజరి. అతని ముఖాన్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ.

వెంకటేశ్వర్లు పూర్తిగా కరిగిపోయాడు. గభాలున కుర్చీలోంచి లేచి గడపలో నుంచున్న మంజరిని తోసుకొంటూ గదిలో కొచ్చి ఆవిణ్ని కౌగలించుకొని వదిలేసాడు.

"లేడికి లేచిందే ప్రయాణమటండీ! దేనికైనా వేళాపాళా

* * * * *

అందరూ చదవతగ్గది
అనామిక

* * * * *

అంటూ ఉందికదా!....మీరో పది నిముషాలపాటు ఆ వరండాలో కూచోండి. ఈ లోగా నేను చీరె మార్చుకొని వచ్చేస్తాను."

వెంకటేశ్వర్లు అక్కణ్నించి కదిలే ప్రయత్నమన్నా చెయ్య లేదు.

"వెళ్ళరా?"

"ప్చ"

"అయితే నేనిలానే వచ్చేస్తాను." అన్నది మంజరి, కళ్ళింత చేసుకొని.

"నువ్వెలా వచ్చినా నా కభ్యంతరం లేదు. నా క్కావల సింది నువ్వుగానీ, నీ డ్రెస్ కాదు."

"మీతో నేను వాదించలేనుబాబూ పది నిముషాలంటే, వొట్టు పెట్టినట్టు పదే నిముషాలు....ప్లీజ్!"

వెంకటేశ్వర్లు నవ్వుకొంటూ ఇవతల కొచ్చాడు. పది నిముషాలకు లోపుగానే మంజరి మేకప్ అయి వచ్చేసింది.

"నన్నిప్పుడే నమిలేస్తారా?"

వెంకటేశ్వర్లు లేచి నిలుచున్నాడు.

"పదండి తాళంవేసి వస్తున్నాను."

ఏడు గంటలకల్లా కారు మౌంట్ రోడ్డుమీద పాములా జారిపోతోంది. వెంకటేశ్వర్లే డ్రయివ్ చేస్తున్నాడు. మంజరి అతని పక్కనే కూచున్నది. అతనేదో చెప్పుకుపోతున్నాడు. ఆవిడ వింటున్నట్టులేదు.

ఓ పెద్ద షాపు ముందు కారాగింది. ఉయ్యాలలాగా రెండు మూడుసార్లు పైకి కిందికీ ఊగింది కారు.

"ఊఁ దిగుమరి!" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

మంజరి చిరునవ్వుతో పైట సరిచేసుకొంటూ, సీటుమీదనే తలుపుదాకా జరిగి ఓ కాలు కిందబెట్టి ఛటుక్కున నోటికి చెయ్యడ్డం పెట్టుకొని చాపిన కాలును లోపలికి తీసుకొంటూ, "ఇప్పుడుకాదు-పదండి" అన్నది దీనంగా.

"ఏం?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు దిమ్మరపోయి.

"నా ఖర్మకాలి, అన్నీ ఒక్కసారే ఎసగూడాయి. మీ మాటల సందట్లో పడి బాగ్ తీసుకు రావడం మరచి పోయాను, డబ్బంతా అందులోనే ఉండిపోయింది."

వెంకటేశ్వర్లు నిర్లక్ష్యంగా నవ్వాడు.

"ఓస్, ఇంతోసి దానికేనా, నొచ్చుకోవడం? ఫర్వాలేదులే రా. నా దగ్గరుంది."

మంజరి, తటపటాయించినట్లు ఓ నిముషం అభినయించింది. వెంకటేశ్వర్లు ఆవిడ చెయ్యి పుచ్చుకుని కారులోంచి దించాడు. వాకిట్లో పొడవాంటి తలగుడ్డ చుట్టుకొన్న దర్వాన్ ముందుగా సలాం చేసి ఆ తర్వాత తలుపు తీసి వారు లోపలికొచ్చాక అటు తిరిగి నవ్వుకున్నాడు.

వీళ్ళను చూస్తూనే చాలాకాలం నుండీ ఎరిగున్న మాదిరిగా నలుగురైదుగురు వ్యక్తులు రకరకాల నమస్కారాలు చేసి, ఇంగ్లీషు పద్ధతిలో ఆహ్వానించారు.

అటువంటి సమయాల్లో ఏం చెయ్యాలో మంజరికి తెలీదు. తిరిగి తను దణ్ణం బెట్టాలా? వెంకటేశ్వర్లు పెట్టలేదు. తలతోటీ, పెదవులతోటీ చేసీ చేయినట్టు నమస్కారం మంటున్నాడని తనను కొంది. ఇవి చాలా ప్రమాదకరమైన ఘట్టాలనీ, తను వెంకటేశ్వర్లును గమనించడమే తప్ప గత్యంతరం లేదనీ, మంజరి నిశ్చయించుకొంది.

"శారీస్" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, ఓ సిగరెట్ అంటించి.

"వన్ మినిట్"

ఓ యాభై రకాల చీరెలు వారి ముందు పరిచారు. వాటిని చూసి మంజరి దిమ్మరపోయింది. ఇన్నిరకాల చీరలను ఆవిడింతకు ముందెన్నడూ చూడలేదు.

"చూడు మరి. నీ కేవేం కావాలో సెలక్టు చేసుకో. మనం తొరగా తెమలాలి."

మంజరికి వాటన్నిటినీ కొనెయ్యాలని ఉంది. దేని అందం దానిదే! దేని ప్రత్యేకత దానిదే! ఒకదానికి, మరో దానికి పోలికే లేదు. నిజంగా మంచి గుడ్డలను ఎన్నుకోవడం చాలా కష్టమనుకొంది మంజరి!

"మీరు చూడండి" అన్నది మంజరి మెల్లగా.

"నో, నో, ఆ రెస్పాన్సిబిలిటి నా మీదుంచకు. నచ్చిన వాటిని సెలెక్ట్ చేసుకోవడం నీ వంతు. బిల్ ఇచ్చేయడం నా వంతు" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు నవ్వుతూ.

అతను మంజరిని రాసుకొంటూ నిలబడ్డాడు. ఆవిడ ఏదో మిష మీద అవతలికి జరిగితే తనూ జరుగుతున్నాడు.

అరగంటకల్లా మూడు చీరెలను, మరో అయిదు గజాల జాకెట్ గుడ్డలను సెలెక్టు చేసింది మంజరి.

"వెరీ లో పర్చేజింగ్ మేడమ్" అన్నాడు సేల్సుమెన్.

వెంకటేశ్వర్లు ఏడువందల రూపాయల నోట్లిచ్చి కొద్దిగా చిల్లర నోట్లు తీసుకొని "వుడ్ మేక్ యె మూవ్" అన్నాడు.

దర్వాన్ మెట్లు చివరదాకా వచ్చి సలాం చేసి నిలు చున్నాడు.

"ఏం దప్పి?" అన్నది మంజరి.

వెంకటేశ్వర్లు ఓ రూపాయనోటు వాడి మీదికి విసిరేసి, కారును స్టార్టు చేశాడు.

"చీరెలు వచ్చాయి గదూ?" అన్నది మంజరి, పొట్లాంకేసి మరోసారి సంతృప్తిగా చూసుకొంటూ.

వెంకటేశ్వర్లు మాట్లాడలేదు. పోలీస్ సిగ్నల్‌కేసి కన్నార్ప కుండా చూస్తున్నాడు.

"ఇంటికేనా పోవడం?" అన్నది మంజరి. పళ్ళు బిగబట్టి వెంకటేశ్వర్లును రాచుకొనేలాగా దగ్గరకు జరుగుతూ.

"ఇంటికే. ఈ లోగా వో సారి హోటల్ కెళదాం."

కారు సర్రున వలయంగా తిరిగి గేటు దగ్గర ఉయ్యాల లూగి ఓ పెద్ద తోటలో కొచ్చింది. అక్కడ చెట్లకన్నా కార్లె

కృవగా ఉన్నాయి. దీపాల కాంతి పడి రోడ్డంతా మిల మిల లాడి పోతోంది. వెంకటేశ్వర్లు తన కారు నోమూలగా ఆపాడు.

మంజరి వయ్యారంగా కారు దిగింది.

"కాటేజ్ నెంబర్ ఫిఫ్టీన్" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, ఓ సూట్ వాలాతో.

అతనొకసారి చేతిలో ఉన్న నోట్ బుక్‌ను కిందికీ మీదికీ చూసి "తమ పేరు వెంకటేశ్వర్లుగారాండి" అని అడిగి, సమాధానం వినకుండానే, చెట్ల మధ్యగా తీసుకెళ్ళి చిన్న ఇంటి ముందాగాడు.

"ఇప్పుడే బోయ్‌ను పంపిస్తాను, మీ టేబిల్ మీద మెమో కార్డు ఉంది. ఏం కావాలో ఫోన్ చెయ్యండి. ఇవ్వాళ ఉదయమే ఫారిన్ స్టఫ్ తెప్పించాను. వెరీ లిమిటెడ్ స్టాక్."

ఇంగ్లీషు అసలేమీ రాకపోతే లాభం లేదని మంజరి నిర్ణయించుకొంది.

"ఈ ఊళ్ళో ఎక్కడ చూసినా ఇంగ్లీషు ధారాళంగా మాట్లాడేస్తున్నారు. వారేమంటున్నారో తెలుసుకొని జవాబులియ్యకపోతే గొడ్డును చూసినట్టు చూస్తారు. ఇంగ్లీషు రాకపోతే ఇక్కడ నెగ్గుకు రావడం కష్టం" అనుకొన్నది మంజరి.

"అలా బెదిరిన గొడ్డులా అన్నిటికేసి ముఖమింత వేసుకొని చూడకూడదు. చూశామంటే మనల్ని గమర్ల కింద జమ కట్టేస్తారు. ప్రతిదాన్నీ చాలా నిర్లక్ష్యంగా చూస్తుండాలి. ముఖ్యంగా డబ్బు విషయంలో వెనకా ముందూ చూడకూడదు. ముందు నువ్వు కూచో అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

మంజరి సోఫామీద జాగ్రత్తగా కూచుంది.

"అలా కాదోయ్. జార్లబడి కూచోవాలి సుతారంగా కాళ్ళూపుతుండాలి. చేతుల్ని ఎప్పుడోగానీ కదిలించగూడదు, ఎటో చూస్తూ సమాధానా లివ్వాలి. మధ్య మధ్య గడియారంకేసి చూసుకొంటూ ఉండాలి. అన్నట్లు నీకు వాచ్ లేదు కదూ? రేపొకటి కొందాం. మోచేతులదాకా ఈ గాజులుండకూడదు. కుడి చేతికో డైమండ్ బాంగిల్ చాలు. ఎడంచేతికి చిన్న వాచ్.

ఈ రావలపాడు, ఆకుచెప్పులు చెత్త కుండీలోకి గిరాటెట్టు. నాలు గైదు జతల హైహీల్ శాండిల్సు కొందాం."

ఇంకెంతసేపు చెప్పేవాడో గానీ బాయ్ వచ్చి సలాం చేసి నిలుచున్నాడు.

"త్రిడాగర్స్ హాఫ్ బాటిల్, బన్, బట్టర్, జామ్, అయిస్ సోడా, కిచెన్ బిరియానీ."

అతను వొంగి అలానే రెండడుగులు వెనక్కి వేసి వెళ్ళి పోయాడు.

"ఇక్కడింత చల్లగా ఉందేం?" అన్నది మంజరి.

"ఎయిర్ కండీషన్డు కాటేజి"

"అంటే?" అందామనుకొంది మంజరి. కానీ అనలేదు. ఆ మాటే అంటే తనను మరింత వెర్రిబాగులదానికింద జమకడ తాడేమోనని మంజరి అనుమానించింది. వెంకటేశ్వర్లే కాదు— ఎవరయినాసరే-తనకేమీ తెలియదనీ, తనో ఎద్దుమొద్దు స్వరూప మనీ అనుకోవడం మంజరి కిష్టంలేదు. అందుకని ఎయిర్ కండి షన్డు కటేజ్ అంటే తెలిసిపోయిన దానిలాగా "అలాగా! నేనూ అదే అనుకొన్నానులెండి" అన్నది మంజరి.

వెంకటేశ్వర్లు కాలుస్తున్న సిగరెట్‌కు మరో కొత్తసిగరెట్ అంటించాడు. అతన్ని మూడ్స్‌లోకి లాగాలనుకుంది మంజరి.

"మనమిక్కడ కెందుకొచ్చినట్లో చెప్పారు కాదేం?" అన్నది మంజరి నవ్వును పెదవులు దాటి రానివ్వకుండా.

"తెలీదా?"

"ఊఁహూఁ! మీరు చెప్పంది నాకెలా తెలుస్తుందీ?" అన్నది మంజరి.

"ఇప్పుడప్పుడే చెప్పను. ముందో చుక్క వేసుకోవాలి. కాస్తమేత పడాలి. అప్పుడడుగు తప్పకుండా చెబుతాను...."

"ఇంతోసిదానికి ఇక్కడదాకా రావాలా? ఈ గదుల్లో తప్ప మరెక్కడ కూచోరాదా?—ఈ గదిలో మంచం కూడా వుందే!"

వెంకటేశ్వర్లు ఏం చెప్పేవాడో గానీ, అంతలోనే బోయ్ ఓ పెద్దట్రేలో బుట్టెడు సరంజామా తెచ్చి, బల్లమీద ఉంచి

పోయాడు. అతని వెనుకనే వెంకటేశ్వర్లుకూడా వెళ్ళి, తలుపుకు గడియ బిగించేశాడు.

"అదేం?" అన్నది మంజరి. అమాయకంగా ముఖంపెట్టి.

"వన్ మినిట్" అంటూ వెంకటేశ్వర్లు. సీసాలోంచి నురగలు కక్కుతున్న ద్రవపదార్థాన్ని గ్లాసుల్లోకి కొద్దిగా వొంపాడు. మిగతా ఖాళీని సోడాతో నింపేశాడు. తనొకటి తీసుకొన్నాడు. మంజరికేసి చిరునవ్వు నవ్వుతూ చూసి "ఊఁ" అన్నాడు. తీసుకోమని సైగచేస్తూ.

"నాకొద్దు బాబూ! సయించదు" అన్నది మంజరి, ముక్కును చిట్లిస్తూ.

"నాన్సెన్స్! సయించక పోవడంలో అర్థంలేదు. అసలిందుకే నిన్నిక్కడకు తీసుకొచ్చింది. మనం రోజూ తినేతిండి ఇక్కడే తినక్కర్లేదు. ఊఁ....ప్లీజ్" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"నాకా వాసన గిట్టదండీ బాబూ! చూశారా — అప్పుడే కడుపులో తిప్పుతోంది. అబ్బ!" అంటూ ముక్కు మూసుకుంది మంజరి.

వెంకటేశ్వర్లుకు నిజంగా కోపమే వచ్చిందో, లేక కోపం వచ్చినట్లు అభినయించాడో తెలీదుగానీ, ఠపీమని గ్లాసును బల్ల మీద పడేసి లేచి నిలుచున్నాడు.

"అయితే వెడదాం పద! లే మరి" అన్నాడు పెద్దగా.

మంజరి గుండెలు అదిరిపోయాయి. వెంకటేశ్వర్లుకు నిజంగా కోపం వచ్చిందనే నమ్మింది. ఇతని మీదనే తన భవిష్యత్తంతా ఆధారపడివుంది. ఇతను చెయి జారవిడిస్తే - ఒక్కడుగు తను ముందు కెళ్ళలేదు. అంటే-తనిప్పుడు-ఆ పాడువాసనగొట్టే నీళ్ళు తాగడమో, తాగకపోవడమో అన్నదానిమీద, తన బ్రతుకంతా ఆధారపడి వుండటం దురదృష్టకరం. నిజంగా - ఎంత స్వల్ప విషయాలమీద, మానవుల జీవితాలు ఆధారపడి వుంటాయో చూస్తుంటే అమితాశ్చర్యంగా వుంటుంది.

"లేవను గూడా లేవవన్నమాట. అయితే నేను వెడుతున్నాను."

"నేను లేవనన్నానా! అవసరమయితే మీరే వచ్చి-ప్లీజ్!

కొంచెం చేయూత నివ్వకూడదూ?" అన్నది మంజరి, అతన్ని వింతారా చూస్తూ.

మంజరి చూపుల్లో ఓ విచిత్రమైన శక్తివుంది. అవసరాన్ని బట్టి ఆ శక్తి రకరకాల రూపాలు ధరిస్తూ వుంటుంది. అది స్వతహాగా ఆమెలో ఉన్నది కాదు. తన పరిసరాల నుండి సంత రించుకొన్నదా శక్తి. ఒక్కొక్కసారది, యమపాశం లాగా మారుతుంది. ఇంకోసారి... వ్యక్తిలోని ఇంద్రియ వాంఛలను రెక్కొడుతుంది, మరోసారి ఎదుటివారిని విరుత్తరులను చేస్తుంది. కొన్ని సమయాలలో, కన్నీరు కార్పిస్తే, మరికొన్నిసమయాలలో తూష్ణీభావాన్ని అభివ్యక్తం చేస్తుంది. ఆ శక్తి ఎప్పుడూ ఆమె స్వాధీనంలోనే వుంటుంది. ఏ అవతారం ఎత్తమంటే ఆ అవతారం ఎత్తుతుంది. ఏ పనిచెయ్యమంటే గుట్టుచప్పుడు కాకుండా ఆపని చేస్తుంది.

మంజరి ఇప్పుడా శక్తిని ఆవాహన చేసింది.

"వెంకటేశ్వర్లుగాడి కోపం తగించు" అన్నది మంజరి.

మరుక్షణంలోనే అతనికోపం కాస్తా దిగజారిపోయింది.

"అతన్ని నాదగ్గరకు లాక్కురా" అన్నది మంజరి.

వెంకటేశ్వర్లు అడుగులో అడుగు వేసుకొంటూ దగ్గరగా వచ్చాడు.

మంజరి పక పకమని నవ్వింది. ఆ నవ్వుతోనే సుడులు తిరిగి పోయింది. వెంకటేశ్వర్లు అయోమయంగా, ఆమె సోఫా ముందు నిలబడివున్నాడు. అప్రయత్నంగా కుడిచేయి ముందుకు చాపాడు. మంజరి నవ్వును అపనయించుకొంటూ, అతని చేతిని పట్టుకొని లాగులాగి, ఆ ఊపుతో తను లేచి వెళ్ళి, అతనిగుండెల మీద పడి చిన్నగా చుంబించింది.

"అంత కోపమయితే ఎలాగనండీ! నేను సరదాకోసం సయించదన్నాను. కోపమొస్తే మీరెలావుంటారో చూదామని బుద్ధి పుట్టింది. క్షణంలో కోపం తెప్పించాను.... ఎంత బావున్నా రని? బాబూ మీకో నమస్కారం! అనవసరంగా మీరు కోప గించుకొని, నా ముందు నిలబడకండి. అప్పుడు నే నేమన్నాచేస్తే వాది పూచీలేదు. "అయ్యో మంజరిలా వెర్రెత్తిపోయి నామీద

పడిపోయిందేమిటా, అని మీరనుకొన్నా లాభంలేదు. అన్నా లాభం లేదు. ఊఁ, గో (అ)న్ రెడీ" అన్నది మంజరి, అతన్ని గూడుతో ఓ పోటు పొడిచి.

వెంకటేశ్వర్లు అప్పటిగ్గానీ తేరుకోలేదు. ముందుగా తనో గుక్క తాగి, నాలుకతో పెదవులు తడుపుకొంటూ అదే గ్లాసును మంజరి కందించాడు. ఆవిడ శరీరమంతా గరిపొడిచింది. ఘాటైన మద్యపు వాసనతో, తలతిరిగి పోయినట్లయింది. కానీ తాగకుండా వుండేందుకు వీల్లేదు. ఇప్పటికే యీ వెధవ నానాయాగీ చేశాడు. దాన్ని సర్దుకోవడానికి తాతలు దిగిరావలసి వచ్చింది. ఇప్పుడేమిటి చేయడం?

"ఊఁ హావిట్!" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, గ్లాసును మంజరి పెదవుల కానించి.

తనకే ఇంగ్లీషు వచ్చి వుంటే, ఎంచక్కగా వుండేది. ఏదో 'బాస్, పీస్, కాస్'మంటూ మాట్లాడేది. ఇంగ్లీషు రాకపోవడం ఎంత ప్రమాదం.

వెంకటేశ్వర్లు ఈలోగా మరో గుక్క తాగి, సోఫాలో కూచున్నాడు. మంజరిని తన ప్రక్కగా కూచోబెట్టుకున్నాడు. దాదాపు — బలవంతంగా ఆమెచేత రెండు గుటకలు తాగించాడు. ఆవిడ పెదవులంటినచోటనే, తనూ పెదవులుంచి, గ్లాసు మొత్తం ఖాళీచేశాడు. ఆ తరువాత ఇన్ని జీడిపప్పులు తీసుకుని కసాబిసా నమిలాడు. కాసిని పప్పులు మంజరి చేతకూడా తినిపించాడు.

"ఇందులో వున్న గమ్మత్తె యిది మంజరీ! ఎంత పుచ్చుకో. మనిషికేమీ దేంజర్ వుండదు. మధ్య మధ్య ముక్క కూడా పడుతుండాలి. అందుకే పెద్దవాళ్ళు "చుక్కా, ముక్కా— అక్కా-చెల్లెళ్ళు" అన్నారు. మరో ట్రిప్ కానిద్దామా?"

మంజరీ కతని మాటలయితే వినపడుతున్నాయి, అర్థం కూడా అవుతున్నాయి కానీ, జవాబె చెప్పబుద్ధి కావడంలేదు. మాటలు వొకదానితో మరొకటి కలసిపోయి, మెలికల గొలుసు లాగా తయారయి పోతున్నట్లనిపించింది. అప్పుడు తనా చిక్కుముడిని విప్పలేనవికూడా అనిపించింది.

"ఎలావుంది ?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, గ్లాసులోకి మళ్ళా వొంపుతూ.

మంజరి నవ్వింది. తను నవ్వుతున్నానని కూడా అనుకొంది.

"మరింకేం! మందు ఇప్పుడిప్పుడే పని చేస్తోందన్న మాట. ఫారెన్ లిక్కర్స్ బ్రహ్మాండంగా ఉంటాయనుకో డార్లింగ్, మరింక నాటుసరుకు సంగతి, నా ముందునకు, మరో రెండు డోసులు -రెండంటే రెండు వేసుకొనిచూడు—స్వర్గం నీముందకపోతే అప్పుడడుగు. ఊఁ . కమాన్."

ఈసారి మంజరి శరీరం ఆవిడ స్వాధీనంలో లేదు. అతను గ్లాసందిస్తే ఖాళీ చేసిందాకా వదల్లేదు. పేగు భగ్గున మండిపోతుంటే, ఇన్ని జీడిపప్పులు గబగబా నమిలింది. తరవాత మాంసం ముక్కలు పక్కకు నెట్టి, ఇంత బిరియానీ కూడా తిన్నది. ఆ మసాలా వాసన శరీరమంతటా పాకి పేరుకుపోయినట్లనిపించింది మంజరికి.

"ఇంకోసారి — ఆఁ ? వెయ్యనా ?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

అతనిచేతులు గాలిలో తేలిపోతున్నాయి. గ్లాసును రెండు చేతులతోనూ పట్టుకొన్నాడు.

"నన్నిక వొదిలిపెట్టండి. మీకు దండం పెడతాను" అన్నది మంజరి, సోఫాలో జారగిలబడి.

"దట్సాల్. నువ్వింక ఆగలేవు" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు నవ్వుతూ.

'అతను నవ్వుతున్నాడు' అనుకుంది మంజరి.

"పోనీ నువ్వో పనిచెయ్యి డార్లింగ్! వెళ్ళి, ఆ మంచం మీద పడుకో. పదినిముషాల్లో నేనూ వచ్చేస్తాను."

మంజరి కామాటలన్నీ వినిపించాయి. కానీ లేవలేకపోయింది. ఎవరో తనలోనుంచి బరువునంతా తీసేసినట్లూ, తను దూదికన్నా తేలికగా, అక్కడెక్కడో తేలిపోతున్నట్లూ అనిపించింది.

"ఇంతటితో యీ పీడ వదలిపోతే బావుణ్ణు! వీడు వదలడు" అనుకుంది మంజరి.

గాలి బిగబట్టి, బలాన్నంతా కూడదీసుకొని సోఫాలోంచి లేచింది.

ఆ ఊపుకు చుట్టూవున్న వస్తువులన్నీ కిందికి దిగజారిపోయి వట్లయింది. అడుగులు వేస్తుంటే, ఎవరో వెనకనించి తోస్తు న్నట్లుగావుండి తిరిగిచూసింది మంజరి. వెంకటేశ్వర్లు సీసాను ఖాళీచేస్తున్నాడు. మరోచెంప దున్నపోతు నెమరేస్తున్నట్లుగా, బారెడు వెడల్పున్న దవడలను, పెద్ద చప్పుడుతో కదిలిస్తున్నాడు.

"దున్నపోతు, దున్నపోతు" అని గొణిగింది మంజరి.

ఎటూ తూలకుండా, సరాసరి మంచం దగ్గరకెళ్ళి, దొక్క పారిగా వాలిపోయింది. మెత్తని మబ్బుల్లో పడుకొన్నట్లుగా వుంది. మంజరి బరువుకు మంచం, పైకీ కిందకీ ఊగి సర్దుకొంది. తల దగ్గర ఆకుపచ్చ దీపం, మందంగా వెలుగుతోంటే, దాన్నోసారి చూసి, శరీరాన్ని మంచం మధ్యకు చేర్చింది మంజరి. ఆమెకు సమాన స్థాయిలో చుట్టూవున్న పరుపుకూడా కప్పుకుపోయింది. ఆవిడ ఎటుదొర్లితే అటుగా మంచమంతా వొరిగిపోతున్న దని పించింది.

"ఎంతబావుందీ మంచం?"

తరువాత ఏమనుకున్నదీ మంజరికి జ్ఞాపకం లేదు. కానీ, ఏదో జరుగుతుందని పించింది. ఆవిడకు పరిసరాలన్నీ అలుక్కు పోయి కనుపించ సాగాయి. తనశరీరాన్ని ఎవరో సాగదీస్తున్న ట్లుగా, విరిచేస్తున్నట్లూ లీలగా జ్ఞాపకం! నిజముగా ఆ నిమిషాన ఏం జరిగిందో ఆ తరవాత కూడా మంజరికి తెలీదు. అది తెలిసిన వ్యక్తి వొక్కరే. అతనెటుగూడీ ఆ విషయం మంజరికి చెప్పడు. చెప్పమని ఆవిడ కూడా అడగదు.

—కలలోంచి తేరుకున్నట్లుగా అట్టడుగు నీళ్ళనుండి పైకి తేలుతున్నట్లుగా, మంజరికి స్పృహ రాసాగింది. తననోరు తనకే అసహ్యం వేసి, మెడతిప్పి, కాండ్రించి గోడమీద ఉమ్మివేసింది. తనమీదకు బరువుగా వాలిపోయిన, శరీరాన్ని బలవంతంగా పక్కకు తొలగించి లేచి కూచుంది. చేతులు గాలిలోకి ఝాడిం చింది. మెడ అటూ ఇటూ తిప్పి విడుచుకొంది. అలవాటుచొప్పున జాకెట్ గుండీలు సర్దుకొనబోయింది. ఓ క్షణం — రిచ్చపడి—

వెంటనే వెంకటేశ్వర్లుకేసి అసహ్యంగా చూసి, చప్పున మంచం దిగిపోయింది.

"అడివిదున్న" అనుకుంది మంజరి.

ఆవిడ కళ్ళు మెర మెరలాడుతున్నాయి. కడుపులో కవ్వం బెట్టి చిలుకుతున్నట్లుగా వుంది. త్రేన్పు వచ్చినప్పుడల్లా, దుర్గంధ పూరితమైన వాయువు వెలువడి ఆమె తల తిరిగిపోతూ వుంది! సోఫాలో జారగిలపడి కూచుంది. బల్లమీద ఇందాకటి గ్లాసులు, సీసాలు కనిపించాయి. బల్లచుట్టూ మెదుకులు, ఎముకల ముక్కలు చిందర వందరగా పడిపోయి వున్నాయి. మంజరి శరీరం రోమాంచిత మయింది. ఓ గ్లాసును విసురుగా గోడకేసి కొట్టింది. ఫెళ్ళుమని చప్పుడుతో, అది ముక్కలు ముక్కలయి, గాజు పెంకులు అంతటా చింది పడ్డాయి.

"ఏమిటది?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, ఓ చేతిమీద లేచి కూచుని. "గ్లాసు పగిలిందేం?"

మంజరి మాట్లాడలేదు.

"చెయ్యిగానీ తగిలిందా?"

"ఊఁ"

"ఖైమెంత?" అంటూనే వెంకటేశ్వర్లు తన వాచీని చూసుకొని "అబ్బో" అన్నాడు.

"ఎంత?"

"ఒకటిన్నర"

"అబ్బా!"

అతను లేచాడు. చన్నీళ్ళలో జేబుగుడ్డను తడిపి, ముఖమంతా తుడుచుకొన్నాడు. రెండుమూడు దఫాలు పుక్కిలించాడు. మంజరిని కూడా అలా చెయ్యమన్నాడు.

ఫోన్ చేసి బోయ్‌తో రెండు స్ట్రాంగు టీ, బిల్లు పంపమన్నాడు.

మళ్ళా నిశ్శబ్దం.

దూరంగా వున్న కాటేజీల నుండి అప్పుడప్పుడు నవ్వులు, సోడాలు కొట్టిన చప్పుళ్ళు, ఇంగ్లీషు మాటలు, సన్నని సంగీ

తంతో కలసి వినిపిస్తున్నాయి. మంజరికి మాట్లాడేందుకు కారణం దొరికింది.

"తెల్లవార్లూ, ఇక్కడ ఇలానే జరుగుతుంటుందా?" అన్నది మంజరి.

"ఆc! రాత్రిం బవళ్ళూ, యీ హోటల్ ఇంత బిజీగానే వుంటుంది. మనమంటే పెందరాడే పోతున్నాం గాని - అలా కాదులే మంజరీ! మరోసారి మనం కంప్లీట్‌గా ఓ రాత్రల్లా ఎంజాయ్ చేదాం."

బోయ్ టీ కప్పులూ, బిల్లూ, ఓ ట్రేలో పెట్టుకొచ్చాడు, బిల్లు డెబ్బైరెండు రూపాయల చిల్లరయింది. వెంకటేశ్వర్లు డెబ్బయ్యయిదు రూపాయలిచ్చి "టేకిట్" అన్నాడు.

"థాంక్యూ సార్, థాంక్యూ మేడమ్"

"నో మెన్షన్" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

మంజరికి 'నో' అన్న అక్షరం మాత్రమే వినిపించింది. మిగతావి వినపడలేదు. అందుకని తను కూడా 'నో' అన్న ముక్కను పెద్దగా అని, మిగతావాటిని, దాదాపు ఏమీ వినిపించకుండా గొణిగింది.

కారు దగ్గరకు రావడం కష్టమయిపోయింది. వెంకటేశ్వర్లు ఆమె నడుం చుట్టూ చెయ్యివేసి, మధ్య మధ్య వేళ్ళతో పొట్ట మీద కితకితలు పెడుతూ కారు దగ్గరకు తీసుకొచ్చాడు. చాలాసేపు ఆరుబయట వుండడం చేత కారు స్టార్టు కాలేదు.

"ఏమయింది?" అన్నది మంజరి.

వెంకటేశ్వర్లు పలకలేదు. మరోసారి ట్రయ్ చేశాడు. కాసేపు ఇంజన్ గిర్ గిర్‌మని రొదపెట్టి, స్టార్టయింది. చల్లని గాలి ముఖానికి తగిలాక, ప్రాణం తేరుకున్నట్లుగా వుంది మంజరికి. వెంకటేశ్వర్లు కారును విపరీతమైన వేగంతో నడుపుతున్నాడు.

"నిన్నింటి దగ్గర దిగబెట్టనా?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు, గేరు మారుస్తూ.

"మరెక్కడకన్నా పట్టుకుపోతావా?"

అతను నవ్వాడు.

* * * * *

అందరూ చదవతగ్గది
అనామిక

* * * * *

"అడివిదున్న నవ్వే!" అనుకొంది మంజరి.

ఇంటికి చేరేసరికి రెండు గంటలయింది. దూరంగా సినిమా స్టూడియోల నుండి, ఏదో పాట ముక్కలు ముక్కలుగా వినపడుతోంది. అది మినహాయిస్తే ఘనీభవించిపోయిన నిశ్శబ్దం.

అతను చీరెల పొట్లం అందించి, చేయి చాపాడు. మంజరి తన చేతి నందించింది. వేళ్ళు నలిగిపోయేలా ఓసారి గట్టిగా నొక్కి, అరచేతిలో గీరి, మరీ నవ్వాడు వెంకటేశ్వర్లు. మంజరి మువ్వలు కదిలించినట్లు నవ్వింది.

కారెళ్ళిపోయింది,

"అమ్మయ్యా! పీడా వదిలింది" అనుకొన్నది మంజరి. అంతా అడవిదున్న తంతు. ఈ వేళ్ళు మరో వారం రోజుల దాకా ఎందుకూ పనికిరావు.

వరండాలో కొచ్చేసరికి 'అమ్మగారూ!' అంటూ తాయారు లేచి కూచున్నది.

మంజరి ప్రాణం గతుక్కుమన్నది. లోపల చలపతి ఉంటే —

తాయారు లైటు వేసింది.

"అయ్యగారు సందకాడ వోపాలి వొచ్చెల్లినారండీ! మల్లా షూటింగ్‌కు ఎల్తామన్నారండీ! పొద్దుటగానీ, తిరిగి రామన్నారండీ!"

'బ్రతికించాడు' అనుకొంది మంజరి.

తలుపులు తీసుకొని గదిలో కొచ్చింది. వడగాడ్పుల మధ్య వున్నట్లుగా ఫీలయింది మంజరి. చీరెల పంచుల్ని కుర్చీలోకి

గిరాచెట్టి మంచం మీద పడుకొంది. కాళ్ళజోడు కూడా విడవ లేదు.

"అన్నం తినరా అమ్మాయిగారూ!" అన్నది తాయారు ఆవలిస్తూ.

"వొద్దే. ఆకలిగా లేదు"

తాయారు. ఇంకోసారి ఆవలించింది. మంజరి కాలిజోళ్ళను విప్పి, మూలగా ఉంచి, మెడదాకా దుప్పటి కప్పింది.

"తలుపేసుకోండమ్మాయిగారు! నేనింటి కెడతాను"

"వొద్దులే తాయారూ! ఈ రాత్రి నువ్వు కూడా ఇక్కడే పడుకో. నాకీ పూట భయం భయంగా వుంది. తలుపులన్నీ గట్టిగా వేసెయ్యి."

తాయారు గోడ పక్కగా చెంగు పరుచుకొని పండుకొంది. మంజరికి సరిగ్గా పక్క కుదర్లేదు, కాటేజ్‌లో మంచానికీ, దీనికీ తావిళ్ళు వేసి చూసింది. ఆ మంచం తనెటు దొర్లితే, అటే వొంగింది. ఈ దిక్కుమాలిన మంచం పక్కలన్నీ వొరుసుకు పోతుంది. తన దగ్గర డబ్బు చేరగానే, ముందా మంచం కొనాలి. తరవాత అటువంటి గది నొకదాన్ని - ఎప్పుడూ చల్లగా ఉండే గదిని ఏర్పాటు చేసుకోవాలి. దాని కెంత డబ్బవుతుందో ఏమిటో!

గది జ్ఞాపకం రాగానే, ఇందాక ఆ గదిలో జరిగిన సంగతులు కూడా జ్ఞాపకం వచ్చి చలించిపోయింది మంజరి. వాటిని మరిచిపోవాలనీ, పక్కకు నెట్టాలనీ చూసిన కొందికీ, మనసు ఆ సంఘటనల చుట్టూనే తిరగ సాగింది.

"తయారూ!"

"అమ్మా!"

"నీకేమీ భయంగ్గా లేదూ?" అన్నది మంజరి.

"ఎందుకమ్మా భయం?"

మంజరి మరి మాట్లాడలేదు. పక్కమీద సరిగ్గా పడుకో లేకపోయింది. వంటినిండా చిరిచెమట పోసింది. కడుపులో మంధర పర్వతం తిరుగుతున్నట్లుగా వుంది. పుల్లటి నీళ్ళు గుండెలదాకా పొంగుకొస్తున్నాయి. దవడలకింద నీరు వూరి నోరంతా నిండు

తోంది. కాళ్ళూ, చేతులూ నమలుతున్నాయి. కళ్ళు మూసుకు పోతున్నాయి. చేపలాగా విల విల లాడిపోతూ వుంది.

"ఏడండీ అమ్మాయిగారూ!" అంటూ తాయారు, మంచం మీద కూచుని మంజరి వొళ్ళు తాకి చూసింది. "జరం కూడా లేదండీ!"

"జరంకాదే!" అన్నది మంజరి.

తను చేసిన "పాడుపని" చెప్పడానికి మంజరి సిగ్గు పడింది. అలానే మరో పావుగంట గిజ గిజ లాడాక, భొళ్ళుమని వాంతి చేసుకొన్నది. పేగులన్నీ ముక్కలు ముక్కలై పడి పోతున్నాయేమో ననిపించింది. కాసిని చల్లని నీరు పుక్కిలించి మరికాసిని తాగి, నిండా దుప్పటి కప్పుకొని పడుకొంది మంజరి.

"అదంతా బాగుచేసి నువ్వు నా దగ్గరే పడుకో తాయారు" అన్నది మంజరి.

"ఎందుకు లేండమ్మాయిగారూ!"

"నువ్వలా కాదనకు, చెప్పినట్లల్లా విను."

తాయారింకేమీ అనలేదు. మంచం చట్టూ శుభ్రం చేసి, తడి చేతులు పమిటచెంగుకు తుడుచుకొంటూ, మంచం దగ్గరే తార ట్లాడుతోంది, తాయారు. మంజరి మేలుకొంటే, మంచంమీద పడు కొందామనీ, నిద్రపోతే కింద పడుకొందామనీ తాయారు ఉద్దేశం.

మంజరి, ఓ పక్కగా జరిగి, "ఊఁ ఇలా వచ్చి పడుకో" అన్నది.

తాయారు భయపడుతూ భయపడుతూనే, వద్దు వద్దంటూనే మంచం మీద కూచుంది. తాయారు చెయ్యి పుచ్చుకొని తన సరసనే పడుకోబెట్టుకొంది మంజరి. దాన్ని గాఢంగా కావలించుకొని కన్ను మూసింది. దాని గుండెల్లో తలదాచుకొని నిశ్శబ్దంగా రోదించింది.

యథార్థమైన సానుభూతికోసం మానవాత్మ ఎంతగా క్షోభించి పోతుందో అప్పుడుగానీ మంజరికి అవగాహన కాలేదు.

*   *   *

ఇది జరిగిన రెండు రోజులకల్లా నవకళా చిత్రాలయావారి కార్యాలయంలో పెద్ద గొడవ జరిగింది. ఆఫీసులోని సిబ్బంది యేటు చెప్పడానికి లేక ఉద్దుగుడిచి చచ్చిపోయారు.

వెం౦ఉశ్వర్లుగారు మంజరి కిచ్చిన వాగ్దానం ప్రకారం జానపద చిత్రం తియ్యవలసిందేనని పట్టుపట్టారు. రామబ్రహ్మం గారు దీనికి ససేమీ వొప్పుకో మన్నారు.

"ఎందుకనిట ఫోక్‌లోర్ చేసిన పాపమేమిటి? సోషల్ చేసుకొన్న పుణ్యమేమిటి?" అని విగ్గ తీశాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"ఇందులో పాపపుణ్యాల సంగతి కాదుగా నేనంటూంట. చేతి చమురు వొదిలించుకోడానికి ఏ పిచ్చరయినా వొకటే? నేననే దేమిటంటే-సోషలయితే కొద్దిలో తేలిపోతుందని. అదే ఫోక్ పిక్చరయితే రెండు సెట్లకు కూడా మన డబ్బు చాలదు. మన మా సంగతి కూడా చూడాలిగా" అన్నాడు రామబ్రహ్మంగారు.

ఈ వాదన వెంకటేశ్వర్లుగారి కేమాత్రం రుచించలేదు. రామబ్రహ్మంగారిని నిలువునా చీల్చేసి, అడ్డంగా పాతేశాడు వెంక టేశ్వర్లు.

రామబ్రహ్మంగా రేమీ మాట్లాడకపోవడం చూసి ఆఫీసు లోని సిబ్బందికి గాలి ఎటు మళ్ళుతుందో బోధపడిపోయింది. అనేక సినిమా కంపెనీల్లో పనిచేసి అపారమైన అనుభవాన్ని సంపాదించిన తారకంగారు ఈ సువర్ణావకాశాన్ని సద్వినియోగం చేసుకొన్న వారైనారు.

"చిన్నయ్యగారు చెప్పిన మాట కూడా మనం ఆలోచించ వలసిందే నండీ! మనకు సిసిల్ బి. డి. మిల్లీ ఆదర్శం గానీ ఆకాయపోకాయ వెధవలు మన ఛాయలకు రావడానికే లేదు" అన్నాడు తారకం.

"ఈ మిల్లీగా డెవడయ్యా! మనకాడ ఉద్యోగంగానీ కావాలిట్నా? ప్రస్తుతం ఖాళీ లేమీ లేవని చెప్పు. ఏరా వెంకటే శ్వర్లూ అవసరమయితే. ఈ మిల్లీగాడి యవారం మనం తరవాత చూసుకొందాం. సరేనా?" అన్నాడు రామబ్రహ్మం.

"అల్లాగేనండి! సిసిల్ బి. డి. మిల్లీకి కూడా మనం ఓ జాబ్ పారెయ్యగల మనుకోండి; మీ రన్నట్టుగా—అంతగా అవ సరపడ్డప్పుడే చూసుకొందాం ...మీకు తెలియుంది లేదనుకోండి. ఆ మధ్య నేను అమెరికా వెళ్ళినప్పు డో ఫ్రెండ్‌ను కలుసు కొన్నాను. వాడు మిల్లీని కలుసుకొని మాట్లాడాడంట. అతని

ధ్యేయం ఏమిటంటే "కోటి డాలర్లు ఖర్చు చెయ్యి — పది కోట్ల డాలర్లు సంపాదించు" అని అంటే మరేం లేదు. రూపాయి పారేసి పది రూపాయలు తీసుకురావడ మన్నమాట. ఈ ప్రపంచం మొత్తం మీద — ఏ దేశంలో నయినా సరే... అతని పిక్చర్ని కాదన్న మొనగాడు లేడు. మరో రెండేళ్ళకు డి. మిల్లీ పిక్చరొస్తోందంటే ఇప్పణ్నించే థియేటర్ల దగ్గర జనం క్యూలలో నిలబడతారు. ఎందుకని? అతని ప్రొడక్షన్ వాల్యూ అటువంటిది. కళ్ళు చెదిరిపోయే సెట్టింగ్సు, టెర్రిబుల్ ఫైటింగ్స్, హార్స్ రేసెస్, ట్రిక్ ఫొటోగ్రఫీ, డ్రీమ్ సీక్వెన్సెస్-ఓహ్ రక్తాన్ని అలా-అలా- గడ్డకట్టించేస్తాడు. కాబట్టే ఫ్రం మాస్ టు క్లాస్, అతని సినిమాలంటే గంగ వెర్రులెత్తడం - అంహ. ఈ సంగతు లన్నీ మీకు తెలుసుననుకోండి ఏదో సమయానికి జ్ఞాపకం వస్తేను చెప్పా" అన్నాడు తారకం.

"నాకు తెలియకడుగుతాను తారకంగారూ! ఇవన్నీ ఉంటే డబ్బు లొస్తాయంటారా!" అన్నాడు రామబ్రహ్మం.

"ఇంకా మెల్లిగా అంటారేమిటి బ్రహ్మంగారూ! అసలా తరహా పిక్చర్ సక్సెస్ కావడానికి ఈ మసాలా ఉండడమే కారణం! లేకపోతే ఏమున్నదని జనం విరగబడుతున్నారం టాడు?" అన్నాడు తారకం.

"ఏం చచ్చారో నాకు తెలియదు. మనక్కావలసిందల్లా లాభాలు. ఏమేం పెడితే డబ్బొస్తుందో అవన్నీ పెట్టండి. ఇప్పుడు మీరు-మిల్లీగాడి ఆటల్లో ఉంటుంటా యన్నారు చూడండి. అయి దారు గమ్మత్తులేమిటో-అవన్నీ మనదాంట్లోనూ ఉంచండి. ఏమి టిట వాడి ఘనం! అతని మొఖాన పొద్దుపొడిచిందా ఏమిటి?" అన్నాడు రామబ్రహ్మంగారు.

అయనగారికి కోపం రగిలిపోయింది. ఈ మాట లంటు న్నప్పుడు కనీసం పదిసార్లయినా బల్లమీద బాది ఉంటాడు.

"బ్రేవో, బ్రేవో" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"అయితే మనం సోషల్ ఐడియా మార్చుకోవాల్సిందే నండీ! ఎంచేతంటే బ్రహ్మంగారూ! సాంఘిక చిత్రంలో, సెట్టిం

గ్స్‌కి అట్టే ప్రాముఖ్యం లేదు. మహా వేస్తే రెండు మూడు మేడ లేస్తాం. రైలు ప్రయాణం, ఆసుపత్రి సీను, కాలేజీ, బృందావన్ గార్డెన్సు, ఓ చిన్న డాన్సు-ఫినిష్. ఇంతకన్నా మనం చెయ్యడాని కేమీ ఉండదు. ఈ సరంజామా అంతా ప్రతి సోషల్ పిక్చర్‌లోనూ ఉంటూనే ఉంది, గనక దీన్ని చూసి జనం మెచ్చుకొంటారను కోవడం అబద్ధం .... ఏం వెంకటేశ్వర్లుగారూ! మీ అభిప్రాయ మేమిటి?" అన్నాడు తారకం.

వెంకటేశ్వర్లుగారి ఉద్దేశం పూర్తిగా తెలుసుకోందే, తను సోషల్ పిక్చర్ను గురించి మరీ అంత తీసికట్టుగా మాట్లాడ్డం ప్రమాదమని తారకంగారికి తోచింది.

"క్వైట్ రైట్. ప్రొసీడ్" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లుగారు, సిగ రెట్ అంటించి. తారకంగారు గొంతు సవరించుకుని మళ్ళా ప్రారంభించారు. ఈలోగా బాయ్‌ని పిలిచి, అందరికి కాఫీలు తెమ్మన్నాడు.

"ఫోక్‌లోర్ సంగతి అలాకాదు" అంటూ ప్రారంభిం చాడు తారకంగారు.

"అందులో-మామూలు మనిషి ఊహించడానిక్కూడా లేని చిత్ర విచిత్రాలు ఎన్నో పెడతాం. మాయలూ మంత్రాలూ పెడతాం. బోలెడంత ట్రిక్ ఫోటోగ్రఫీ పెడతాం. పది సీక్వె న్సులో పదిరకాల డాన్సులు పెడతాం. ఇందులో అవసరమను కొంటే - అనుకోవడ మేమిటిలెండి-హీరోకూ. హీరోయిన్‌కూ, చెరో డ్రీమ్ సీనూ పెడతాం. విలన్ ఉన్నాడు చూడండి. వాడి దగ్గర 'జగదేక సుందరి' నొకదాన్ని చెరలో ఉంచి, దాన్ని, మనం హీరోచేత విడిపించేస్తాం. కామిడియన్‌కు వల్లమాలిన స్కోప్ అట్టే పెడతాం. అధమ పక్షం అరడజను కత్తియుద్ధా లయినా మనం ఉంచుకోవచ్చు. పాములచేత, సింహాలచేత, ఏనుగులచేత, బోలెడంత పనితీసుకోవచ్చు. ఇన్ని పనులు మనం చేసుకోడానికి ఫోక్‌పిక్చర్లో తప్ప స్కోప్ ఉండదు. ఆ తరువాత మీయిష్టం" అన్నాడు తారకం.

"మీరు చెప్పిందాంట్లో దేవకన్యలు ఎక్కడా రాలేదే!" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

తారకంగారు, ఓ క్షణం పెదవి కొరుక్కొని, కళ్లు చికిలించి ఆలోచించి, చిన్న చిటికవేసి, సుతారంగా నవ్వేశాడు.

"అయ్యబాబోయ్! మీతో మాట్లాడ్డం చాలా కష్టమండోయ్! మీరింత కీన్‌గా అబ్జర్వ్ చేస్తున్నారని నేననుకోలేదు సుమా!" అన్నాడు తారకంగారు, బట్టతలను అరచేత్తో రుద్దుకుంటూ.

వెంకటేశ్వర్లుగారు, హుందాగా నవ్వి, 'చూశావా' అన్నట్టు, రామబ్రహ్మంగారికేసి చూశాడు. 'చూశాను' అన్నట్టుగా ఆయన తల తాటించాడు.

"చిన్నయ్యగారన్నట్లుగా మన పిక్చర్‌లో దేవకన్యలు ఉండి తీరవలసిందే! ఇందువల్ల మనకో సౌలభ్యం ఉంది. దేవలోకం సెట్టుమీద, మాంచి పకడ్బందీగా ఉన్న గ్రూపు డాన్సులు రెండు తగిలించొచ్చు. అదీగాక-డ్రెసెస్-దేవకన్యల డ్రెసెస్ - అప్‌టుడేట్‌గా తయారు చేయించి, సెక్సప్పీల్ ఎక్స్‌పోజ్ చేయించొచ్చు. వరసాగ్గా ఓయాభైమంది అమ్మాయిలకు పమిటలు తీసేసి, ఇంతింత బ్రేషియర్స్ తగిలించి, తొడలు కనిపించే పావడాలు కట్టించి, రాక్ ఎన్ రోల్ డాన్సు పెట్టామనుకోండి, హాలు గుమ్మెత్తి పోతుంది. అవసరమనుకుంటే, దేవలోకం సీన్లన్నీ కలర్‌లో తీసేద్దాం. ఇంగ్లాండ్‌లో మన శిష్యుడొకడున్నాడొండి - వాడికి ఫిలిం పంపించేసి, "అబ్బిగా, దీన్ని కలర్‌లోకి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించి వెంటనే పంపించవోయ్" అని ఓకార్డు రాసి పారేదాం అలాగే-"

ఈలోగా బాయ్ కాఫీలు, వక్కపొడి పొట్లాలు, సిగరెట్ పెట్టెలు తెచ్చి పడేశాడు. తారకంగారు "అలాగే" అన్న వాక్యాన్ని పూర్తిచెయ్యడానికే అవకాశం లేకపోయింది.

రామబ్రహ్మంగారు కాఫీకప్పు బల్లమీద ఉంచి, చేత్రోలు పొగాక్కాడ పాయతీస్తూ "అయితే మనం ఫోక్‌లోర్ తియ్యడానికి రెడీయేగా?" అన్నాడు అందరికేసీ చూస్తూ.

"ఇంకా రెడీ ఏమిట్రా నా తలకాయ. మనం అదే తీస్తాం. అది తప్ప ఇంకోటి తియ్యం. ఫోక్‌లోర్ మనం తియ్యలేకపోతే, తట్టా బుట్టా చంకనేసుకుని, జై పరమేశ్వరా అందాం పద" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"మన మెచ్చింది సినిమా తియ్యడానికేగానీ, ఓ పదివేలు తగలేసుకుని పోవడానిగ్గాదు" అని ఉద్ఘాటించారు రామ బ్రహ్మంగారు. "అయితే సరేనండీ! ఇదే ఖాయం. ముందో కథ చూడండి. ఎవరెవర్ని బుక్ చెయ్యాల్నోకూడా. ఇప్పుడే అను కొంటే, తీరిపోలా?"

"తీరిపోతుం దనుకోండి. కానీ, చేత కథలేందే మనం ఎంతమందినని బుక్ చేసుకోవడం. ముందీ విషయం పూర్తి కావి వ్వండి. నాదగ్గర రెండుమూడు కథలున్నాయి. వాటిని వినిపిస్తాను. నచ్చితే సరేసరి లేదా, ఇద్దరు ముగ్గురు కవులకు కబురుపెడతాను. ఇందులో బాక్సాఫీస్ రైటర్స్ ఉన్నారు. వాళ్ళతో కాస్తపేచీ, కాలి కేస్తే మెడకూ, మెడకేస్తే కాలికీ తగులుకొంటారు. డబ్బంతా ముందుగానే పిండేసుకొని, కథను కాస్తా మరోకంపెనీకి ఇచ్చేస్తుం టారు. వారికి పేరయితే ఉంది మరి! మనకు పేరే ముఖ్యమను కుంటే, ఈ అవస్థలన్నీ పడాలి. కాదయ్యా పేరులో ఏముంది గనుక, ముష్టిపేరు! కథే మంచిది కావాలనుకుంటే, నాదగ్గరే ఉన్నాయి. వీటిని మించిన కథలు, ఇండియా మొత్తం మీద మీరు సంపాదించలేరని, నేను పూచీ ఇస్తాను" అన్నాడు తారకం.

"అలాగేనండీ! ఎవరికయినా మనం డబ్బిచ్చి తీసుకొంటు న్నాంగానీ, మహదానం అడగటం లేదుగదా! ఇంకెవరికో పారేసే చెక్కు మీకే ఇస్తాం. మీరే కథను రాసుకురండి. రెండు మూడు రోజుల్లో స్టోరీ మీద కూచుందాం" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"అలాగేనండీ! ఓ నెలరోజుల్లో మనం స్టోరీ డిష్కషన్ పూర్తి చేసుకొంటే, ఆ తరవాత స్క్రీన్‌ప్లే రాయడానికి ఇంకో మూడు మాసాలయినా కావలిసొస్తుంది. ఈలోగా మనం, కాస్టింగ్, స్టూడియో, డైరెక్టర్, మ్యూజిక్, డాన్సు డైరెక్టర్, కామెరా మెన్, పబ్లిసిటీ—చాలా చూసుకోవాలి. మనం మీనమేషాలు లెక్కిస్తూ కూచుంటే లాభం లేదు. యూనిట్ మొత్తం, పాదరసంలా పని చేసినప్పుడే ఇది సాధ్యమవుతుంది" అన్నాడు తారకం.

"అలాగే చేదాం, అసలలాగే చెయ్యాలి కూడాను." అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

ఎవ్వరూ ఏమి అనలేదు.

తారకంగారు గొంతు సవరించుకొని, ఒకటి రెండుసార్లు ఏదో మాట్లాడబోయి, మానేశాడు.

"ఏమిటండీ ?" అన్నాడు రామబ్రహ్మం.

"అబ్బే ! మరేం లేదనుకోండి. నేనేమో, రెండుమూడు మాసాలనుంచీ, మన కంపెనీలోనే ఉంటున్నాను. ఏదో ఖర్చుల కోసం, అడపా దడపా తీసుకోవడం తప్ప. 'ఇంత' అని ఓ ఏర్పాటేమీ లేదు. నాకైనా ఉత్సాహంగా పనిచెయ్యడానికి, ఓ అంకె అంటూ తెలిస్తే బావుంటుంది. మురబ్బీగా నేను మాత్రం ఎంతకాలమని ఉండగలను చెప్పండి ?" అన్నాడు తారకం.

"మీరేదో వాడుకుంటూనే ఉన్నారుగా !" అన్నాడు రామబ్రహ్మం.

"పిట్ట బెదిరినట్లుగా, పదీ పరకా తీసుకుంటున్నానని నేనే చెప్పాను గదండి !" అన్నాడు తారకం.

"అంటే — ఇప్పుడది చాలదన్నమాట ? అవునా ?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"చిన్నయ్యగారు, నా మనస్సును ఇట్టే కనిపెట్టేశారు. చిత్తం చిత్తం నా అభిప్రాయం అదేనండీ !" అన్నాడు తారకం.

"ఏమివ్వమంటారో చెప్పండి ? పోనీ నెలకో వంద చాల్తాయా ?" అన్నాడు రామబ్రహ్మం.

తారకం పకపక నవ్వాడు.

"ఇహ మన మీ సంగతిని గురించి మాట్లాడ్డం మానేద్దాం, నాకు సెలవిప్పించండి. అవతల మూడునాలుగు కంపెనీలవాళ్ళు నా ప్రాణాలు తోడేస్తున్నారు. వాళ్ళందర్నీ కాదని ముష్టి వంద రూపాయలకోసం, ఇక్కడ పని చెయ్యడంలో అర్థంలేదు. మరి నేను వెళ్ళిరానా ?" అంటూ తారకం లేచి నిలబడ్డాడు.

రామబ్రహ్మం నీళ్ళు నములుతూ, వెంకటేశ్వర్లు కూచో మని తారకంగారికి ఆదేశించి, వెళ్ళమన్నట్లుగా రామబ్రహ్మం గారికి సైగచేసి, ఈ రెండు పనులూ జరిగాక, గొంతు తగ్గించి అసలు విషయం బయటపెట్టాడు.

"మీ రలా కోప్పడుతుంటే లాభం లేదు తారకంగారూ ! మాకు మీ సర్వీస్ కావాలి. మీకు మా డబ్బు కావాలి. ఇలాంటి కంపెనీలు

మీకు బోలెడన్నాయి. మీలాంటివారు, మకూ దొరుకతారు....
మరో చిన్నసంగతి. మిమ్మల్ని బొట్టూ కాటుకా పెట్టి పిలిచి, మా
కంపెనీలో పనిచెయ్యమని వేడడగలేదు. మీ అంతట మీరే
వచ్చారు. కుదుని పోతున్నారు. మీ రీతవడికూ మాకు చేసిం
దేమీలేదు. ఏమన్నా వస్తూ ఉంటే-ఈరోజునుండే మొదలవు
తున్నది. మీరు వెడతానంటే వెళ్ళండి. ఉండదల్చుకుంటే ఉండండి.
వందగదూ మా బ్రహ్మం ఇస్తానన్నది? మరోయాభై తీసుకోండి:
కాదూ, చాలదంటారా? ప్రొడక్షన్ ఔగినయ్యాక, ఇంకో యాభై
కలిపి తీసుకోండి. వళ్ళా నతో ఈ సంగతి చెప్పనవసరం లేదు.
మీరే సంగతీ, సాయంత్రంలోగా నాకు తెలియచేస్తే సంతోషం"
అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

వ్యవహారం ఏదిశ కొచ్చిందీ తారకంగారు, క్షణంలో
గ్రహించారు. ఆయన విశాలంగా నవ్వుతూ "మీ రిన్నిసార్లు
చెప్పాలా బాబూ! మీ మాట నెప్పుడన్నా కాదన్నానా? మీరలా
సెలవిచ్చాక, ఆరు నూరయినా, నూరు ఆరయినా, అల్లాగా-జరిగి
పోవలసిందే తప్ప మాట తిరగడానికే లేదు. మీ ఇష్టం వచ్చినట్లే
కానివ్వండి. రేపు మన పిక్చర్ సక్సెస్ అయి, భగవంతుడి దయ
వల్ల, పదిలక్షలు రావాలేగానీ, మిమ్మల్ని డిమాండ్ చేసయినా,
పదివేలు నజరానాగా పుచ్చుకోకుండా మానతానా?" అన్నాడు.

"గుడ్ గుడ్. తప్పకుండాను. నన్నడిగితే, లాభంలో,
పది పర్సెంట్ తిరుపతి వెంకన్నకూ, మరో పది పర్సెంట్ మన
స్టాఫ్‌కు ఎలాట్ చెయ్యాలనుకున్నాను. స్టార్సులో ముఖ్యులైనవారికి,
కార్లు కూడా ప్రెజెంట్ చేదామని ఉంది... సరేలెండి. మనదగ్గర
బోలెడన్ని ప్లాన్సు ఉన్నాయి. మెల్లిగా చూదాం .... మరి మీరు—
అలాగే వెళ్ళిరండి" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు

తారకం గడప దాటుతుండగానే ప్రక్క గదిలోంచి రామ
బ్రహ్మంగారొచ్చారు.

"ఏమన్నాడ్రా?" అన్నాడు రామబ్రహ్మం.

"ఆఁ వాడి మొఖం. వాడనేదేమిటి గానీ, మరీ నీకింత
మతి లేకుండా పోయిందేమిటా అని? తారకంగాడు, అసాధ్యుడు.
అన్ని విషయాలూ, అంతో యింతో తెలిసినవాడు. ఈ ఇంద

స్ట్రీలో బాగా నలిగినవాడు. మన కనేక విధాలుగా పనికొస్తాడు. వంద రూపాయ లిస్తానంటే ఎలా? ప్రొడక్షన్ సైంలో అడవా చాకిరీ ఎంతుంటుందో నీకో ఐడియా లేదనుకుంటాను. అదంతా ఈ తారకంగాడే చూసుకొంటాడు. నీ కెందుకురా, నువ్విలా చూస్తూ ఉండు. ఈ ఇండస్ట్రీ మొత్తాన్నీ అలా చిటికెన వేలిమీద తిప్పేస్తాను. నాక్కావలసిందల్లా మధ్య మధ్య నువ్వు అడ్డు పుల్లలు వెయ్యకుండా ఉండటం" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

"సరే, ఏదోటి ఏడుద్దాంలే పద" అన్నాడు రామబ్రహ్మం, విసుగ్గా.

ఇతగాడంత విసుగు పడటానికి కారణ మేమిటా? అనుకొన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

ఆయన కే కారణమూ తగల్లేదు.

"ఆఁ, పోనిస్తూ, ఈ బ్రహ్మంగాడు లేకపోయినా నేను పిక్చర్ తియ్యడం ఖాయం. ఏదో తోడల్లుడు గదాని పస్తా యిస్తున్నాను గానీ, వీడు లేనంత మాత్రాన అడ్డిపొయే దేమీ వుండదు" అని కూడా అనుకొన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

ఆ తరవాత అతనికి మంజరి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ రాత్రి ఇంటి దగ్గర దిగవిడచి వచ్చాక, మళ్ళా అటుకేసి పోవడానిగ్గూడా వీలు చిక్కలేదు. ఇవ్వాళో రేపో మంజరిని కలుసుకోవాలి.

మంజరిని గురించిన ఆలోచనలు రాగానే వెంకటేశ్వర్లు తన్మయుడయి పోయాడు. మంజరి గొప్ప అందగత్తే కాదు, మగవాణ్ణి సుఖపెట్టడంలో బ్రహ్మాండమైన నేర్పు కూడా ఉంది. తను మంజరి అంటె అల్లాడి పోవడాని క్కారణం ఆ నేర్పే! అందుకోసమే ఆవిడ మీద తను వందలు ఖర్చు చేసాడు. మరిన్ని వందలు చెయ్యడాని క్కూడా తను సిద్ధంగా ఉన్నాడు. రేపో మాపో మంజరి గొప్ప స్టార్ కావడం ఖాయం. ఆ రోజున, పాతిక్కూ పరక్కూ యాక్టు చెయ్య మంటె వొప్పుకొంటుందా మరి? తనేమో, తన శేష జీవితాన్ని, చిత్ర కళామతల్లి అర్చనలో గడిపేందుకు నిశ్చయించుకొన్నాడాయె, ఇప్పుడే ఆవిడతో మంచిగా ఉంటె– ఇది రేపు అక్కర కొస్తుంది. తవింత డబ్బు మంజరి మీద ఖర్చు చేయ

కావి కక్కారణం కూడా ఇదే। ఈ సంగతి- డబ్బు ఖర్చు సంగతి; రామబ్రహ్మానికి తెలుసునో లేదో, తనకు తెలీదు. తెలిసినా, తెలీక పోయినా తను మంజరిని వదలడం కల్లోనిమాట.

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే, మంజరి, చలపతీ, వసారాలో కూచుని, నవకళా చిత్రాలయను గురించి మాట్లాడుకొంటున్నారు.

"వెంకటేశ్వర్లుగా రింకేమన్నా అన్నారా?" అన్నాడు చలపతి.

"లేదు. పర్స్ ఇంటిదగ్గర మరిచిపోయి వచ్చానన్నాను. ఫర్వాలేదన్నారు. ఏమన్నా అరుస్తాడేమోనని, భయపడ్డాను గానీ, ఏమీ అనలేదు" అన్నది మంజరి.

చలపతి తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు.

"ఏమీ అనడులే। అతని ధోరణే వేరు. అన్నట్లు చెప్పడం మరిచాను. శర్మగారు నీ బొమ్మను కవరు పేజీ మీద ట్రయ్ కలర్లో వేస్తున్నారు. అయిదు వందలూ చేతులో పడ్డాకనే, స్ట్రెయిక్ ఆర్డర్ వేశాడు. లోపల కూడా, నాలుగైదుచోట్ల నీ బ్లాక్సు వేశాడు. దగ్గర కూచుని, లోగడ మనం విన్న వ్యాసాన్ని మళ్ళా రీకాస్ట్ చేయించాను. సెంట్రల్ పేజీలో, నీ ఫుల్ పిక్చర్ వేయించాను. చుట్టూ సెకండ్ కలర్లో బాక్స్ ఉంటుంది. మొత్తానికి, తింటే తిన్నాడు గానీ- బ్యూటిఫుల్‌గా వేస్తున్నాడోయ్।" అన్నాడు చలపతి.

"ఎవరా వచ్చేది?" అన్నది మంజరి, దూరం నుండే దణ్ణం పెడుతున్న ఓ బట్టతల మనిషినిచూపిస్తూ. "నేను లోపలి కెళ్ళనా?"

"అవసరం లేదు కూర్చో" అన్నాడు చలపతి మంజరితో. "నమస్కారం తారకంగారూ। దయచెయ్యండి!" అంటూ తారకాన్ని ఆహ్వానించాడు చలపతి.

"ఇస్సో" అంటూ కుర్చీలో కూచుని బట్టతలమీది చెమటను, వేలితో తీసి ధారగా కిందకు వేస్తూ, మంజరికేసి తిరిగి "నమస్కారం అమ్మాయిగారూ?" అన్నాడు తారకం.

మంజరి కూడా సుతారంగా నమస్కరించింది. ఆ పైన ఏం చెయ్యాలో ఆవిడకు తోచలేదు.

* * * * *

అందరూ చదవతగ్గది
అ నా మి క

* * * * *

"నన్ను మీ రెరుగరు లెండి" అంటూ ప్రారంభించాడు తారకం. నే నీ ఇండస్ట్రీకి పాతవాణ్ణి. మన చలపతిగారి కూడా ఆ సంగతి తెలుసు. చలపతి గారంటే నివురు గప్పిన నిప్పు లాంటివాడు. రాత బయటపడక వారిలా వున్నారుగానీ, ఆల్ ఫ్రెడ్ హిచ్ కాక్ కూడా వీరి ముందు పనికిరారు. మా గొప్ప ఖర్మ. ఏదయితే నేంగానీ, వారి జాతకం, నా జాతకం, వొక్క లాగే ఉన్నాయి. కళారంగాన్ని వదులుకోలేక అలానే తంటాలు పడుతున్నాను. మిమ్మల్ని గురించి చలపతిగారు నాతో కూడా చెప్పారు. మీ దయవల్ల పది కంపెనీల్లో ఇంత పేరున్న వాణ్ణి గనక, అన్నిచోట్లా మీ గురించి చెప్పుకొచ్చాను. రెండు మూడు కంపెనీలు, నాకు మాటిచ్చాయి. ఈ నెలాఖరులోగా మీకా కంపెనీల్లో వేషాలు రావడం ఖాయం."

"చాలా సంతోషమండీ!" అన్నది మంజరి. అన్నాక చలపతి కేసి చూసింది. అతగాడు, 'ఇకచాలు' అన్నట్లుగా తల పంకించాడు.

"ఇంకో ముఖ్యమైన సంగతి మీ చెవిని వేద్దామని ఇలా పనిమాలా వచ్చాను. నవకళా చిత్రాలయంవారు. సోషల్ తియ్యడం ఆపుచేసి, ఫోక్‌లోర్ తియ్యడానికి నిశ్చయించారు. ఉదయం నుండీ వారితో హోరా హోరీగా వాదించాను. రామ బ్రహ్మం గారు ససేమీ వీల్లేదన్నారనుకోండి —"

"వెంకటేశ్వర్లుగా రేమన్నారండీ?" అన్నది మంజరి, ఆత్రంగా.

"అదే చెప్పుకొస్తున్నా తల్లీ! మనిషంటె వారినే చెప్పుకో

వాలండీ! ఆయనగారు జానపదం తప్ప మరోటి తీయడానికే వీలు పడదన్నారండీ! కథకూడా నన్నే చూడమన్నారు" అన్నాడు తారకం.

అంతవరకూ, మౌనంగా కూచున్న చలపతి వొక్కసారిగా ఉలిక్కిపడ్డాడు. కుర్చీలో అటూ ఇటూ మసలి, మళ్ళా కూచున్నాడు. సిగరెట్ వెలిగించి గట్టిగా పొగలాగి, చిటికవేసి, సిగరెట్ నుసిని రాల్చేశాడు.

"మరి, మీరు కథేమన్నా ఆలోచించారా?" అన్నాడు చలపతి.

"ఇది వరకే నాదగ్గర రెండు కథలున్నాయి, వాటినే ఇద్దామనుకొంటున్నాను" అన్నాడు తారకం.

చలపతి కొద్దిక్షణాలపాటు ఏమీ మాట్లాడలేదు. తరవాత తారకం కేసి తిరిగి, మెల్లిగా "ఓపని చెయ్యండి తారకంగారూ! మంజరి మీ పేరు పది కాలాలపాటు చెప్పుకొంటుంది. మనందరం కలిసి, సాయం చేస్తేగానీ, మంజరిలాంటి కొత్త ఆర్టిస్టులు పైకి రారు....మరేం లేదు. ఆ కథను, ముందుగా నాకొకసారి చూపించండి, లేదా, ఓ కారెక్టరుకు మాంచి ప్రామినెన్స్ ఉండేలా చూడండి. వాంప్ టచెస్ ఉండకూడదు. ఆడిటోరియం సింపతీని గెయిన్ చెయ్యాలంటె పాథటిక్ రోల్ ఉండాలిసిందే! వాంప్‌మీద సానుభూతి రాదు. రాకూడదు." అన్నాడు చలపతి.

"చూదాం" అన్నాడు తారకం.

ఈలోగా చలపతి మంజరికి సౌంజ్ఞ చేశాడు. మంజరి ప్రారంభించింది—

"మరేం లేదు తారకంగారూ! మా వారన్నట్లుగా, వాంప్ కారెక్టర్ ప్రజల్ని మెప్పుల్ని పొందలేదు. నేను అన్నిరకాల వేషాలూ వేసిందాన్ని గనక చెబుతున్నాను. ముందస్తిగానే నాలుగు మంచివేషాలు దొరికితే పదిమందికీ తెలిసివస్తుందని నా ఆశ. ఇప్పుడప్పుడే హీరోయిన్ వేషం నా కివ్వరనుకోండి. మరీ అంత హీనంగా ఉండే వేషాన్నికూడా నే వెయ్యదలుచుకోలేదు" అన్నది మంజరి.

"అలాగే నమ్మాయిగారూ! మీ రిన్నిసార్లు చెప్పాలా?" అంటూ తారకం లేచి నాలుగడుగులు వేసినవాడల్లా గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగొచ్చి "ఇన్నిటికీ అసలు విషయం అడగడమే మరిచిపోయాను. నాకో పాతిక రూపాయలుంటే సర్దండి, రేపో ఎల్లుండో కంపెనీలో అడిగి ఇచ్చేస్తాను" అన్నాడు.

మంజరి చలపతికేసి చూసింది.

"అలాగేనండీ! తప్పకుండా పట్టుకెళ్ళండి. ఇది తిరిగి మీ రివ్వనవసరం లేదు...మీరు ఇంకోలా అనుకోకండి. చూడు మంజరీ! నా జేబులో వుండాలి చూసి, కవిగారి కో పాతిక రూపాయలట ఇవ్వు" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి గదిలో కొచ్చి చలపతి జేబులు వెదికింది. అందులో సిగరెట్లనుంచి రాలిన పొగాకుపొడి అరణాలన్నర చిల్లరా తప్ప మరేమీ లేవు.

"ఓరి నీ బడాయి బండలుకానూ! వందలేవో జేబులో వున్నట్లే మాట్లాడావే" అనుకున్నది మంజరి.

తరవాత తన పెట్టెలోంచి పాతిక రూపాయలూ ఎంచి తారకంగారి చేతికిచ్చి నమస్కరించింది.

"శుభం అమ్మాయిగారూ! నేను వస్తాను. నాలుగైదు రోజుల్లో కథను మార్చి తీసుకొస్తానెండి. నా చేతిలో ఉన్నంత వరకూ ఫర్వాలేదు. ఆ పైన భగవంతుడి దయ" అన్నాడు తారకం.

అతను వీధిలో కెళ్ళిపోయాక మంజరి సన్నగా నిట్టూర్చింది.

చలపతి ఓసారి మెటికలు విరుచుకుని తనలో తనే నవ్వుకున్నాడు,

"ఏమిటి!" అన్నట్టు చూసింది మంజరి.

"ఏంలేదు. నే నోసారి రావుగారి దగ్గర కెళ్ళొస్తాను. నిన్నాయనకు పరిచయం చేయడం అవసరం. వారే నీ ప్రసక్తి తీసుకొచ్చారు ఈమధ్య. నే నలా వెళ్ళొస్తాను... వెడుతూ వెడుతూ వో సారి వెంకటేశ్వర్లుగారికి కనిపించి మరీ పోతాను" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి పలకలేదు.

చలపతి పదినిమిషాల్లో తయారయ్యాడు. మెట్లు దిగి, నాలు గడుగులు వేసిన వాడల్లా ఆగి వెనక్కి తిరిగాడు.

"మొన్నా మధ్య ఫర్నిచర్‌కోసమని కొంత డబ్బు తీసుకున్నాను. తీరా కొనబోయేసరికి నాకో అనుమాన మొచ్చింది. ఉన్న డబ్బంతా కుర్చీలకూ బల్లలకూ తగలేస్తే మనం తరవాత అవస్థపడాలి, పోనీ ఫర్నిచర్ కొందామని నువ్వంటే కొనేస్తాను. నన్నేం చెయ్యమంటావోయ్?" అన్నాడు చలపతి.

"ఇలాంటి విషయాలూ నన్నడగాలా? మీ కేది మంచిదని తోస్తే అదే చేయండి. నాకిదంతా గొడవ గొడవగా ఉంది" అన్నది మంజరి పొడి పొడిగా.

"దట్సాల్" అన్నాడు చలపతి.

అతను వెళ్ళాక కళ్ళు రెండూ గట్టిగా మూసుకుంది. తలలో సన్ననినొప్పి. లోపల గుబులు గుబులుగా వుంది.

"రాను రాను చలపతి నాకు మరీ అర్థం కాకుండా పోతున్నాడు" అనుకుంది మంజరి.

ఇలా అనుకొందుకు తగిన కారణాలు కూడా ఆవిడ దగ్గర సిద్ధంగా వున్నాయి.

తను మద్రాసులో అడుగు పెట్టడానికి ముందు చలపతి తనతో అన్నవాటికీ, తనిక్కడ చూస్తున్న వాటికీ ఎక్కడా పొంతన లేదు. తనో పిక్చర్ తీస్తున్నాననీ, సరైన హీరోయిన్‌లేక బాధ పడుతున్నాననీ చలపతి చెప్పి తీసుకువచ్చాడు. ఎరిగిన వాడవటం వల్లా తనకిష్టంలేకపోయినా రాజమణి ప్రోత్సహించడం వల్లా మద్రాసు వచ్చింది. నిజానికి తను రాగానే చలపతి షూటింగ్ ప్రారంభించవలసింది. అత నా ప్రసక్తే తీసుకురావడం లేదు. తను అడగనూ లేదు. సినిమా కంపెనీ ఉన్న అబద్ధమన్నమాట!

అయితే చలపతి ఉద్దేశమేమిటి?

అతనికి తననుండి కావలసిందేమిటి? తనతో సుఖించడమే ఐతే దానికిన్ని అబద్ధాలాడవలసిన అవసరంలేదు. ఈ మద్రాసు దాకా పట్టుకు రావలసిన అవసరమూ లేదు. ఆ కాస్త కక్కుర్తి అక్కడే వెళ్ళమార్చుకుని రావచ్చు. అలా కాకుండా తనను పని మాలా మద్రాసుకు తీసుకొచ్చాడు. తనకోసం అంతో యింతో

ఖర్చు చేశాడు. పది కంపెనీలు చుట్టూ కాలు కాలిన పిల్లిలాగా తిరిగారు. ఇంకా తిరుగుతున్నాడు. పత్రికల్లో తనకు వచ్చేంత పబ్లిసిటీ యిప్పించాడు. నవకళా చిత్రాలయవారిని తనకు పరిచయం చేసిందీ ఆయనే! ఇదంతా కేవలం నిస్వార్థంతోనే జరిగిందని తను అనుకోలేదు. తన ఆలోచనలకు అందనంత దూరములో, చలపతి ప్రయోజనం వున్నది. అదేమిటో తెలిసిపోతే తనకింత ఆందోళన వుండదనుకొన్నది మంజరి.

పోతూ పోతూ చలపతి అన్నమాటలు చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. ఫర్నిచర్‌కోసం డబ్బంతా ఖర్చుచేస్తే అవసల యిబ్బంది పడాల్సి వస్తుందట. "మరి కొనమంటావా ?" అని అడగటం దేనికట? డబ్బయిపోతే మళ్లా వెంకటేశ్వర్లునుండి వచ్చుకోమని సూచిస్తున్నాడా? బహుశా అదే అయి ఉంటుంది. వెడుతూ వెడుతూ నవకళా చిత్రాలయ ఆఫీసుకి కూడా వోసారి పోతానన్నాడు. తనిట్లా రావు గారిదగ్గర కెడుతున్నాననీ, తను రావడానికి చాలా ఆలస్యం పట్టవచ్చుననీ వెంకటేశ్వర్లుకు మాటల సందర్భంలో చెబుతాడు. అంటే లైన్‌క్లియరన్న సంగతి ఆ అడవి దున్నకు తెలియజేయడమన్నమాటే. వాడినడిగి తను మళ్లీ డబ్బు పిండాలి. ఆ డబ్బును మళ్ళీ ఖర్చు చేయాలి. అదయిపోయాక, ఇంకోసారి అడవిదున్ననుండి కొంత కొట్టెయ్యాలి. ఇలా ఎంతకాలం తను జరిపేటట్టు?

అదృష్టవశాత్తూ తనకు భగవంతుడు అందమిచ్చాడని మంజరి భావించింది. నాగమణి ధర్మమా అంటూ అందాన్ని రూపాయల్లోకి మార్చుకోవడం తనకు చాలాకాలం కిందటనే తెలుసు. మనిషిని చూడంగానే, వాడితరహా తనకు ఇట్టే తెలిసిపోతుంది. వెంకటేశ్వర్లును తను అర్థం చేసుకొంది. వాడికి పిచ్చెత్తించాలంటే నిమిషాలమీద పని! కానీ తన తెలివితేటలేవి చలపతిదగ్గర పనికి రావడంలేదు. అంటే-తనకన్నా చలపతి - ఈ సినిమా మనిషి అసాధ్యుడనేగదా అర్థం!

వెంకటేశ్వర్లును చూస్తే తన కెంత అసహ్యమో, తనకూ ఆ పరమేశ్వరునికీ మాత్రమే తెలుసు. తన అవసరాలు ఆ అడవి దున్నకు తెలీకపోవచ్చుగానీ, వాడి అవసరాలు తనకు క్షుణ్ణంగా

తెలుసు. వాడికి తన అందం కావాలి. తన శరీరమిచ్చే సుఖం కావాలి. డబ్బుంది గనక వెధవ దగ్గర, పారేసి కొనుక్కోమను, తను అభ్యంతరం చెప్పడు. లోగడ ఎందరో తనదగ్గరాసుఖాన్ని కొనుక్కొన్నారు. అలాంటి బోడి వెధవల్లో వీడొకడూ!

కానీ వెంకటేశ్వర్లు అంతటితో పోడు. "నిన్ను ప్రేమించా" నంటాడు. "నువ్వు లేందే బ్రతకలేనం"టాడు. "నీకోసం ఏం కావాలన్నా చేస్తా"నంటాడు. ఈ మాటలు వినీ వినీ తనకు రోతేసి పోయింది. పదిరూపాయలిచ్చే ప్రతిచవట సన్యాసీ ప్రేమిస్తున్నా నంటుంటే, ఆ మొఖం మీద లాగి తన్నాలనిపిస్తుంది! ఒకసారి, నాగమణి దగ్గర ఉన్నప్పుడేనేమో-దాదాపు అంతపనీ జరిగింది. వాడెవడో ఇటువంటి చెత్తాకానీ వాగుడు వాగుతున్నాడు. మంచం మీంచి కిందికి దొర్లించి తను బయటి కొచ్చేసింది. వాడు లబ్బు మంటుంటే అందరూ మూగారు, నాగమణి తనను చచ్చేట్టు కొట్టను కూడా కొట్టింది. ప్రాణంతీసినా తనిక గదిలో కెళ్ళనంది. అపుడు మణిమాలను గావును-తనకు బదులుగా నాగమణి వాడికి వప్ప చెప్పింది!

ఆలోచిస్తుంటే, వాడికీ ఈ వెంకటేశ్వర్లుకూ భేదమేమీ, మంజరికి కనుపించలేదు. వాణ్ణి తను మంచంమీది నుండి దొర్లిం చేస్తే ఈ అడవి దున్నను మంచం మీదికి ఆహ్వానిస్తోంది. అంతే భేదం!

మంజరికి చిరుచెమటలు పోశాయి. సరిగ్గా కూచోలేక పోయింది. లోపలా, బైటా అసంతృప్తి మక మక లాడిపోతూ వుంది, కాస్సేపు నిద్రన్నా పోదామని లేచేసరికి, తాయారు వో ఉత్తరం పట్టుకుని వస్తూ కనిపించింది.

"ఎక్కణ్ణించే?" అన్నది మంజరి.

"నా కెట్టా తెలుసుద్దమ్మాయి గారూ!"

కవరుమీద తనపేరే వుంది! చించి చూసింది! అది రాజ మణి రాయించిన ఉత్తరం!

"కాబోయే సినిమాస్టార్‌కు, రాజమణి నమస్కారాలు!" అంటూ ఉత్తరం ప్రారంభమయింది.

"నీ ఉత్తరం అందింది. నిన్ను గురించి పత్రికల్లో వచ్చే

సంగతులుకూడా వసంత చదివి చెప్పింది. ఆ పిల్లపేరు 'వాసంతి' కాదు, "వసంత". నువ్వేదో అసంతృప్తితో ఉన్నానని రాశావు. మళ్లా గుంటూరు వచ్చేస్తాననీ రాశావు. మేమిక్కడ సుఖంగా ఉన్నామని నీ భ్రమ. "వ్యాపారం" మందగించి పోయింది. ఎక్కువ మందికి జీవనం గడవటమే కష్టంగా ఉంది. కనుక నువ్వు రావాకు. వసంత నిన్ను తలుచుకోని రోజులేదు. దానిపాట నువ్వు వినలేదుగానీ, అద్భుతంగా పాడ్తుంది. నీకన్నా అందకత్తె కూడాను. అదిక్కడ ధ్వంసమైపోతూ ఉంది. దాన్ని నీ దగ్గరకు పంపుతాను. డబ్బుకూ ఆడదానికీ లొంగని శక్తి లేనేలేదని నా నమ్మకం. నీదగ్గర డబ్బు లేకపోవచ్చుగానీ, అందం, వయస్సు ఉంది. ఈ రెండింటితోనూ, నువ్వు జయించుకు రావచ్చు. ఆపని నువ్వు చేయలేకపోతే, నువ్వెందుకూ పనికిరాని చవట పెద్దమ్మ వన్నమాట। నీకు చేదోడు వాదోడుగా ఉంటుంది. వసంతను పంపనా? అది నీకన్నా తెలివిగలది. నీకు సాయపడుతుంది. ఇక నా ఆరోగ్యం సంగతి, మందులు తింటున్నాను. వ్యాధి పెరగడం లేదుగానీ, కనీసం తగ్గనుకూడా తగ్గడంలేదు. వీకేమన్నా కావలిస్తే నాకురాయి. నీ దగ్గరుంటే పంపించు. నీ బొమ్మను తెరమీద చూడాలని మనస్సు ఆరాట పడిపోతూ ఉంది. మొట్టమొదటిసారిగా, నువ్వు కాళ్ళు చేతులు ఆడిస్తూ, తెరమీద కదులుతుంటే, మాట్లాడు తుంటే. చూడాలని, చూసి చచ్చి పోదామనీ ఉంది. నువ్వు పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు మానేసి, సినిమా వేషాలకోసం ప్రయత్నించు. ఏవో పనికిరాని ఆలోచనలు పెట్టుకొని బ్రతుకును పాడుచేసుకోకు. నా హితబోధ నీకు ముందు ముందుగానీ అర్థంగాదు. వసంత నీ బొమ్మలు పడిన పత్రికలన్నీ కొని దాచుకొంది. దాని బొమ్మకూడా పత్రికలో చూసుకోవాలని దాని ఆరాటం। చలపతిగారు కులాసాగా వున్నారా? అన్నట్టు చెప్పటం మరచాను. వారంరోజుల క్రిందట రామచంద్రం గారు వచ్చారు. నీ సంగతి చెప్పాను. మాధవరావు గారు, కొంతపొలం అమ్మేసి నాటకాల కయిన బాకీని తీర్చేశారట. రామచంద్రగారు అవకాశం చూచుకుని మద్రాసు వస్తారట. మన "అమ్మ" నాగమణి క్షేమం. ఆ దొంగముండ నానా బాధలూ

పడుతోంది. అదింకా అవస్థలుపడి చావాలని నా కోరిక, జవాబు రాయి...."

ఈ ఉత్తరం చదవడానికి మంజరికి చాలాసేపు పట్టింది. ఒక్కచోట, చదవడం ఆపి, ఆలోచిస్తూ కూచునేది. నాగమణి, వసంత, రామచంద్రరావు పేర్లు వచ్చినచోట, వారితోడి సంఘటనలు జ్ఞప్తికొచ్చి కళ్ళు నీటితో నిండిపోయాయి.

"ఇంతమంది ఆప్తులను వదులుకొని నే నెందుకు మద్రాసు వచ్చినట్లు. వచ్చి నేను సాధించిందేమిటి?" అని వాపోయింది మంజరి

"ఏటుందండమ్మాయిగారూ ఆ ఉత్తరంలో ?" అన్నది తాయారు.

మంజరి ధోరణి చూస్తుంటే, ఆ జాబులో ఏదో చెడ్డవార్త లున్నాయని తాయారుకు అనుమానం వేసింది.

"ఏమీ లేదు తాయారూ! గుంటూరులో మా అక్కయ్య ఉందిలే, అది రాసింది."

"అంతా కులాసాగా ఉన్నారా అమ్మాయిగారూ!" అన్నది తాయారు.

"ఆఁ" అని మాత్రమే అన్నది మంజరి.

తాయారు అక్కడో క్షణం కూడా ఉండలేదు. మంజరి మూడ్స్ బావులేవని తాయారు ఇట్టే తెలుసుకుంది. అందుకని పని వంకబెట్టుకొని అవతలికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రి చలపతి రాలేదు. అదృష్టవశాత్తూ వెంకటేశ్వర్లు కూడా రాలేదు. రాకుండావుంటే బావుండునని మంజరి వేయిమంది దేవుళ్ళకు మొక్కుకుంది. పనంతా అయ్యాక తాయారు పోతానంటే మంజరి పడుకోమన్నది. కానీ తాయారు వినలేదు. తన కవతల చాలా పనులున్నా యన్నది. అవసరమైతే పొద్దుటే వస్తానన్నది ఎంత గుచ్చి గుచ్చి అడిగినా ఆ పనులేమిటో తాయారునుండి చెప్పించనే లేకపోయింది మంజరి.

ఆ రాత్రి చాలాసేపటికిదాకా ఆవిడకు నిద్రపట్టలేదు. రకరకాల ఆలోచనలతో మనస్సంతా ఇసుళ్ళ పుట్టలా అయిపోయింది.

"మలభంగా నిద్ర పడితే బావుండును" అని చాలాసార్లు అనుకుంది.

తీరా నిద్ర పట్టబొయ్యేసరికి, తెల్లవారడానికిక ఎంతో సైం లేదు.

*　　　　*　　　　*

చలపతి ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు ఇంటికొచ్చాడు. వస్తూనే మంజరిని చూసి హాయిగా నవ్వాడు. ఎంతో ఉత్సాహంగా కనిపించాడు.

మంజరిని చూస్తూనే చలపతి సగం తగ్గాడు. ఆవిడింకా నిద్రమత్తునుండి పూర్తిగా కోలుకోలేదు, కళ్ళు ఎర్రగా వాచిపోయి ఉన్నాయి. జుట్టంతా చిందరవందరగా ఉంది.

"అలా ఉన్నావేం మంజూ?" అన్నాడు చలపతి. "రాత్రల్లా నిద్ర పోనట్లుందేం? వెంకటేశ్వర్లుగారు కూడా నాతోనే ఉన్నారు. ఇప్పటిదాకా నాకోసం ఇంకెవరన్నా వచ్చారా?"

మంజరి ప్రాణం చివుక్కుమంది.

అసలు విషయం చెప్పడం యిష్టం లేక, మాటను తప్పించేసింది.

"ముందు నాకోమాటివ్వాలి మీరు, ఇలా నన్ను వొంటరిగా వొదిలి రాత్రులకు రాత్రులు మీరు మాయమయిపోతుంటే, నేనేం గావాలని మీ ఉద్దేశం? పగలల్లా ఎక్కడ తిరిగినా—కనీసం రాత్రి పూటకన్నా మీరింట్లో లేకపోతే ఎలా? కనీసం ఆ తాయారన్నా పడుకుంటుందంటే—అదీ వీలుకాదన్నది" అన్నది మంజరి.

చలపతి, మనస్సు కరిగిపోయిన వాడులాగా అభినయించాడు.

"ఓసి వెర్రిదానా! ఈమాత్రం దానికి ఇంత బేజారయితే ఎలా? నేనేమన్నా తమాషాకు తిరుగుతున్నాననుకొన్నావా? అవతల నాకు బోలెడన్ని పనులున్నాయి....రాత్రి రావుగార్ని కలుసుకొన్నాను."

"ఏమన్నారు?" అన్నది మంజరి.

చలపతి చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"నీ జాతకం బ్రహ్మాండమైంది మంజరీ! పరబ్రహ్మశాస్త్రి గారు చెప్పినదంతా జరుగుతోంది. వారికి నీ సంగతంతా చెప్పాను. 'అలాగే చూద్దాం' అన్నారు మామూలుగా. 'ఆ అమ్మాయి మీ

దర్శనం చేసుకోవాలని ఆరాటపడతూ ఉంది సార్, ఒక్కసారి మీరు అపాయింట్‌మెంట్ ఇప్పించ' వన్నాను. ముందుగా టైం లేదని గొణుగుతూనే. చివరికి ఈరోజు సాయంత్రం రమ్మన్నాడు. వారిచేత ఆ మాట తీసుకొని, నవకళాచిత్రాలయ కెళ్ళాను. తెల్లవారు జాముదాకా మేమిద్దరమూ కథను గురించి మాట్లాడుకొన్నాం. ఆయన ఫోక్ పిక్చర్ తీయడానికి రెడీగానే ఉన్నాడు. రావుగారికి ఫోక్ హీరోగా బోలెడంత పేరుంది. ప్రొడ్యూసర్ మనవాడే గనుక, నువ్వు హీరోయిన్ కాక తప్పదు. తొలిసారిగానే, రావుగారి ప్రక్కన హీరోయిన్ ఛాన్సు దొరకటమంటే, నీ అదృష్టం పండిందన్నమాటే! రేపటిన్నుంచీ, నీ గుమ్మం ముందు ఎన్ని గొర్రెలు క్యూలో నిలబడతాయో నీవు వూహించలేవు" అన్నాడు చలపతి.

ఇప్పటి కప్పుడే పొద్దు గూకితే బావుండు ననిపించింది మంజరికి. ఆవిడకున్న బద్ధకమంతా వదిలిపోయింది. గబగబా స్నానం చేసి బట్టలు మార్చుకొచ్చింది.

"నే నన్ని ఏర్పాట్లూ చేశాను" అన్నాడు చలపతి, కాఫీ చప్పరిస్తూ.

మంజరికి అర్థం గాలేదు.

"మొట్టమొదటిసారిగా నిన్ను చూడటం గనక, వారికి నీ మీద మంచి అభిప్రాయం కలగాలి."

"నాకేదో భయంగా ఉన్నదండీ!" అన్నది మంజరి.

"ఫర్వాలేదు. నేను నీకన్నీ విడమరిచి చెబుతాను. నా మాట ప్రకారం నడుచుకో నువ్వు వొడ్డెక్కుతావు. మనం కారు మీద పోతున్నాం. వెంకటేశ్వర్లుగారిని కారడిగాను. వారూ యిస్తామన్నారు. వెంకటేశ్వర్లుకు రావుగార్ని హీరోగా బుక్ చేద్దామని ఉంది. రావుగారికేమో ఇప్పటికే పదిహేను పిక్చర్లున్నాయి! తీరా అడిగితే వీలుపడదంటాడేమోనని వెంకటేశ్వర్లు భయం. కానీ రావుగారలా అనరు. ఆ మాట కొస్తే ఏ యాక్టరూ అనడు. వేలకువేలు దబ్బొస్తుంటె చేదా వద్దనేందుకు? మరెందు కంటున్నారంటె డిమాండ్ పెరిగేందుకు "నావల్ల కాదయ్యా బాబూ!" అని వారంపాటు తిప్పించుకుని, ఇంకో పదివేలు ఎక్కువ గుంజి

వేషాలు వేసేస్తారు. రేపు నీకూ పేరొచ్చి నీకూ డిమాండ్ పెరిగితే నువ్వూ ఇలానే అనాలి. అప్పుడు నేను చూసుకొంటా ననుకో.... చెప్పవచ్చిం దేమిటంటె, మంజూ! నువ్వు ఫలానా కంపెనీవారి కాఫులో వచ్చావని రావుగారికి తెలియడం ముఖ్యం. మంజరి మరీ అంత దిక్కులేని మనిషి కాదనీ, ఆవిడ వెనక వో కంపెనీ ఉన్నదనీ, రావుగారికి తెలిస్తే, నీ విలువ తప్పకుండా పెరుగుతుంది. నీ ద్వారా ఆ కంపెనీలో వేషం సంపాదించవలసిన అవసరం రావుగారికి లేదనుకో, కనీసం ఆయన్ను గురించి నాలుగు మంచిమాటలన్నా చెబుతావు గదా! ఆ ఆశతోనైనా వారు నిన్ను మర్యాదగా చూస్తారు. నీకు సాయం చేస్తారు" అన్నాడు చలపతి.

ఇందులో యిన్ని గుంటచిక్కులున్నాయని మంజరికి తెలీనే తెలీదు. ఆవిడ ఆశ్చర్యపోయి కళ్ళింత చేసుకుని చలపతి కేసి చూసింది.

"ఇన్నిటికీ నన్నేం చెయ్యమంటారో మీరు చెప్పనేలేదు" అన్నది మంజరి.

"వస్తున్నాను" అంటూ ప్రారంభించాడు చలపతి. "నిన్ను రావుగారి పెర్సనల్ రూంలోకి తీసుకుపోతాను "వారే రావుగారు" అని నే నక్కడ అనడం బావుండదు, తనను గురించి మూడు న్నర కోట్ల మంది ఆంధ్రులకూ క్షుణ్ణంగా తెలుసునన్న భ్రమ ప్రతి సినిమావాడికీ ఉన్నట్టె, ఆయనకూ ఉంది. ఆయన్ను చూస్తూనే నువ్వు నమస్కారం పెట్టెయాలి. ఆయన కూచోమంటాడు."

"కూచోమంటే కూచోనటండీ మీ పిచ్చిగాని, ఆ మాత్రం తెలీదా నాకు?" అన్నది మంజరి.

చలపతి రెండు చేతులతోనూ తల పట్టుకొన్నాడు. మళ్లా ఏదో కొంప మునిగిందను కొన్నది మంజరి.

"నువ్వా వెధవపని చేస్తావని నాకు తెలుసు. చెయ్యకూడ దనే నేను చెబుతూంట. ఆయన్ని చూసి దిమ్మరపోయినట్లు కని పించాలి. కన్నార్పకుండా చూడాలి. నాలుగైదుసార్లు కూచో కూచో మని అనిపించుకొన్నాక, 'ఫర్వాలేదు, ఫర్వాలేదు, నే నిలా నిల బడతాన్లెండి', అంటూనే కూచోవాలి. "మిమ్మల్ని చూడటంవల్ల

నా జన్మ ధన్యమయిం" దన్న ధోరణిలో మాట్లాడాలి. ఆ ధోరణి లోనే అనాలి గానీ, అవే మాటలు అనకు. రావుగారు కాలాంత కుడు. అవలిస్తే పేగులు లెక్కించే రకం. ఆయనతో మాట్లాడట మంటే కత్తుల మీద నడిచినట్లుగా ఉంటుంది. మనిషిలో లోతు లేదు. లోతు ఉన్నట్లుగా కనిపిస్తాడు. నటుడు గనుక మరింత సహజంగా నటిస్తాడు. ఆయన ఏకపత్నీ వ్రతుడు కాడు — మంచి రసికుడు. సౌందర్యాన్ని ఆరాధించే తత్వం. ఆయనకు నచ్చావో నీ చక్రం తిరిగిందన్నమాటే!" అన్నాడు చలపతి.

"మీరు పక్కనే ఉంటారు గనక, నెగ్గుకొస్తాన్లెండి, ఫర్వా లేదు" అన్నది మంజరి. తనకు తాను ధైర్యం చెప్పుకుంటూ.

"నో నో" అనేశాడు చలపతి. "మహా ఉంటే పది నిమిషాలుంటానేమో! తరువాత నేను బయటికొచ్చేస్తాను. అర గంటో, ముప్పావు గంటో, గంటో ఉండిరా. ఒక్కటే గుర్తు. మాంఛి పట్టులో నేను ముందుగా జేబు తడుముకొని అగ్గిపెట్టె చప్పుడు చేస్తాను, సిగరెట్ కాల్చుకునేందుకు వెళ్ళాడని రావు గారనుకుంటారు. నీకా చప్పుడే సిగ్నల్" అన్నాడు చలపతి.

"ఇంకేమన్నా జరుగుతుందేమోనండీ!" అన్నది మంజరి.

చలపతికి మండిపోయింది.

"అయితే వెళ్ళి గంగలో దూకు, ఇహ నావల్లకాదు" అన్నాడతను.

మంజరి చిన్నపోయింది.

"అదిగాదే పెద్దమ్మా! చిలక్కి చెప్పినట్లు ఇన్ని చెప్పినా నీ కర్థం కాకపోతే నువ్వెలా పైకొస్తావని? ఆయనగానీ రాక్ష సుడా! నీ ప్రాణాలు తినెయ్యడానికి? అయితే అవుతుంది, కాక పోతే కాదు. యింతలో కొంపలు మునిగిపోవు."

మంజరి పలుకలేదు.

"సాయంత్రం మూడున్నరా నాలుగింటికల్లా నటేశాన్ని రమ్మన్నాను. ఇందాకనే నీ ఫొటో చూపించానతనికి. నీకు సరి పడే మేకప్ సామానుతో వస్తాడు. చక్కని మేకప్ కావాలి. చూచేసరికి కళ్ళు చెదిరిపోవాలి. ఎల్లోరా హెయిర్ స్టయిల్ ఎష్లయి చేయడంలో నటేశం అసాధ్యుడు. అన్నట్టు ఇంకో

* * * * *

అందరూ చదవతగ్గది
అ నా మి క

* * * * *

సంగతమ్మాయ్ ! రావుకు స్ట్రాంగ్ సెంట్సు పనికిరావు. డిమ్ వెరైటీస్ వాడాలి. అవీ ఆయనే తెస్తానన్నాడు. ఈ లోగా నువ్వు స్నానం చేసి రెడీగా వుండాలి. నిద్ర పోవాకు, కళ్ళు వాచిపోతాయి. నీకు విడిగా లిప్‌స్టిక్ బావుండదు. తాంబూలం వేసుకొని నోరు శుభ్రం చేసుకో.... ఇదంతా నీకు కొత్త గనక చెబుతున్నాను."

నాలుగు లోపునే నటేశం వచ్చాడు. భుజాల మీద పడే పెద్ద జుట్టు. తాంబూల చర్వణంతో గారపట్టిన పళ్ళు, తెల్ల లుంగీమీద గ్లాస్కోలాల్చీ. మెళ్ళో సన్నని బంగారు గొలుసూ, చదావులూ, చూడ్డానికి చిత్రంగా ఉన్నా డతను.

"వణక్కం మాయీ, వణక్కం" అన్నాడు నటేశం మంజరిని చూస్తూనే.

"తెలుగు స్టారేనయ్యా ! ఇంకా అరవం రాదు" అన్నాడు చలపతి నవ్వి.

"అట్లానా !" అన్నాడు నటేశం.

ఆ తరువాత తలపంకిస్తూ. "రొంబా బ్యూటిఫుల్ ఫేస్ కట్ సామీ ! టెర్రిబుల్ ఫొటో జెనిక్ ఫేస్‌దా. నానుదా పత్త న్నారు సమచ్చరం యింతమాదిరి మేకప్ సేస్తా ఉంటిమి. ఈతల్లిదా మూణుమణిసి. నిక్కాయం సొల్లుదును. వండ్రఫుల్ సామీ!" అన్నాడు నటేశం.

అతనంటున్నది. అర్థమయి కాదుగానీ. ఆ ధోరణికి మంజరి నవ్వుకొంది.

"నువ్వు తొందరగా కానివ్వు నటేశం, నేనీ లోగా కారు పట్టుకొచ్చేస్తాను" అని లేచాడు చలపతి.

"కట్ట్ యం నేస్తును సామీ! అంగ వా అమ్మా! రూమ్కు వా!" అనీ లోపలి కొచ్చాడు నటేశం.

"ఏ దేమన్నా అఘాయిత్యం చేస్తాడేమో"నని మంజరికి అనుమానం వేసింది. చలపతేమో ఆ సరికే వెళ్ళిపోయాడు. ఇప్పుడు భయపడినా ప్రయోజనం లేదని తేలిపోయింది. ఆ నిశ్చయమయ్యాక "ఆఁ చేస్తే చెయ్యనిద్దూ, ఇంతలో ముంచుకు పోయిందేమిటి?" అనుకొంది మంజరి.

అదృష్టవశాత్తూ నటేశం ఏ అఘాయిత్యమూ చెయ్యలేదు. పెట్టెలోంచి రకరకాల డబ్బీలూ, పౌడర్లు, ట్యూబులూ, సెంట్లు, బ్రష్షులూ తీశాడు. ముందుగా ముఖాన్ని నీటితో కడిగి ఆ తర్వాత మేకప్ చేశాడు, కనుబొమ్మలు దిద్దాడు. కనురెప్పలు దిద్దాడు. అందంగా కాటుక తీర్చాడు. రెండు, మూడు సవరాలుచేర్చి అద్భుతంగా జుట్టు ముడివేశాడు. మాయ ముత్యాల దండను తల్లో అమర్చాడు. కణతల మీదినించి కొద్దిజుట్టును చెంపలమీదికి జార్చి, వంకీగా మెలితిప్పి, అది మళ్ళీ గాలికి లేవకుండా జిగురుతో అంటించాడు. మంజరి నుదురు మరీ విశాలం. అంచేత జుట్టును నుదురు కప్పడిపోయేలాగా ముందుగా దువ్వాడు. కాసిన్ని వెంట్రుకలు పొరబాటున మొఖం మీద పడ్డాయన్న భ్రమకలిగేలా ఏర్పాటు చేశాడు. జుత్తు ముడిమీద బంగారు రంగులీనే పువ్వులు తాపిన గుడ్డను పిన్నులతో గుచ్చాడు. దూరం నుంచి చూస్తుంటే, మంజరి జుట్టుముడిమీద మిణుగురులు ఎగురుతున్నాయేమో ననిపిస్తుంది.

'చీరెకట్టుకుర'మ్మన్నాడు నటేశం.

ఆవిడవచ్చాక పెదవి విరిచేశాడు.

"అదీదా సరిగ్గా లేదు మేడమ్, నేనుదా సరిచేస్తునా?" అన్నాడు నటేశం.

"కొంప మునిగింది" అనుకొన్నది మంజరి. 'ఏదయితే అదే అవుతుంది' అని ధైర్యం కూడా చెప్పుకుంది. ఈలోగా చలపతి కారు తీసుకువచ్చాడు. మంజరి హాయిగా వూపిరి పీల్చుకొంది.

"ఇంకా కాలేదా?" అని మంజరికేసి తిరిగి చీరె కట్టును చూసి పకపక మన్నాడు చలపతి. అచ్చమైన పల్లెటూరి దానిలాగా

పున్నావు. నువ్వు గడ్డిమోపులు మొయ్యడానికి పోవడం లేదు. ఏమిటా చీరకట్టు కోవడం? నటేశం, తొరగా చూడు నాయనా!"

నటేశం అద్భుతంగా చీరెకట్టాడు. చీరె అంచులు నేలకు జీరాతున్నాయి. దాదాపు మోకాళ్ళ దిగువదాకా పమిట జారి ఉన్నది. ఉన్నంతలో పెద్దసైజ్ బ్రేసరీస్ వేసుకోమన్నాడు చలపతి. దానిమీద బాడీ, ఆ పైన పలచని జాకెట్టు వేసుకుంది. వస్తూ వస్తూ ఓ చెమ్కీ బుట్టలాంటిది తీసుకు వచ్చాడు చలపతి. హై హీరో బూట్ వేసుకోమన్నాడు.

అంతా తయారయ్యాక ముందో అద్దం, వెనకో అద్దం పెట్టి "చూసుకోం"డన్నాడు నటేశం.

"బ్యూటిఫుల్" అన్నాడు చలపతి.

అతను మరోమాట లేకుండా పదిరూపాయలు నటేశం చేతిలో వుంచి "చాలా తక్కువే ననుకో! ఇంకా పనేమీ కాలేదు. కాస్త తాళితే ఈ వారా, ఆ వారా కలిపి నేనే ముట్టచెబుతాను. నీ చేయి మంచిది, నాకు తెలుసు. నువ్వు తొలిసారిగా మేకప్ చేసిన వారందరూ చుక్కల్లో కెక్కారు. అంచేతే మావాళ్ళకు నీచేత చేయించాను. మళ్లా కలుస్తాను గదూ!" అని పంపించేశాడు.

"ఈ కాస్సేపుకూ పదిరూపాయలా?" అన్నది మంజరి, కళ్ళు చికిలిస్తూ.

"నువ్వు డబ్బు మొహమే చూశావుగానీ, నువెంత బావుందీ చూసుకోలేదు. అవతల రావుగారికి అప్పాయింట్ మెంట్ ఇవ్వకుండా ఉన్నట్లయితే నిన్నిప్పుడు అమాంతం నమిలి మింగేసి ఉందును." అన్నాడు చలపతి పళ్ళు కొరుక్కుంటూ.

"పోనీ మింగేయండి." అన్నది, మంజరికూడా వాతావరణాన్ని అనుకూలంగా మార్చడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అనే ఉందిగానీ, మళ్ళా మేకప్ పాడయిపోదూ! అందుకూ నాభయం! సరే నువ్వింకా సెంట్సు రాసుకొనేలేదు... లైట్‌గా, చాలా లైట్‌గా ఉండాలి. పీనాసిగుణం కట్టేసి, కాస్త వళ్ళంతా పట్టించుకో. వళ్ళంతా అంటె-అర్థమయిందిగా — పోనీ నేను పుయ్యనేమిటీ?" అంటూ దగ్గరగా వచ్చాడు చలపతి.

మంజరి నవ్వుతూనే అవతలికెళ్ళింది. ఆవిడ తిరిగొచ్చే

సరికి చలపతి తిరుపతి వెంకటేశ్వరస్వామి పఠం ముందు నిలబడి దణ్ణం పెడుతున్నాడు. రెండు మూడు నిముషాలయ్యాక చెంపలు వేసుకుని ఇవతలగావచ్చి నిలబడటమే కాకుండా, మంజరిని కూడా దణ్ణం పెట్టమన్నాడు.

వారు బయలుదేరే సరికి ఆరుగంటలు కావస్తోంది. తాయారును ఇంట్లో ఉంచి ఎవరు వచ్చినా కూచోమన్నారని చెప్పి, స్టీరింగ్ దగ్గర కూచున్నాడు చలపతి. మంజరి రెండో వేపునుండి తలుపు తీసుకుని అతని ప్రక్కన కూచోబోయింది.

"నీ కీ మాత్రం కూడా తెలియదేం మంజరీ! నువ్వెంటరిగా వెనకనే కూచోవాలి. నీ ప్రక్కన ఎవ్వరూ ఉండకూడదు. అది నీ డిగ్నిటీకిలోపం. దయచేసి నువ్వలా వెనక్కూచో" అని సలహా యిచ్చాడు చలపతి.

కారు బయలుదేరాక చలపతి అడిగాడు. "వెంకన్నకు ఏమని దణ్ణం పెట్టుకొన్నావు మంజరీ?" అని.

మంజరి గుండెలు గతుక్కు మన్నాయి. నిజానికీవిడ ఏమనుకొని దణ్ణం పెట్టలేదు. ఊరికే నమస్కారం చేసింది. ఆమాట పైకి చెప్పేస్తే చలపతి చంపేలాగా కనిపిస్తున్నాడు. అందుకని—

"మీరేమనుకొన్నారో ముందు చెప్పండి మరి!" అన్నది మంజరి.

"మన ప్రయత్నం సఫలమైతే మొదటి బుకింగ్‌లో వచ్చే దాంట్లో సగం నీకిస్తానని—"

"నాకా?" అన్నది మంజరి నవ్వి.

"నీక్కాదోయ్! వెంకన్నకూ-" అన్నాడు చలపతి కూడా నవ్వుతూ, "ఇస్తాననీ-వింటున్నావా, ఇద్దరమూ వచ్చి స్వయంగా దర్శనం చేసుకుంటామనీ మొక్కు కున్నాను. మరి నువ్వో-"

"డబ్బు సంగతి అనుకోలేదు. దర్శనం చేసుకొంటానని మాత్రం మొక్కుకున్నాను." అని అబద్ధమాడేసింది మంజరి.

"నిజంగా మంజరీ! తిరుపతి వెంకన్న నమ్మినవాళ్ళను చెడగొట్టడు. కృష్ణాసినీ మూవీస్‌వారి పిక్చరు డబ్బులేక నాలుగేళ్లు మూలపడి పోయింది. నేనే వెళ్ళి ఈ సలహా యిచ్చాను. నాలుగో

నాటికి కృష్ణాజిల్లానుంచి ఓ ఆసామి వచ్చి నాలుగు లక్షలు పెట్టి డబ్బాలు బైటికి లాగాడు. ప్రీవ్యూ ఇచ్చాం, నాలుగోనాటికి పెట్టెలు తిరిగొస్తాయన్నారు. పత్రికలవాళ్లు కూడా చీల్చిపారేశారు. ఆ డిస్ట్రిబ్యూటర్ లబోమని గోల, డబ్బుపెట్టిన ఆసామి జబ్బు చేసి ఆసుపత్రిలో చేరాడు, ఆఖరుకు ఆఫీసుకొచ్చిన ఉత్తరాలు చూసే దిక్కు కూడా లేదు. ఏమిటి చేయడం? పరబ్రహ్మశాస్త్రి గారిని సలహా అడిగాను, ఆయనగారు స్వామివారి సన్నిధిన డబ్బాలకు అభిషేకం చేయించమన్నారు. నేనే బలవంతాన ఆపని చేయించాను. థియేటర్లకు పిక్చర్ పంపించింది కూడా నేనే! ఆ వారం రోజులు కలెక్షన్స్ చాలా డల్‌గా ఉన్నాయి. ఇహ ఆ తరవాత స్పీడ్ అందుకొన్నదనుకో మంజరీ! జనం వేలం వెర్రిగా చూశారు. ఊళ్ళనించి బళ్ళు కట్టుకొచ్చి మరీ చూశారు. ఇరవై నాలుగు సెంటర్స్‌లో శతదినోత్సవాలు చేసుకొన్నది. డిస్ట్రిబ్యూటర్సు వాటాపోను, కంపెనీకి తొమ్మిది లక్షలు లాభం వచ్చింది. ఆ దెబ్బతో వాళ్ళు ఒకేసారి రెండు పిక్చర్సు ప్రారంభించారు. దేవుణ్ణి మరచిపోయారు. తమ పిక్చర్లో స్టార్‌వాల్యూ ఉంది గనుకనే పోయిందన్నారు."

"డబ్బాలు అభిషేకం చేయించగనే పారుగుతుందనుకోడం అబద్ధమన్నారు నేను చెప్పినా వినలేదు. 'అనుభవిస్తార్లే' అనుకున్నాను. ఏడాది తిరక్కముందే మొత్తం ఆరిపోయారు. ఆఫీసు బిల్డింగుకు మూడుమాసాల అద్దె బకాయిపడి చెల్లించలేక ఇంటాయనకు కుర్చీలూ, బల్లలూ అప్పగించేశారు. కాబట్టి-ఆ అహం మనిషికి పనికిరాదు. సినిమావాళ్ళకు అసలే ఉండకూడదు." అన్నాడు చలపతి.

ఈ విషయాలేవీ మంజరికి రుచించడం లేదు. ఆవిడ మనస్సంతా రావుగారు చుట్టూ తిరుగుతూ వుంది. అతన్ని తను చాలా సార్లు తెరమీద చూసింది. చూసినప్పు దేమనిపించిందో తన కిప్పుడు జ్ఞాపకంలేదు. కానీ, ఈ మనిషిని ఇహ ముందు ముందు తను కలుసుకొనవలసి వస్తుందని మాత్రం అనుకోలేదు. అప్పటికి తనింకా నాటకాల కంపెనీలోకి కూడా రాలేదు, నాగమణి దగ్గర వ్యాపారంలో ఉన్నది.

"నే చెప్పింది విన్నావా?" అని మరోసారి జ్ఞాపకంచేశాడు చలపతి.

"ఆఁ ఆఁ, వింటూనే ఉన్నాను, దాన్నిగురించే ఆలోచిస్తున్నాను. కొన్ని కొన్ని విషయాలు ఎంత చిత్రంగా ఉంటాయో మరి!" అన్నది మంజరి.

ఈ మాదిరి అభినందన వాక్యాలు ఏ సందర్భానికయినా వర్తిస్తాయి. ఎదుటమనిషి చెబుతున్న దేమిటో మనం వినిపించుకోనప్పుడూ ఆ విషయాన్ని గురించే మన అభిప్రాయాన్ని ఆ మనిషి అడిగినప్పుడూ, ఈ తరహా అభివందన ఠక్కున సరిపోతుందని మంజరికి తెలుసు, అందుకే ఆవాక్యాలు చక్కగా వల్లించి చలపతిని నిరుత్తరుణ్ణి చేసేసింది మంజరి.

"అదిగో! ఆ మూల పీదుగా తోట కనిపిస్తున్నది చూశావా?"

"ఆఁ" అన్నది మంజరి.

"అది రావుగారిల్లు. ఇంకో రెండుమూడు నిమిషాలు-నేను కారు మెల్లగా నడుపుతాను గానీ, ఈలోగా నువ్వోసారి మేకప్ చెరిగి పోయిందేమో చూసుకో!" అన్నాడు చలపతి.

మరో రెండు నిమిషాల కల్లా కారు ఓ పెద్ద తోటలో గుండా పరుగెత్తి పోర్టికోలో కొచ్చి ఆగింది.

ఆ క్షణాన మంజరి అనుభుతులెలా వున్నాయో మనం తెలుసుకునేందుకు, ఆ దరిమిలా ఆవిడ యిచ్చిన యింటర్వ్యూ చూడటం అవసరం. అందులో మంజరి ఇలా వ్రాసింది—

"నాలుగు సంవత్సరాలనాటి సంగతిది. అప్పటికి నేనింకా చలన చిత్రంలోకి అడుగు పెట్టలేదు. ఆ కళామతల్లి చల్లని దృక్కులు నామీద ప్రసరించలేదు. ఏదో పనిమీద మద్రాసు వచ్చాను. వచ్చాను గదాని నా అభిమాన నటీనటులను ఒకసారి చూడాలని నిశ్చయించు కున్నాను. చాలామంది షూటింగ్సులో ఉండడంవల్ల ఎక్కువసేపు వారితో గడిపేందుకు అవకాశం కలుగలేదు. ముందుగా టెలిఫోన్ చేసి తేదీ, టైమూ నిర్ణయించు కొన్నాక శ్రీరావుగారిని నేను కలుసుకున్నాను. వారు నా అభిమాన నటులు. నా చిన్నతనంలో శ్రీ రావుగారు నటించిన యెన్నో

సినిమాలు చూశాను. సినిమాల్లో వారుచేసే సాహస కృత్యాలు నన్ను ముగ్ధురాలిని చేశాయి. ఆ రోజుల్లోనూ, ఆ తరవాతనూ, నేను వారిప్రక్క హీరోయిన్‌గా నటించ వలసి వస్తుందని కలలోగూడా అనుకోలేదు. నే నింత ధాన్నాయ్యానంటె పరిశ్రమ లోని పెద్దలు, నిర్మాతలు, దర్శకులు, సహనటులు, ముఖ్యంగా ప్రేక్షకులు నాపట్ల చూపించిన ఆదరాభిమానాలే కారణం. ఈ అభివృద్ధికి పరోక్షంగా సాయం చేసినవారు శ్రీ రావుగారు, వారికి నేను ఆజన్మాంతం కృతజ్ఞతా బద్ధురాలిని" అని జవాబు చెప్పింది మంజరి.

"రావుగారిని చూసినపుడు మీరేం ఫీలయ్యారండీ ?" అని అడిగాడు పత్రికా విలేఖరి.

"నా ఆరాధ్య దైవాన్ని ప్రత్యక్షంగా చూడబోతున్నానన్న ఉత్సాహం నాలో ఉరకలు వేసింది. అడుగులు తడబడ్డాయి. మాట పెగిలి రాలేదు. గొంతుక పొడారిపోయింది. గుండెల్లో భయమూ, ఉద్వేగమూ పెనవేసుకుపోయాయి. ఆంధ్ర చలనచిత్ర రంగంలో ఒక ధృవతారగా వెలిగిపోతున్న ఒక కళామూర్తిని దర్శించ నున్నాననే గాఢమైన సంతృప్తితో బాటు చెప్పరాని భయం కూడా నన్ను ఆవేశించింది. ఆ నాటి నా అనుభూతులను నేను మాటల్లో వ్యక్తం చేయలేక పోతున్నాను. మన్నించాలి. నన్నడిగితే రావుగారొక కళాద్రష్ట. కళాస్రష్ట. చిత్రకళామతల్లి దశాబ్దాలుగా నోచిన నోముల ఫలించి శ్రీ రావుగారిలాగా మూర్తీభవించా రనుకొంటాను. వారు నన్ను ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించారు. అంతకన్నా ఆప్యాయంగా ఆదరించారు. అరవిడిచి మాట్లాడారు. నా యోగక్షేమాలు అడిగి తెలుసుకొన్నారు. అంతక్రితమే నన్ను గురించి వారు విన్నారట. నా నాటకాలు మాత్రం ఏమీ చూడలేదుట."

"మీలాంటి విదుషీమణులు, కళాభిమానులు ఈ రంగంలోకి విరివిగా రావాలని, మాలాంటివారం తప్పుకోవాలి. మీ కళా కృషిని సినిమా రంగానికి కూడా విస్తరింపచేయవలసిందిగా నేను కోరుతున్నాను" అన్నారు రావుగారు.

"అంతవరకూ, సినిమాల్లోకి రావాలన్న ఆలోచన కూడా

లేని నేను, వారలా అనడంలో ఆలోచించుకోవాలనిపించింది. అందరూ అనుకొంటున్న మాటలను శ్రీ రావుగారితో చెప్పాను. వారు హృదయపూర్వకంగా నవ్వారు."

"ఈ పరిశ్రమ విషయం తెలియనివారు అలానే అంటుంటారు. మీవంటి సమర్థులు ఈ రంగంలోకి రావాలేగానీ తప్పకుండా ప్రోత్సాహం లభిస్తుంది" అన్నారు శ్రీ రావుగారు.

"ఆ తరవాత వారన్న మాటలు అక్షరాలా నిజమయ్యాయి. వారి ద్వారా నేను యెంతో అభివృద్ధిని పొందాను. అభినయంలోని అతి సున్నితమయిన విషయాలను వారు నాకు వోపికగా బోధించారు. సంభాషణలను ఉచ్చరించడంలోని సులువులు, భావాలను పలికించడంలోని రీతులు – ఇవి వారే నాకు ప్రసాదించారు. దాదాపుగా వొకటిన్నర సంవత్సరాల కఠిన శిక్షణానంతరం శ్రీ రావుగారు నన్ను చలనచిత్ర కళామతల్లి పాదారవిందాలకు అంకితం చేశారు. ఆ నాటి నుండి నేటిదాకా, నేనా దేవిని అర్చిస్తూనే ఉన్నాను. ఇంతవరకూ నేను నాలుగు చిత్రాల్లో శ్రీ రావుగారి ప్రక్కన హీరోయిన్‌గా నటించాను. నే నెలా నటించిందీ చెప్పవలసినవారు సహృదయులైన పత్రికలవారూ ప్రేక్షకులూను" అని వ్రాసింది మంజరి।

లోగుట్టు తెలిసినవారు ఇదంతా నిజమనుకోవచ్చు. జరిగిందేమిటంటె రావుగారు ఆమెను ఆహ్వానించడమయితే చేశారుగానీ, తాము మాత్రం ఏ ముక్కా 'కమిట్' కాలేదు. మంజరి యోగక్షేమా లడగటం, చలపతిని కుశల ప్రశ్నలు వేయడం నిజమే.

"మిమ్మల్ని గురించి చలపతిగారు నాతో చాలాసార్లు చెప్పారు. నాకు బొత్తిగా టైం లేకుండా వుంది. ఇప్పుడయినా నాకు తీరుబడి లేదు. వొంట్లో బావుండలేదని సెక్రటరీతో చెప్పేశాను.... నా సినిమాలు మీరేమేం చూశారండీ?" అన్నాడు రావు.

ఆ ప్రశ్న వింటూనే మంజరి బిత్తరపోయింది.

ఏం చెప్పాలో తోచక గిజగిజ లాడింది.

చలపతి పరిస్థితిని అర్థం చేసుకొని రంగంలోకి దూకాడు.

"అలా విడమరిచి చెప్పడం కష్టంలెండి బాబుగారూ। మీరు

యాక్ట్ చేసిన అన్ని సినిమాలూ మంజరి చూసింది. చిన్నప్ప జ్నుంచీ దానికి సినిమాలంటె వల్లమాలిన పిచ్చి. ఒకసారి ఏం జరిగిందంటే నండీ – మీరున్న పిక్చర్ గుంటూర్లో రిలీ జయింది. నెల రోజులక్కూడా టిక్కెట్లు అందడం లేదు. ముఖ్యంగా మీరు తాగుబోతుగా చేసిన యాక్షన్ జనాన్ని పట్టేసింది. పనీ పాటా లేని కుర్రకారంతా పెందరాడే బుకింగ్సు దగ్గర చేరి పాతికేసి టిక్కెట్లు కొనేసి, బ్లాక్‌లో అమ్ముకుని వేలు సంపా దించారు. మా కిష్టుడూ అలా బాగుపడ్డవాడే ననుకోండి. ఆ సినిమా చూడాలని దీనికి పట్టుకొంది. టికెట్లు దొరకడం లేదని చెప్పినా వినలేదు. ఆఖరుకు మాతో చెప్పకుండా గుంటూరు వచ్చేసింది. మా బావగారేమో లబ్బుమని గోల. ఆయన బావులూ, చెరువులూ వెదుకుతుంటే, నేను ఓ యాభై పుచ్చుకుని గుంటూరొచ్చాను. అదెక్కడుండేదీ నాకు తెలుసుగదా! హాల్లో పట్టేశాను. వరసగ్గా వారం రోజులుండి రోజూ రెండాటలూ చూశాక గానీ అది విద్రపోయింది కాదు.... మీ ఫోటో పత్రికల్లో కనపడితే చాలునండీ, అంత మేరా కత్తిరించేసి దాచుకొంటూ ఉండేది. అనగూడదు గానీ రావుగారూ మీకు పెళ్ళి కాకుండా వుంటే మా మంజరి తనను పెళ్ళాడమంటూ మీ వాకిటి ముందర సత్యాగ్రహం చేసేదనుకోండి. ఇదీ దాని వ్యవహారం ... ఏం మంజరీ! అలా సిగ్గుపడతావేం? ఇది నిజమా? కాదా?" అన్నాడు చలపతి.

ఇంతసేపూ ఏమనవలసిందీ తోచక కొట్టుమిట్టాడుతున్న మంజరికి కాస్త తెరపి ఇచ్చినట్లయింది. తనిప్పుడు సిగ్గు పడాలని చలపతి భావం. పోనీ అలాగే చేద్దాం. తప్పేం?

"పోండి బాబూ, మీ రిద్దరూ కలసి నన్ను వెర్రిబాగుల దాన్ని చేసేస్తున్నారు" అన్నది మంజరి సిగ్గు నభినయిస్తూ.

రావుగారు సంతృప్తిగా నవ్వినట్లు అభినయించారు.

"అంతేకాదండీ! మూడు నాలుగేళ్ళ క్రిందట మీకు ఉత్త రాలు కూడా రాసిందండీ! మీరో ఫొటోమీద సంతకంచేసి ఈవి దకు పంపించారు, దాన్ని చక్కా తన ఫొటోలో ఇన్‌సర్ట్ చేసి ఫ్రేం కట్టించేసుకొంది....ఇన్నిటికి అసలు సంగతి మీకు చెప్పనే

లేదు. మంజరి నాకు కొంత దూరంగా బంధువు. మా పెదతాత గారి మనమరాలు, వరసకు మరదలవుతుంది. వీళ్ళ వంశం సాహిత్యంలోను, కళల్లోను బాగా పేరు పొందిన వంశం. వీళ్ళనాన్న గారు బ్రహ్మాండంగా నాటకాలు ఆడించారు. ఆ లక్షణాలు దీనికి అబ్బాయి. చాలా సంవత్సరాలపాటు అనేక రకాల నాటకాలు వేసింది. చాలా కప్పులు సంపాదించింది. మా మంజరికి సినిమా ల్లోకి రావాలనీ ఆశే లేదనుకోండి, నేనే బలవంతాన ఫీల్డులోకి లాక్కొచ్చాను. మీలాంటివారు సాయపడతారన్న నమ్మకం నాకుంది గనకనే నేనూ ధైర్యం చేశాను. నా పనేదో అయి పోయింది. తెచ్చి మీ కప్పగించాను. ఇహ మీరు మీరూ ఏమను కుంటారో అనుకోండి. నాకేమీ సంబంధం లేదు." అని చేతులు దులుపుకొన్నాడు చలపతి.

"వెరీగుడ్ వెరీగుడ్, తప్పకుండా చూద్దాం. కానీ-పాపం అనుకొన్నంతగా ప్రాంప్సర్ కావడం కష్టం...."

చలపతి-లోగడ అనుకొన్న సంకేతం ప్రకారం, ఓపొడి దగ్గు దగ్గి అగ్గిపెట్టె చప్పుడు చేశాడు. ఇహ తను ఎలర్ట్‌గా ఉండా లనుకొంది మంజరి. చలపతి ఏదో పనున్న వాడిలా అవతలకు వెళ్ళిపోయాడు. గదిలో రామారావుగారూ, మంజరీ తప్ప మరో ప్రాణి లేదు. కిందినుంచి ప్రతి పదేసి నిమిషాలకూ ఫోన్ మోగ డమూ, సెక్రటరీ ఏదో అస్పష్టంగా అనడమూ వినిపిస్తోంది.

"అఁ.... ఇంకేమిటండీ సంగతులు... వచ్చాక ఎవర్నైనా చూశారా ... ? మూర్తిగారిని కలుసుకోవడం కూడా అవసరమే ! వారూ లీడింగ్ యాక్టరే ! చాలామంచివారు, చేతనయినంత సహా యం చెయ్యగలవారు. మరోమాటు వారిని చూడ్డం అవసరమను కొంటాను" అన్నాడు రావుగారు.

ఆయన ఆ మాట ఎందుకన్నదీ మంజరికి ఇట్టె తెలిసి పోయింది. వారిద్దరి మధ్యా పచ్చిగడ్డి కూడా భగ్గుమంటోందన్న విషయం ఆవిడకు ఎప్పుడో తెలుసు. తన ఉద్దేశం గ్రహించేం దుకే రావుగారీ ప్రస్తావన తెచ్చారన్న నిర్ణయానికి మంజరి తక్ష ణమే వచ్చేసింది.

"నా కా ఉద్దేశం లేదండీ ! సినిమా ఫీల్డన్నా వదిలేస్తాను

గానీ, మూర్తిగారిని మాత్రం నే చూడను. అసలాయనంటేనే నాకు గిట్టదు. వెనక అండదండ లున్నాయి గనుక నెట్టుకొస్తున్నాడు గానీ, లేకపోతే ఆయనకు బుకింగ్స్‌కూడా రావని నా నమ్మకం. ఆయనగారు సహాయం చేస్తాడో లేదో నాకు తెలీదనుకోండి, చేసినా పుచ్చుకొనేందుకు నా కిష్టం లేదు....నా కయినా ఈ సినిమాల్లో చేరిపోవాలని లేనే లేదు. ముఖ్యంగా మిమ్మల్ని చూదామని పనిమాలా వచ్చాను. మా చలపతిగారికి మీరంటే వల్లమాలిన గురి. మీరు పూనుకొంటే పది కంపెనీలతో మాట్లాడి, నాకు వేషాలిప్పించగలరని చెప్పారు. మీరు మహానటులనీ, కళా ప్రపూర్ణులనీ నాకు తెలుసుగానీ, పరిశ్రమలలో యింత పలుకుబడి ఉన్నదని తెలీదు....అదీగాక చాలామంది ఈ ఇండస్ట్రీలోనివారు కూడా మీ ఆశీర్వాదం పొందితే చాలునని చెప్పారు. ఆ ఉద్దేశంతోనే వచ్చాను. మరోసారి మూర్తిగారి ప్రస్తావన నా దగ్గర తీసుకురాకండి" అన్నది మంజరి.

రావుగారేమీ మాట్లాడలేదు.

"మీరు ఎవర్ని కలుసుకొన్నారో చెబితే, వారికి నేనూ ఓ మాట చెబుతాను ..." అన్నాడు రావుగారు.

ఏం చెప్పవలసిందీ మంజరికి తోచలేదు. ఎవరెవర్నీ తను కలుసుకోలేదు. కనీసం వాళ్ళ పేర్లయినా తనకు సరిగ్గారావు. కల్పించే చెప్పొచ్చు—కానీ రావుగారు ఫోనుచేసి కనుక్కొంటే తను అభాసుపాలు గావాలిసొస్తుంది. ఆదిలోనే తనమీద బాడ్ ఇంప్రెషన్ కలిగించుకోవడం యేమాత్రం భావ్యం కాదు. ఇప్పుడేమిటి చేయడం?

"పోనీ ఆలోచించుకొని తరవాతనే చెప్పండి....మరో సంగతి....ముందుగా మీకు పెద్ద వేషాలు దొరకవు, కాస్త పుటింగ్ దొరికిందాకా దొరికిన వేషాలేవో వేస్తూ వుండాలి. హీరోయిన్‌గా మీ రెంతవరకూ పనికొస్తారో నేను చెప్పలేను ..."

మంజరి గుండె గతుక్కుమన్నది.

"అదంతా మీదయ. నేను మీదాన్ని, నన్నేం చెయ్యమంటే అదే చేస్తాను. ఏ క్షణాన రమ్మన్నా వస్తాను. మీలాంటి కళామూర్తుల పాదసేవ చేసే భాగ్యం నాకింత లభిస్తే అదే పదివేలు.

మీరు మనస్ఫూర్తిగా నన్ను దాసీవేషం వేయమన్నా వేస్తాను. మీకులేని అభ్యంతరం నాకూలేదు .. మీకు యివ్వాళ తీరుబాటేగదా! ఏదన్నా హోటల్ కెడదాం పదండి. అక్కడ మనం యింకా స్వేచ్ఛగా మాట్లాడుకోవచ్చు .... నే నో విషయం చెప్పడం ఆలస్యమైంది. నవకళా చిత్రాలయవారు మా చలపతిగారికి తెలుసు. వారికీ, మా నాన్నగారికీ బాగా పరిచయం. ఆ కంపెనీ వారు నాకో వేషం యిస్తామన్నారు. కథ తయారవుతూ వుంది" అనికూడా వోముక్క కలిపింది మంజరి.

"అలాగా" అన్నారు రావుగారు. ఆయనలోని సంచలనాన్ని మంజరి గమనించి 'మందు పనిచేసింది' అనుకొన్నది.

"ఇంకా ఎవర్నీ బుక్ చేయలేదేమో! ఒకవేళ చేసినా మీ కా సంగతి తెలిసే అవకాశం లేదనుకోండి" అని మధ్యలోనే ఆపేశారు రావుగారు.

—కథ పూర్తికానిదే బుకింగ్స్ విషయం ఆలోచించ మన్నారు వారు. వెంకటేశ్వర్లుగారు, రామబ్రహ్మంగారు నాకు తెలిసినవారు గనక ఆ కంపెనీ విషయాలేవీ నా దగ్గర దాచుకోరు. మాంచి ఫోక్‌లోర్ కథకోసం చూస్తున్నారు. ఇంకా కొంతకాలం పట్టేలా వుంది" అన్నది మంజరి.

రావుగారు వో నిముషంపాటు ఏదో ఆలోచించి ఆ తరువాత సన్నగా నవ్వి అంతకన్నా సన్నగా నిట్టూర్చారు.

"ఏదోలెండి, ఆరోజులే వేరు. ఏడెనిమిదేళ్ళ కిందటిదాకా నాకు అచ్చంగా ఫోక్‌లోర్ పిక్చర్సే వచ్చేవి. ఇప్పుడన్నీ సాంఘికాలే, మళ్లా మన కంపెనీవారి ప్రవేశంతో రథం ఫోక్‌లోర్ వేలో పోతుందనుకుంటాను. ఇప్పుడెవరన్నా మాంచి జానపద చిత్రం బావుణ్ణనీ, అందులో హీరోగా వేద్దామనీ, చాలాసార్లు అనుకున్నాను...కానీ — నిజంగా నాకు క్షణం తీరుబాటు లేదు. ప్రొడ్యూసర్లు, డిస్ట్రిబ్యూటర్లు నా ప్రాణాలు తోడేస్తున్నారు. అయినా సరే—జానపద చిత్రమంటె నాకు ప్రాణం లేచొచ్చినట్లుగా వుంటుంది. నన్ను నటుణ్ణిగా నిలబెట్టినవి ఆ సినిమాలే! అసలీ దిక్కుమాలిన సాంఘికాలకన్న ఆ కథలే హాయిగా ఉంటాయి. మనవాళ్ళు మళ్లా జానపదం తీస్తున్నారని మీరనేప్పటికి—ఈ సంగ

* * * * *

అందరూ చదవతగ్గది
అ నా మి క

* * * * *

తులన్నీ గుర్తుకొచ్చాయి. నేను ఏదోలాగున కాల్‌షీట్సు ఎడ్జెస్టు చేసుకుంటాను. మరి త్వరగా కథ తెముల్చుకోమనండి" అన్నారు రావుగారు.

రావుగారి అభిప్రాయం మంజరికి అవగాహనయింది. తన భావాలను ఎంత జాగ్రత్తగా ఆయన బయటపెట్టారో చూస్తే ఆవిడకు ఆశ్చర్యం వేసింది.

"అలాగేనండి! వారికింకా బుకింగ్సును గురించి ఆలోచించే తీరికేలేదు. నేను తప్పకుండా చెబుతాను..."

రావుగారు లేచి నుంచున్నారు.

మంజరి లేవక తప్పలేదు.

"లోపలికెళ్ళి కాఫీ పంపిస్తాను. ఈలోగా డ్రైవరొస్తాడు, మిమ్మల్ని ఇంటిదగ్గర దిగబెట్టిరమ్మని చెబుతాను. మీరు సరాసరి ఇంటికే వెడతారా?" అన్నాడు రావుగారు.

"ఇల్లా?" అని ఓ క్షణం ఆగిపోయింది మంజరి "నేనడిగినదానికి మీరు సమాధానం చెప్పనేలేదు. అలా ఏదన్నా హోటల్‌కెళ్ళి ఓ గంట కులాసాగా గడిపేదాం. మళ్ళా మిమ్మల్ని పువ్వుల్లో బెట్టి తీసుకొచ్చి ఇక్కడ దించేస్తాను.... ప్లీజ్...నేనిలా లేకిగా అడుగుతున్నానని మీరనుకున్నా మా బాగే! నాకు మీరు ముఖ్యంగానీ, ఇతరులేమనుకుంటున్నారన్నది ముఖ్యం కాదు" అన్నది మంజరి.

"ఎక్స్‌క్యూజ్‌మి మంజరీ! మరోసారి మనం తప్పకుండా వెడదాం. ఓ గంటేం ఖర్మం! ఓ రాత్రల్లా ఉండిపోదాం కూడానూ— ఇంతకు ముందు మనం కొత్తవాళ్ళం. ఈ క్షణంనుండీ సహ

నటులం. ఇలాంటి సమావేశాలు కొన్నివేలు జరగవలసి ఉంది... వన్ సెకండ్. నేను కాఫీని, డ్రైవర్ని పంపుతాను...నేనే వద్దును గానీ—అవతల అర్జంటుగా చూసుకోవలసిన పనులుండి పోయాయి.

"నేను కారు తీసుకొచ్చాను మరి నాకు సెలవు" అన్నది మంజరి రెండుచేతులూ జోడించి.

"అయ్యయ్యో! అదేమిటమ్మా! ఇక్కడకొస్తే నేను కారివ్వననుకొన్నావా, అసలు నాకు కారులేదనుకున్నావా? ఇహ ముందెప్పుడూ అలా చెయ్యకండి."

ఇద్దరూ పోర్టికోలో కొచ్చారు.

చలపతి మంజరి కార్లో ఎక్కిందాకా ఉండి, తలుపు జాగ్రత్తగావేసి, రావుగారితో షేక్‌హాండ్‌చేసి కారును స్టార్ట్ చేశాడు. మంజరీ రావు వొకరినొకరు చూసుకొన్నారు. హాయిగా నవ్వుకున్నారు. కానీ ఆ నవ్వులో ఏదో లోపించింది, అదేమిటో వారిద్దరిలో ఏ వొక్కరికీ తెలీదు.

అనుకొన్న రోజు తారకంగారు కథను తీసుకు రాలేదు. ఆయనొస్తాడనీ కథ వినిపిస్తాడనీ, అందులో తనవేషం ఎలా ఉంటుందో, విని ఆనందింతామనీ మంజరి మురిసిపోయింది. అప్పటికీ ఉండబట్టలేక చలపతిని పాతికి పదిసార్లు కదిలించి చూసింది కూడాను.

చలపతి చాలా వోపిగ్గా "అలాగే చూదాం"—"వెళ్ళి కనుక్కొంటాను" - "రెండుమూడు రోజుల్లో వచ్చేస్తాను" లాంటి సమాధానాలు చెప్పుకొంటూ వచ్చాడు గానీ, ఇవేవీ మంజరికి నచ్చలేదు.

"అనుకున్నపని అనుకున్న వేళకు జరగాలిగానీ, ఇంతింతేసి ఆలస్యాలయితే ఎలాగనండీ?" అన్నది మంజరి.

చలపతి పూర్తిగా సహనాన్ని కోల్పోయాడు.

"అమ్మాయీ! వెనకటికో సామెతది - నీకు తెలుసుననుకుంటాను. నక్క వుట్టి నాలుగురోజులు కాలేదట - ఇంతగొప్ప గాలివాన నా జన్మలో ఎరగనన్నదట, నీ కెన్నోసార్లు చెప్పాను. నీ కామెంట్స్ దేన్నిగురించయినాసరే పాస్ చెయ్యొద్దని. నా మాటంటే నీకు లక్ష్యంలేదా? అప్పుడే అన్ని విషయాలూ తెలిసి

పోయాయనుకుంటున్నావా నీకు, తెలీనందుకు నాకు బాధ లేదు, కనీసం చెబితేనన్నా గ్రహింపు లేకపోతే ఎలా ?" అని మండి పడ్డాడు చలపతి.

మంజరి ఖిన్నురాలయింది.

"నేను మాత్రం కానిమాట లేమన్నానండీ ?" అన్నది మంజరి, బితుకు బితుగ్గా.

రెండు మూడు నిముషాలు ఏమీ అనలేదుగానీ, తరవాత ఫక్కున నవ్వుతూ మంజరి భుజం మీద చెయ్యివేసి "కోపం వచ్చిందా ?" అన్నాడు.

మంజరి పలకలేదు.

"ఇక్కడ వ్యవహారాలన్నీ ఇలాగె ఉంటాయి మంజరీ ! ముష్టి కథను రాయడానికి ఇన్నిరోజులు అవసరం లేనే లేదు. పట్టుమని కూచుంటే నాలుగైదురోజులు చాలు. కానీ, అంత తొందరగా ఏ కవి రాయడు. అథవా రాశాడో వాడి పుఠమారిం దన్నమాటే !" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి కళ్ళింత చేసుకొని చూసింది.

'ఇక్కడన్న చిత్రమేదీ ! సినిమా కథంటే-అథమ పక్షం అయిదారు మాసాలపాటు నలగాలి. కవిగారు రాసింది రాసినట్టుగానే తీయడం ఎప్పుడూ జరగదు. డైరెక్టరూ, ప్రొడ్యూసరూ, డిస్ట్రిబ్యూటరూ, కెమెరా మెన్ కథను చచ్చేట్టు మారుస్తారు. ఒక్కోసారి హీరో, హీరోయిన్లు కూడా కథను మారుస్తూ ఉంటారు. సెన్సార్‌కు వెళ్ళబోయేనాటికి, కవి రాసిందానికీ, తయారయిం దానికీ ఎక్కడా పోలికలుండవు."

మంజరికి ఎందుకనో నవ్వొచ్చింది.

"అయితే నేను కూడా కథను మార్చమంటూ అడగొచ్చు నన్నమాట" అన్నదావిడ, ఈ విషయం నమ్మనట్లుగా.

"ఆఁ" అన్నాడు చలపతి. "కానీ, నువ్వు హీరోయిన్‌వి కావాలిగా ముందు, నీకోసం జనం విరగబడతారన్న నమ్మకం ప్రొడ్యూసర్‌కు కలగాలి. నువ్వుంటే బాక్సాఫీస్ బ్రేక్ అవుతుం దని డిస్ట్రిబ్యూటర్ అనుకోవాలి, ఆరోజున నువ్వేంచెప్ప అది వేద వాక్యమయి పోతుంది. అదో ఫార్ములా కింద ఫారమయి

పోతుంది. సాధారణంగా ఇలాంటి విషయాలు పత్రికల కెక్కి పనకో. కంపెనీ మనదే అయితే మనం న్యూస్‌గా కూడా వేయించొచ్చు, అయితే ఆ స్థాయికి నవ్వు రావాలంటే అందిన వేషాలేస్తూ, అందరికీ అనకువగా ఉండాలిసిందే !" అన్నాడు చలపతి.

"ఇంకా అనుకువేమిటి నా బొంద" అనుకుంది మంజరి.

పదిహేను రోజుల తరవాత తారకంగారు కథను పట్టుకు వచ్చారు. కథంటే ఎంత ఉంటుందో ననుకొంది మంజరి, ఆయన చేతులలో అయిదారు అరఠావులకన్నా ఎక్కువ లేవు.

"ఓ చిన్న రహస్యం" అన్నాడు తారకం, తాపీగా కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

చలపతి ముందుకు వంగాడు.

"ఈ కథనింకా వెంకటేశ్వర్లుగారికి చూపించ లేదు. ముందుగా మనలో మనం ఓనిర్ణయాని కొచ్చాక, కథలో మార్పులూ చేర్పులూ చేసుకొన్నాక ఫైనల్‌గా వారికి చూపిద్దాం. నేనిలా ముందుగా మీకు వినిపించానని అనకండి." అన్నాడు తారకం.

హఠాత్తుగా చలపతిలేచి, తారకంగారి రెండు చేతులూ పుచ్చుకొని గుండెలకు హత్తుకున్నాడు.

"మామీద మీకు ఎంత అభిమానం ఉందో, ఇప్పటికిగానీ నేను తెలుసుకోలేకపోయాను తారకంగారూ! ఈ రుణం ఎలా తీర్చుకోవాలో నాకు తెలియడం లేదు" అన్నాడు చలపతి, సన్నగా విట్టూరుస్తూ. "నవ్వివ నాపచేనే పండిందన్నట్లుగా, మాకు కాస్త కాలూనడానికి అవకాశం దొరకవివ్వండి. మీరు మన కంపెనీకే వచ్చేద్దురుగానీ .... ఏం మంజరీ ! తారకంగారంటున్నమాట విన్నావా? వెంకటేశ్వర్లు మనకు తెలిసినవాడు. తారకంగారు మనకు పరమాప్తులు. కనకనే కంపెనీకన్న ముందుగా మనకు కథ చెప్పే స్తున్నారు. నీక్కావలసిన విధంగా కారెక్టర్ని మార్పించుకో వచ్చు...ఆ వెంకటేశ్వర్లు అడుగుతాడేమో వొకవేళ-నీ కేమీ తెలీ నట్టేవుండు సరేనా."

"ఎంతమాటండీ! ఇంత అభిమానంతో మీరీ సాయం నాకు చేస్తుంటే నేను మరోలా అనుకోగలనా?"

"నా క్కావలసిందదే నమ్మాయిగారూ!" అన్నాడు తారకం.

తాయారు అందరికీ కాఫీలిచ్చింది.

తారకంగారు కథను చదవడం ప్రారంభించారు. ఉపోద్ఘాతంగా—

"ఇదే ఫైనల్ కాదు. ముందు మనం రఫ్‌గా అనుకొంటున్నాం: టోటల్ ప్లాట్ మనకు నచ్చితే సినేరియో రాసేస్తాను. కొసకు డైలాగ్సు చూచుకోవచ్చు" అన్నాడు తారకం.

"అలాగే బాబుగారూ!" అన్నది మంజరి.

తారకం గొంతు సవరించుకొని, కాగితాల నోసారి విదిలించి, కళ్ళజోడును పైపంచతో తుడుచుకున్నాడు.

8

మగధ దేశాన్ని మాధవవర్మ అనే మహారాజు పరిపాలిస్తున్నాడు. అతని కొడుకు పేరు విజయవర్మ, మంత్రి బుద్ధిసాగరుడు. సేనాపతి శూరవర్మ. శూరవర్మ చాలా దుష్టుడు. రాజ్యంలోని బందిపోటు దొంగల ముఠాలతో అతనికి దగ్గర సంబంధాలున్నాయి. దొంగల ముఠాలను అణచడానికి పంపబడిన సైన్యం ఏనాడూ గెలవలేదు. ఎందుకంటే, శూరవర్మ ముందుగాన్నే వారికి సమాచారం అందిస్తూ ఉండేవాడు. ఈ రహస్యం తెలుసుకున్న బుద్ధిసాగరుడు, స్వయంగా తానే వొకసారి సైనికుల్ని తీసుకుని బయలుదేరాడు. శూరవర్మ ముఠావారు, బుద్ధిసాగరుణ్ని మధ్యలోనే పట్టుకొని బంధించి పారేశారు. ఆ తరువాత వారికి దొంగల వేషాలువేసి శూరవర్మ, రాజుగారిని అక్కడకు తీసుకొచ్చి, బుద్ధిసాగరుడే దొంగలనాయకుడన్న నమ్మకాన్ని రాజుగారికి కలిగించాడు. రాజు మంత్రికి ఉరిశిక్ష విధించబోయి, లోగడ మంత్రిచేసిన సేవను దృష్టిలో ఉంచుకొని ఉరిశిక్షను కారాగార శిక్షగా మార్పుచేశాడు. సేనా నాయకుని పరిపాలనలో రాజ్యం అల్లకల్లోలమయి పోయింది. శూరవర్మ ప్రజలను క్రూరంగా అణచివేసి, రాజును, రాణిని, యువరాజును దాదాపు బందీలుగా ఉంచేస్తాడు. యువరాజు విజయవర్మకూ, శూరవర్మ

కూతురు, దేవసేనకూ సన్నిహిత సంబంధాలున్నాయి. వారిద్దరూ ప్రేమించుకున్నారు. దేవసేనకు తండ్రిలోని దుష్టగుణం తెలీదు.

ఒకసారి బుద్ధిసాగరుడు, నమ్మకస్తుడైన భటుని ద్వారా అన్ని విషయాలూ విజయవర్మకు తెలియచేసి, శూరవర్మ రాచ కుటుంబాన్ని హత్యచేసే ప్రయత్నంలో ఉన్నాడనీ, ఈ రాత్రే పారిపొమ్మనీ సలహా నందించాడు. అర్ధరాత్రివేళ, మహారాజు, మహారాణి, విజయవర్మ రాజధానీ నగరం విడిచి అరణ్య భూములలో ప్రవేశించారు. రెండు రోజులపాటు నిద్రాహారాలు మానేసి నడిచారు. ఒక రోజున మంచినీటి కోసం వెళ్ళిన విజయవర్మ ఎంతకూ రాలేదు. వెదకబోయిన మహారాజు, తిరిగివచ్చి చూసేసరికి అక్కడ మహారాణీ లేదు. అతను భ్రమించి అడవులు పట్టి తిరుగుతున్నాడు. మహారాణీని కోయలు బంధించి బానిసగా తీసుకెళ్లారు.

దేవలోకంలోని అప్సరాంగనలకు మయబ్రహ్మ ఒక విచిత్రమైన దర్పణాన్ని కానుకగా ఇచ్చాడు. అందులో ఏడేడు పధ్నాలుగు లోకాల్లోని ఏ దృశ్యం కావాలన్న చూడవచ్చు. అప్సర రాజపుత్రి తిలోత్తమ తన చెలికత్తెలతో సహా ఉద్యాన వనం ప్రవేశించి, ఆ విచిత్ర దర్పణోదంతాన్ని గురించి చెలి కత్తెలకు వివరించగా। వారు అందులోని నిజా నిజాలను గురించి రుజువు చేయమని అడిగారు. తిలోత్తమ అద్దంమీది తెరను తొలగించి "లోకా లన్నింటిలోకీ మహావీరుడెవ్వడో చూడాలని ఉంది" అంటుంది. అద్దంలో సింహంతో హోరా హోరీగా పోరాడుతున్న విజయవర్మ కనిపించాడు. "ఈ లోకాలన్నిటిలోనూ అందగాడైన యువకుణ్ణి చూడాలని ఉంది" అన్నది తిలోత్తమ. మళ్ళా విజయవర్మ చిత్రమే కనిపించింది. "ఈ లోకా లన్నింటి లోనూ సుగుణవంతులైన వారిని చూడాలని ఉంది" అన్నది తిలోత్తమ. ఈ సారీ విజయవర్మే కనిపించాడు. మొదటి చూపులోనే తిలోత్తమ హృదయం విజయుని పట్ల లగ్నమయింది. ఆమె తన మనస్సును ఆ క్షణాన్నే విజయవర్మ పాదాంకితం చేసింది. ఆ తరవాత, చెలికత్తెలను సంప్రదించి, తండ్రి అను మతితో భూలోక సందర్శనార్థం బయలుదేరి, అరణ్యాల్లో ఉన్న

విజయవర్మను కలుసుకొన్నది. తన మాయాజాలం చేత విజయ వర్మలోని గత స్మృతులను తుడిచివేసి అతనితో ప్రణయ సల్లాపాలు కొనసాగిస్తూ కాలక్షేపం చెయ్యసాగింది. విజయవర్మ మీది మాయాజాలం ఉపసంహరింప బడంగానే అతను తలి దండ్రులను తన పూర్వ వైభవాన్ని తలచుకొని విలపించుతూ ఉండేవాడు.

ఇలా ఇక్కడ సాగుతూ ఉంది.

శూరవర్మ కూతురు దేవసేనకు యువరాజు, తల్లి దండ్రు లతో సహా మాయమయిన సంగతి తెలిసి ఎంతో ఖేదించింది. విచారించంగా దీనికంతా కారణం తన తండ్రిగారేనని తేలింది. తండ్రితో సామోపాయం లాభం ఉందని గ్రహించిన దేవసేన తను కూడా మారువేషం ధరించి యువరాజు కోసం బయలుదేరి నానా బాధలు పడుతుంది. కొసకు యువరాజును కలుసుకొంది. వారిద్దరూ కలసి ఉండగా చూచిన తిలోత్తమ తన మంత్ర శక్తితో దేవసేనను అష్టకష్టాల పాలు చేసింది. దేవసేన కోసం బయలు దేరిన సైనికులు ఆమె కనుపించక రాజధానీ నగరం చేరుకున్నారు. దేవసేన అడవిలో మహారాజును కలుసుకొని, కోయలను ఆకట్టు కొని తండ్రి మీదకు యుద్ధం చేయడానికి బయలుదేరింది. ఎక్కడే బానిసగా ఉన్న మహారాణిని కూడా వారు కలుసు కొంటారు. ఈ లోగా తిలోత్తమ యువరాజు విచారం చూడలేక అతనికి తన నిజస్వరూపం చూపించి, తన శక్తులను అతనిలో ప్రవేశ పెడుతుంది. విజయవర్మ, సేనానిని సంహరించి, రాజ్యం ఆక్రమించుకొని, అటు దేవసేనను ఇటు తిలోత్తమను వివాహ మాడి ఆ ఇద్దరు సుందరాంగులతోనూ, వైభవోపేతంగా రాజ్య పాలనం చేశాడు."

తారకంగారు, కాగితాలు డ్రాయరు మీద పడేసి, వేళ్ళు విరుచుకొన్నాడు.

"ఎలా ఉంది?" అన్నట్లు కళ్ళెగరేశా డాయన.

ఇందాకట్నుంచీ, చాలా ఇబ్బందిగా ముఖం పెట్టిన మంజరి ఏదో చెప్పడానికి నోరు తెరచిందో లేదో చలపతి దేవుడల్లే అడ్డు పడ్డాడు.

"బ్రహ్మాండంగా ఉంది తారకంగారూ! ఇలాంటి కథ ఇంతవరకూ స్క్రీన్ కాలేదు. ఇహ దేశంలోని డబ్బంతా నవ కళా చిత్రాలయ ఆఫీసులోకి చేరిందన్న మాటే!" అన్నాడు చలపతి. "వో హో హో! బ్యూటీఫుల్ కంపోజిషన్, వండర్ ఫుల్ సీన్స్, మార్వోలెస్ సబ్జెక్టు. నవకళా చిత్రాలయ వారికి మనం మాటిచ్చాం గానీ లేకపోతే, ఇంగ్లీషులోకి మార్చేసి, ఏ హాలీవుడ్‌కో పంపించేద్దును. కానీ ఏం లాభం! నే నాడిన మాట తప్పేవాణ్ణి కాదాయె. చాటుమాటున గడ్డి తినడం మీకూ నాకూ అలవాటు కాదాయె. థాంక్యూ సార్."

కొన్ని క్షణాలదాకా ఈ ధోరణి మంజరికి అర్థం కాలేదు. తనలాగే చలపతి కూడా ఈ కథను ఏవగించుకొంటాడని మంజరి ఉద్దేశం. కనీసం బాగులేదనైనా అంటాడనుకొన్నది. అదేదీ జరక్కపోగా చలపతి ఆకాశాని కెత్తేస్తున్నాడు. ఇదంతా నిజమేనా. నిజమే అయితే చలపతి వెర్రి వెధవన్నా కావాలి. కథల్ని గురించి ఏమి తెలీకన్నా పోవాలి.

"ఏవండీ అమ్మాయిగారూ? ఎలా ఉంది?" అన్నాడు తారకంగారు.

"నీ మొఖంలా ఉంది" అందామనుకొన్నది మంజరి.

కానీ అనలేదు.

అనకపోగా, సన్నగానవ్వి "ఏం చెప్పమంటారు? ఇలాంటి కథ ఇంతవరకూ నేను వినలేదు. మన్నించాలి. ఈ నిమిషంలో ఇంతకన్నా నేనేమీ చెప్పలేను" అన్నది మంజరి.

"గుడ్ గుడ్-కట్టుకుపోయినంత అనుభవం తగులద్ద వాణ్ణి; నేనే ఈ కథవిని దిమ్మరపోయాను. మనస్సునిండా ఈ సీన్లే నిండిపోయాయి. కొత్తదానివి నీ కెలా ఉండేదీ నాకు తెలుసు." అన్నాడు చలపతి.

"మరే" అన్నది మంజరి. సాధ్యమైనంత సాదాగా.

"నా కింక ఢోకా లేదు. అసలు మీరేమంటారోనని నేను బితుకు బితుకు మంటున్నాను..." అన్నాడు తారకం, ఓ సిగరెట్ అంటించుకుంటూ. "ఇందులో మనం డబ్బు పెట్టిన కొందికి అందం తీసుకురావచ్చు చలపతిగారూ! ఆ స్కోప్స్ నేను కావా

లనే ఇన్ సెర్ట్ చేశాను. మహారాజ భవనం ఉంది. కోర్టుసీన్ ఉంది. బ్రహ్మాండమైన ఉద్యాన వనాలుంచాను, మైసూర్ వెళ్ళి షూట్ చెయ్యొచ్చు. శూరవర్మ విలన్. ఆఖరికి కూతురు చేతుల్లో మరణించడం డ్రమెటిక్ ఎండింగ్. ప్రేమించిన వాడికోసం స్త్రీ ఏ సాహసమైనా చేస్తుందని నిరూపించడమే కాకుండా, ధర్మంపట్ల దేవసేనకున్న గాఢమైన విశ్వాసం కూడా మనం తెలియచేస్తున్నాం. ఇహ దొంగల ముఠాలు, వారు దొంగతనం చేసే సీన్సు - ఫోర్త్ క్లాసును సూదంటు రాయిలా గుంజేస్తాయి. వార్ సీన్సు చాలా ఉన్నాయి. ఇకపోతే దేవలోకం సెట్సున్నాయి. మనం పెట్టె పిండి కొద్దీ రొట్టె తయారవుతుందన్న మాట. ఎన్ని డాన్సులన్నా పెట్టుకోవచ్చు, తిలోత్తమ, విజయవర్మల లవ్ సీన్సు లున్నాయి. వీటని డ్రీమ్ సీక్వెన్స్‌ల కింద తీసే స్కోప్ ఇచ్చాను. అటు దేవసేన, విజయవర్మల సీన్సున్నాయి. కోయగూడెం సెట్ మీద గ్రూప్ డాన్సులు ఎన్నయినా పెట్టుకోవచ్చు. పిక్చర్ మొత్తానికి హైలైట్ మాయాదర్పణం. దాన్ని ఆధారం చేసుకుని యెన్ని సందర్భాయినా క్రియేట్ చెయ్యొచ్చు. విజయవర్మకూ సింహానికీ యుద్ధం. తిలోత్తమా, విజయవర్మల స్విమ్మింగ్. సెల్యులాయిడ్ కెక్కించడటంతో మన మోన్యూ యీరాను స్టార్టు చేసినట్లే అవుతుంది' అన్నాడు తారకం.

"నిజమే ననుకోండి. మరి—మంజరి దేవకన్యగా ఉండాలనుకుంటున్నాంగదా – ఆ కారెక్టర్ కే ఎక్కువ ప్రామినెన్సు ఉంటుందంటారా ?" అన్నాడు చలపతి.

"తప్పకుండానూ, మనం డెవలప్ చేసుకోవడంలో ఉంటుందండి అదంతా, దేవసేన హీరోయిన్ అన్నమాటేగానీ, పిక్చర్‌లో ఆవిడకున్న ప్రామినెన్సు ఏదీ ? తిలోత్తమది రొమాంటిక్ రోల్. స్టోరీ యావత్తూ ఆ కారెక్టరు చుట్టూ తిరుగుతుంది. హీరో సక్సెస్ కావడానికి తిలోత్తమ ఉండితీరాలి. అంటే దేవకన్య పాత్ర హీరో కన్నా గొప్పదన్న మాటేగా ! కనీసం నాలుగుచోట్ల సాంగ్స్ ఉండొచ్చు, నన్నడిగితే దేవలోకం సీన్సూ, తిలోత్తమ లవ్ సీన్సూ కలర్‌లో తీస్తే బావుంటుందంటాను."

"నైస్ సజెషన్" అన్నాడు చలపతి, "ఓపని చేదాం.

మీరు సాయంత్రం ఆఫీసుకు రండి. రామబ్రహ్మంగారికీ, వెంక టేశ్వర్లుకూ వినిపిద్దాం. మీ రొచ్చేవేళకు నేనక్కడే ఉంటాను" అన్నాడు చలపతి.

'ఇహ వెళ్ళమని అర్థం' అనుకున్నాడు తారకం.

"మరి నాకు సెలవిప్పించండి...మీ డబ్బు ఇంకో వారం దాకా సర్దలేను అమ్మాయిగారూ! భగవంతుడు నాకు తెలివితేట లిచ్చాడు గానీ, డబ్బివ్వలేదు, నా ఖర్మం!" అన్నారాయన.

"మీరలా మాటిమాటికి అనకండి పేష్టారూ! నా దగ్గ రుంటే మీ కటువంటి పాతికలు మరిం కెన్ని యిచ్చి ఉందును. నాకా ప్రాప్తం లేదు..." అని విచారాన్ని వ్యక్తం చేసింది మంజరి.

"అలా అనుకోకండమ్మాయిగారూ! మీకా అభిమాన ముండటమే పదివేలు. వెళ్ళొస్తాను...సాయంత్రం ఆఫీసులో కలుసుకుంటున్నాంగా!" అన్నాడు తారకం.

"ఓ"

తారకం వెళ్ళిపోయాడు. అతనటు వెళ్ళగానే తెక్కట్లా డుతూ నవ్వుదామనిపించింది మంజరికి. కానీ చలపతి ముఖం చూసి ఆగిపోయింది.

కాస్సేపు ఎవ్వరూ పలకలేదు.

ఆ నిశ్శబ్దం మరీ భయంకరంగా తోచింది మంజరికి.

చలపతి కాలుస్తున్న సిగరెట్‌ను చిరాగ్గా గిరాటెట్టి ఏదో గొణిగాడు.

"ఏమిటి?" అన్నది మంజరి.

"ఈ తారకం___"

అని ఆగిపోయాడు చలపతి.

మంజరికి పచ్చివెలగ సామెత జ్ఞాపకం వచ్చింది. 'ఈ తారకం అని ఆగిపోతే తనకేం తెలిసేడుస్తుంది? ఆ వాక్యం తర వాత 'చాలా గొప్పవాడు' అని చేర్చినా సరిపోతుంది, 'ఉత్త చెవల వాజమ్మ' అని చేర్చినా ఠక్కున అతుక్కుపోతుంది. చల పతి ఏమనబోయాడో ఎంత ఆలోచించినా మంజరికి తట్టలేదు.'

"అవును, తారకంగారు...." అని మంజరికూడా ఆగి పోయింది.

"ఉత్త పిచ్చివెధవ కాకపోతే—ఏమిటా దిక్కుమాలిన కథ వాడూను ? ఇంతోసిదానికి నెలరోజులు కావాలా ?" అని విసుక్కున్నాడు చలపతి.

"మరే !" అన్నది మంజరి.

"నీకూ నచ్చలేదు కదూ ?"

"అన్నిచోట్లా కాదనుకోండి—" అన్నది మంజరి చాలా జాగ్రత్తగా, తనిప్పుడు ప్రమాదకరమైన ప్రదేశంలో ఉన్నట్లు ఆవిడ గ్రహించింది. జాగ్రత్తగా అడుగువేయకపోతే ఏ మందు గని పేలినా పేలవచ్చు.

"నా కొక్క ముక్కకూడా నచ్చలేదు" అన్నాడు చలపతి.

"నా అయుష్షు కూడా పోసుకుని బతకండి !" అన్నది మంజరి. "తారకంగారి కథలోని సీన్సన్నీ నే నిదివరకు చూసిన సినిమాల్లోనే ఉన్నాయండీ! రాజులు, సేనానులు, దేవకన్యలు, డాన్సులు, కత్తియుద్ధాలు, మాయాజాలాలు—ప్రతి సినిమాలోనూ ఉంటూనే ఉండె, ఇహ ఈయన కొత్తగా రాసిం దేముందండీ నా బొంద! ఈ ముక్కా ఆ ముక్కా తెచ్చి అతికించడమా ?"

"నో నో నో .... నీ ఇంటర్ప్రెటేషన్ తప్పు" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి నిలువునా నీరైపోయింది.

"కథ బావులేదన్నావు సరేననుకో. అది నేనూ వొప్పుకుంటాను. కానీ నా కారణాలు వేరు...నీ గొడవేమిటంటే, అన్ని సినిమాల్లోంచీ కొస్త కొస్త ముక్కలు పోగుచేశాడనిగదా! అంత వరకూ తారకం చాలా తెలివైన వాడేనంటాను. సక్సెస్‌ఫుల్ పిక్చర్స్‌లోని ఏ ఘట్టాలు జనానికి బాగానచ్చాయో, ఓ లిస్టురాసుకుని అవన్నీ మన పిక్చర్‌లోనూ వచ్చేలాగా స్టోరీ కంపోజ్ చేయడం చాలా అవసరమే! కానీ, ఆ కంపోజింగ్‌లో నావెట్టి లేదు. ఈ సీన్సన్నీ ఉంటూనే, కంపోజిషన్‌లో కొత్తదనం రావాలి. బాక్సాఫీస్ ఫార్ములాను దాటి బ్రతికిన ప్రొడ్యూసర్ లేడు మంజరీ!" అన్నాడు చలపతి. మంజరి ముఖం వెలాతెలా పోయింది. అన్ని సీన్సూ ఉంటూనే కొత్తదనం రావడమంటే ఏమిటో ఆవిడకు బోధపడలేదు. కథలో కొత్తదనం రావాలంటే

సంఘటనలు కూడా కొత్తవిగా ఉండాలని మాత్రమే ఆవిడకు తెల్సు. పాత సంఘటనలు విధిగా ఉంచుతూ, కథారూపం కొత్తగా రావాలన్నదే ఆవిడకు అర్థం కాలేదు.

"ఇదేదో కొత్తపద్ధతి. నాకీజన్మలో ఇది అలవాటు కాదు" అనుకుంది మంజరి. "వెంకటేశ్వర్లుగారు పుటుక్కున దీన్ని ఒప్పేసుకుంటారేమో ?" అని తన భయాన్ని వ్యక్తం చేసిందావిడ.

"సాధ్యమైనంతవరకూ కాకుండా చూస్తాను. ముందుగా వెళ్ళి చెబుదాం. విన్నాడా సరే సరి; లేదా మట్టిగొట్టుకుపోతాడు. మధ్యలో మనకేం?" అన్నాడు చలపతి.

"అదేమిటండీ మరీనూ! వాళ్ళకేమీ తెలీదనేగా మనం అనుకుంది. పొరపాటున వాళ్లు తప్పటడుగు వేస్తే చూస్తూ చూస్తూ ఊరుకోవడం భావ్యమా? ఈ తుక్కుకథను పిక్చరైజ్ చేసి వాళ్ళు నాశనం కావడాన్ని మన మెట్లా వొప్పుకుంటాం?" అన్నది మంజరి.

చలపతి రుసరుసలాడిపోయాడు.

"నువ్వు సినిమాల్లో వేషాలకోసం వచ్చావా ? లోకాన్ని ఉద్ధరించడాని కొచ్చావా? సాంఘిక సేవ చెయ్యదల్చుకుంటే, ఈ ఫీల్డును వొదిలెయ్యి - వాడెవడో నాశనమయిపోతాడని గోల పెట్టకు, నాకామాత్రం తెలుసు" అన్నాడు ఛలపతి.

మంజరికి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయింది. గుడ్లనీరు గుడ్ల కుక్కుకుంటూ లోపలికి వచ్చింది. తలుపు పక్కనుండీ ఈ గొడవంతా వింటున్న తాయారు, "ఊరుకోండమ్మా" అని మంజరిని సముదాయించింది.

తను అల్లిన కథమీద తారకంగారికి బ్రహ్మాండమైన నమ్మకముందేమో మనకు తెలీదు. అతనా సాయంత్రం యెంతో ఉత్సాహంగా నవకళా చిత్రాలయవారి ఆఫీసుకు వచ్చి దస్త్రం విప్పాడు. తారకం వచ్చిన పావుగంటకు చలపతీ వచ్చాడు. కథ విన్న తరువాత రామబ్రహ్మంగారూ, వింటున్నప్పుడే వెంకటేశ్వర్లుగారూ చప్పరించేశారు.

* * * * *

అందరూ చదవతగ్గది అనామిక

* * * * *

"ఇంతకన్నా మంచికథ మనకు దొరకని పక్షంలో మనం సినిమా ఆలోచనే మానుకుందాం!" అన్నాడు రామబ్రహ్మంగారు.

తారకం ఆ మాటవిని గతుక్కుమన్నాడు గానీ, ఆ ఉదుటును బైటపడనివ్వలేదు.

"ఈ కథలో నావెల్టీలేదు తారకంగారూ! మన ధ్యేయం మీకింకా బోధపడినట్లు లేదు. మాంచి జానపద చిత్రం తయడం, డబ్బు దోచుకోవడం మాత్రమే మన లక్ష్యం కాదు. అంతకన్నా ముఖ్యం, ప్రతి విషయంలోనూ 'మనదీ' అని స్పష్టంగా తెలిసి వచ్చే 'ఇంప్రెషన్' ఒకటి కలిగించాలి. ఇప్పుడు మీరు చెప్పిన కథలో లోగడ వచ్చిన సినిమాల్లోని ఇన్సిడెంట్లన్నీ ఉన్నాయి. అవన్నీ డబ్బు తెచ్చిన మాట నిజమే! కానీ మన వొరిజినాలిటీ లేదు....ఏమండీ చలపతిగారూ! మీ రేమంటారు?" అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

చలపతి వో నవ్వు నవ్వాడు.

అందులో తలా వొక అర్థం గోచరించింది. అంతేగాని నోరు తెరిచి 'ఇదేమి' అన్న ముక్క అనలేదు.

"చిత్తం. ఆ అనుమానం నాకూ ఉన్నదనుకోండి ఐనా- ఇదే ప్రారంభం గనుక, మనం అట్టె ఆందోళన పడనవసరం లేదు. ఇంకా నాదగ్గర కట్టుకుపోయినన్ని కథ లున్నాయి. అవన్నీ మనం కూచుని డిస్కస్ చేదాం. వాటిల్లో మనకు నచ్చిన థీమ్ నెన్నుకుని, స్క్రీన్‌కు ఎడాప్ట్ చేసుకుందాం. నాకు మరో అవకాశం ఇవ్వండి" అన్నాడు తారకం.

"ఇలా నీతోనే రోజులన్నీ గడిచిపోతే ఎలా? ఇప్పటికే చాలా ఆలస్యమయిపోయింది గదా! ఇంతవరకూ 'హరి వో' మ్మంటూ ప్రారంభమే లేదాయె. ఈ పంపిణీ మీద మనం ఎప్పటికి తేలేటట్టు?" అని విసుక్కున్నాడు రామబ్రహ్మం.

"మనం రెడీగా ఉన్న మరోకథ నేదయినా పుచ్చుకొందామంటారా?" అన్నాడు చలపతి.

తారకం ముఖం మీద మబ్బులు కమ్మినట్లయింది. చలపతి ఆ సంగతి గ్రహించి అస్త్రం విసిరాడు.

"తారకంగారు మనకు పెద్ద దక్షత. ఈ పరిశ్రమలోని బిగువులన్నీ వారికి క్షుణ్ణంగా తెలుసు. వారికథను అడ్డదిడ్డంగా మార్చడం నాకు ఇష్టం లేదు. రామబ్రహ్మంగారేమో త్వరగా సినిమా లాగెయ్యాలనుకుంటున్నారు. అంచేత మన మోపని చేస్తే బావుంటుందనుకొంటాను. ముందుగా వో అయిదారువేలు పారేసి రెడీగా ఉన్న స్క్రిప్టు కొనేదాం. దీన్ని రిలీజ్ చేశాక మనం రవంత తాపీగా తారకంగారి కథను పిక్చరైజ్ చేయవచ్చును. ఈ లోగా వారు మనకొకావలసిన విధంగా కథను తయారు చేస్తుంటారు...ఇది మంచి పద్ధతని నా అభిప్రాయం, మీరూ ఆలోచించి చెప్పండి" అన్నాడు చలపతి.

తారకంగారు ఏమీ అనలేకపోయాడు. రామబ్రహ్మంగారికీ సూచన బాగా నచ్చింది.

"అలానే కానివ్వండి బాబూ! ఆలూ లేదు, చూలూ లేదు అబ్బాయిపేరు సోమలింగమన్నట్లుగా ఇప్పటికే వేలమీద డబ్బు వలిగింది. పిక్చర్ పూర్తయ్యేసరికి నా పొలమంతా అమ్మాలి సొచ్చేటట్టుంది" అని గొణుక్కున్నాడు రామబ్రహ్మం.

తారకంగారూ, చలపతిగారూ బయటికొచ్చాక "నన్ను మన్నించాలి తారకంగారూ! మీ మేలు కోరే యిలా చేశాను. మీకు కోపం రావడం సహజమే గానీ, నా అభిప్రాయం తెలిస్తే మీరలా అనుకోరు" అన్నాడు చలపతి.

తారకం ముఖం ఇంకా ముడుచుకొనే ఉంది.

"ఈ కథ రాయడంవల్ల—ఈ కంపెనీ కివ్వడంవల్ల మీకు వొరిగేదేమన్నా ఉన్నదా? జీతం రాళ్ళు తప్ప, చిల్లి కానీ ఇవ్వరు. కథ చూదామా—న భూతోన భవిష్యతి. ఇంత మంచి కథను ముష్టి నూట యాభై రూపాయల నెల జీతానికి మీ రివ్వ డంలో అర్థంలేదు. నే నింకో కంపెనీని మాట్లాడి ఉంచాను. కథను రెండుమూడు వేలకు అమ్మిపెట్టె పూచీ నాది. డైలాగ్సు, సాంగ్సు కూడా మీరే రాస్తానంటే వాటికి విడిగా మాట్లాడుకొందాం. ఈ వెధవలకు చివరా మొదలూ తెలీదు. ఇంకో కథను-మామూలు దాన్ని—వీళ్ళ ఎదాన కొడతాను. ఆ దెబ్బతో రోగం కుదురుతుంది" అని నచ్చచెప్పాడు చలపతి.

"మీ దయ. అంతకన్నా నే నేమీ అనలేను" అన్నాడు తారకం, సెలవు పుచ్చుకొని వెళ్ళిపోతూ.

చలపతి ఆ పట్టుపట్టు రాత్రి పదిగంటలదాకా తిరిగి, 'శ్రీకాంత్'ను స్టూడియో గేటుదగ్గర కలుసుకొని, కారులోకి ఆహ్వా నించి భుజం మీద చెయ్యి వేశాడు.

"ఈమధ్య ఎక్కడా కనిపించడంలేదేం బ్రదర్" అన్నాడు చలపతి, తనో సిగరెట్ వెలిగించి శ్రీకాంత్‌కు ఇంకోటి ఆఫర్ చేస్తూ.

శ్రీకాంత్ సిగరెట్ తీసుకుని వెలిగించాడేగానీ. ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"ఎక్కడన్నా కుదిరావా ?"

"లేదు" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"ఆ మధ్య నువ్వేదో పిక్చర్‌లో ఓ చిన్న వేషమేదో వేస్తున్నావని విన్నాను.... అవునుగానీ భాయీ! నీ దగ్గర రెడీగా స్టోరీ ఏమైనా ఉన్నదా? కాష్ అండ్ కారీ బిజినెస్. కథ నచ్చిం దంటే అయిదొందల రూపాయలు ఘల్లున చేతిలో పడతాయి. ఆలోచించుకో" అన్నాడు చలపతి.

"ఏమీ లేవండి" అన్నాడు శ్రీకాంత్, విచారంగా. "దివ్య మైన కథలు పట్టుకొని అయిదేళ్ళపాటు అన్ని కంపెనీల చుట్టూ తిరిగాను. అందరూ కథలు వినిపించుకొన్నారు. నా కథల్లోని

సంఘటనలను పెట్టి సినిమాలు తీశారు. నా కథలే కొంత్త అటూ ఇటూ మార్చి పిక్చర్లు తీశారు. నా పేరు లేదు—కనీసం నాకు పావలా డబ్బులు కూడా గిట్టలేదు. అవన్నీ పేరున్న రచయితల పేరుమీదుగా వచ్చాయి. మహాకవి మాధవశ్రీగారి దగ్గర అసిస్టెంట్‌గా ఉన్నాను. వారిపేరుమీదుగా వచ్చిన 'రాసక్రీడ', 'మూడు రాత్రులు' పిక్చర్స్‌కు నేనే పనిచేశాను. కనీసం జీతం డబ్బులు కూడా అందలేదు. ఎప్పుడడిగినా లేదనేవాడు. కానీ చచ్చేట్టు తాగి రోడ్లమీద దొర్లడానికి డబ్బు ఉండేది. ఛాఛా! ఏం మనుషులండీ!" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

ఈ కబుర్లేమీ చలపతిని కదిలించ లేదు.

"అందుకని నేను మా వూరు వెడదామను కొంటున్నాను."

"మరి వెళ్ళలేదేం?" అన్నాడు చలపతి.

"డబ్బు లేదండీ! మొన్నో పిక్చర్లో ఎక్స్ట్రా వేషం వేశానులెండి. పదిరూపాయలు రావాలి. వారం రోజులనుండి ఎక్స్ట్రా కంట్రాక్టర్ ఇదిగో, అదిగో అని తిప్పితిప్పి చంపుతున్నాడు, అతని కోసమే గేటుదగ్గరున్నాను. నేను వెడితేగాని వాడు రాడు. వాడొస్తేగాని నేను కదల్ను. ఈ డబ్బు అందగానే బండెక్కేస్తాను. ఈ మద్రాసుకు ఇంతటితో గుడ్ బై!" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"మళ్ళా, వన్నా మంచి ఛాన్స్ నీకు దొరికిందనుకో, ఉండిపోగలవా?" అన్నాడు చలపతి.

అతను చెప్పే సమాధానం కోసం చలపతి చెవులు రిక్కించాడు.

"నా కా అభిప్రాయం లేదండీ!"

"ఓరి పిచ్చివాడా! ఈ ఇండస్ట్రీని గురించి నీకేమీ తెలిసినట్లు లేదు. ఎవరిమీదోయ్ నీ కోపం? ఇప్పుడు మహాకవులని పేరు తెచ్చుకొన్న వారందరూ ఈ బాధలన్నీ పడ్డవారే! నీ ముఖానే పొద్దుపొడిచిందనుకోకు....చాలా కాలంనుండి నీకేదన్నా ఉపకారం చేద్దామనుకొంటున్నాను. ఆ అవకాశం ఇప్పటికి దొరికింది, ఇంద—ఈ వంద రూపాయలూ దగ్గరుంచు. రేపు ఉదయా

నికి నీ దగ్గరున్న కథలన్నీ పట్టుకొని, నన్ను కలుసుకో. నాకు నచ్చిన కథేమన్నా దొరికిందంటే మిగతా నాలుగొందలూ ఆన్ ది స్పాట్ నీకు 'పే' చేస్తాను. ఏ కథా నచ్చలేదనుకో, ఈ వందా నాకు తిరిగి ఇవ్వక్కరలేదు" చలపతి పది రూపాయల నోట్లు తీసి శ్రీకాంత్ జేబులో ఉంచాడు. "మరి నువ్వింక ఇక్కడే తాత్సారం చెయ్యకు. ఆ కంట్రాక్టర్‌గాడు నీకిక దొరకడు. ప్రొడ్యూసర్ డబ్బిచ్చాడో లేదో తెలీదు, ఇచ్చినా ఇటు రాడు, ఇవ్వకపోయినా రాడు. హాయిగా భోంచేసి నిద్రపో, ఉదయం మా ఇంటికి రా. నీకోసం కాఫీకూడా తాగకుండా ఎదురు చూస్తుంటాను. నిన్ను రూం దగ్గర దిగబెట్టనా ?"

శ్రీకాంత్ కళ్ళు మిల మిల లాడాయి.

ముఖంలో ఆశారేఖలు మోసులెత్తాయి. నోట్లను జేబులో కుక్కుకొని సీటుకు జేరగిల బడ్డాడు. అతని కళ్ళు నీటితో నిండి పోవడం చలపతి గమనించాడు.

ఉదయం శ్రీకాంత్‌ను చూస్తూనే 'ఇతను రాత్రి నిద్ర పోలేదు' అనుకొన్నాడు చలపతి. అతను కూచున్నాక మంజరిని పిలిచి పరిచయం చేశాడు.

"మీరు మంచిదనుకొన్న కథను వినిపించండి!" అన్నాడు చలపతి.

శ్రీకాంత్ కథ చదవటం ప్రారంభించాడు.

*   *   *

రాజా వరప్రసాదరామారావు బహద్దూర్‌గారు మంగళాపురం జమిందారు. చిన్ననాడే తల్లి దండ్రులు గతించారు. దివాన్ శర్మగారు ఆ ఎస్టేటును ప్రాణప్రదంగా కాపాడుకొస్తున్నారు. రాజాగారు మొన్నటివరకూ ఇంగ్లండులో చదువుకొన్నారు. ఎస్టేటుకు రాగానే దివాన్‌గారు పెళ్ళి విషయం ప్రస్తావించారు. తనకు కావలసిన కన్యను తనే వెదుక్కుంటాననీ, పుష్కలంగా డబ్బు, కారూ తీసుకొని రామారావుగారు బయలుదేరి, దేశమంతా తిరుగుతూ, వేసవి నాటికి కాశ్మీర్ చేరుకున్నారు. శ్రీనగర్ పరిసరాలలో స్కేటింగ్ చేస్తున్నప్పుడు వారికి తొలిసారిగా కళ్యాణి కనిపించింది.

కళ్యాణి భువనమోహనంగా వుంటుంది. ఆధునిక నాగరికతకు ఆవిడ ఆటపట్టు. కళ్యాణి వెంట రాధమ్మ అని ఒక వయసు మళ్ళిన ఆవిడ వుంది. కళ్యాణికి, ఆవిడే బాడీగార్డు, సలహాదారు, అన్నీనూ.

రాజా రామారావుగారు రాధమ్మ ద్వారా అన్ని వివరాలూ తెలుసుకుంటాడు. కళ్యాణీ 'మడేపురం' జమీందారుగారి ఏక సంతానమనీ, తండ్రిగారు లేరనీ, తల్లి రోగిష్టి అనీ, కళ్యాణి బాగా చదువుకున్నదనీ, ఇంకా పెళ్ళి కాలేదనీ, తగిన వరుడు లభిస్తే పెళ్ళి చేసుకుంటుందనీ రాధమ్మ చెప్పింది. రామారావుగారు అదే రోజున కళ్యాణిని ఏకాంతంగా కలుసుకుని తన అభిప్రాయం తెలియచేశారు. కళ్యాణి వొప్పుకొంది. దివాన్ గారికి ఉత్తరం రాస్తూ పెళ్ళికి బ్రహ్మాండంగా ఏర్పాటు చెయ్యమని రాజాగారు ఆదేశించారు.

మంగళాపురంలో, రంగ రంగ వైభవంగా వివాహం జరిగింది. ఆ పెళ్ళికి కళ్యాణి తరపున రాధమ్మ తప్ప మరెవ్వరూ హాజరు కాలేదు. అందరూ లోలోపల అనుకున్నారే తప్ప, ఈ మాట పైకి ఎవ్వరూ అనలేకపోయ్యారు. రమారమిగా పాతికవేల రూపాయలు ఈ పెళ్ళికి ఖర్చయ్యాయి.

మంగళాపురంలోని రాజాగారి దేవిడి బ్రహ్మాండమయింది. చిన్నా పెద్ద భవనాలు, యాభై దాకా ఆ కోటలో వున్నాయి. పెద్ద బిల్డింగులో కొన్ని డజన్ల విశాలమైన గదులున్నాయి. ఆ యింటి పెత్తనమంతా కళ్యాణి చేతికొచ్చింది. కళ్యాణి రాధమ్మ చేతిలో కీలుబొమ్మ. ఆమెను చూచినప్పుడల్లా, ఆమెతో మాట్లాడినప్పుడల్లా కళ్యాణి భయపడుతూ వుండేది.

కళ్యాణి ప్రోత్సాహం మీద, రాజారామారావుగారు, కోటను అనుకొనివున్న కొండ అంచున కొత్తగా వొక బిల్డింగ్ కట్టించారు. దాన్ని నవనాగరికత ఉట్టిపడేలాగా అలంకరించారు. దూరంగా వున్న నదిని కలుపుతూ, ఒక కాలువను తవ్వించారు. రాజారామారావుగారు, కళ్యాణిగారు అప్పుడప్పుడు ఆ కాలువ ద్వారా, నదిలోకి పడవ షికారు వెళ్తుండేవారు. ఆ పరిసరాలలో పెద్ద తోటను కూడా వేయించాడు రామారావు.

కళ్యాణి తరుచుగా కాలువ వొడ్డున వున్న బిల్డింగులోనే వుండేది. తన అనుమతి లేనిదే అక్కడకు ఎవ్వరినీ రానిచ్చేది కాదు.

కళ్యాణి రాకతో ఖర్చులు పెరిగిపోయాయి. వేలాది రూపాయలు ఖర్చు రాయించి, కళ్యాణి పుచ్చుకొంటూ వుండేది. దివాన్ శర్మగారు ఒకసారి వివరాలడిగి అవమానింప బడ్డారు. ఆయనగారు తనవారిని, రహస్యంగా కళ్యాణి వెంట వుంచి, అసలు రహస్యాన్ని కనుగొన్నారు.

"బాబుగారూ! నా అనుమానం నిజమయింది. రాణీగారి దగ్గరకు రహస్యంగా ఎవరో వచ్చి పోతున్నారు. ఇది మన దివా ణానికే అవమానం. నా బాధ్యత గనక చెప్పాను. తగిన చర్య తీసుకోండి" అని చెప్పారు శర్మగారు.

రాజారామారావుగారు దివాన్‌గారి మాటలు మొదట నమ్మ లేదు. కానీ, రహస్యంగా వచ్చిపోతున్నవాణ్ణి స్వయంగా చూశాక నమ్మక తప్పలేదు. అతను కళ్యాణిని కలుసుకొని అడి గాడు. అతను తనకు స్నేహితుడనీ, ఈ పెళ్ళి కాకముందు నుండీ తమ ఇద్దరకూ పరిచయం వున్నదనీ చెప్పింది. రామారావుగారు కొన్ని వేల రూపాయలిచ్చి, కళ్యాణని వెళ్ళమంటారు. తను వెళ్ళ నన్నది కళ్యాణి. ఆ రాత్రి తన స్నేహితుడు వస్తాడనీ. అతని అభిప్రాయం తెలుసుకున్నాక తను వెళ్ళేదీ, లేనిదీ రేపు చెబుతా ననీ, ఆవిడన్నది. ఆ రాత్రి రాజుగారు, కాలువ వొడ్డు నున్న భవనం దగ్గర కొచ్చేసరికే ఒక భారీ విగ్రహం చక చకా కొండ దిగిపోవడం కనిపించింది. గదిలోనుండి కళ్యాణి నవ్వు విని పించుతోంది. రామారావుగారు కోపంతో గదిలో కళ్యాణి మీదకు దూకబొయ్యేంతలో, ఎవరో అతని తలమీద బలంగా బాదారు. రామారావు స్మృతి తప్పి పడిపోయారు.

అతను కళ్ళు తెరిచేసరికి కళ్యాణి చచ్చిపడివుంది. ఆ శవాన్ని కొండ దిగువ లోయలో పూడ్చేసి, ఆ గదికి తాళంవేసి, అంతఃపురానికి వచ్చాడు. కళ్యాణి తరచుగా డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళడం రివాజు. గనక ఈ రోజునా వెళ్ళివుంటుందని అందరూ

అనుకొన్నారు. రామారావుగారికి మనశ్శాంతి నశించిపోయింది. మళ్ళా దేశాటనం బయలుదేరారు.

రామయ్య చిన్నపాటి రైతు. అతని కొక కూతురున్నది. ఆమె పేరు శాంత. రామయ్య మంచాన పడ్డాడు. తన అవసాన కాలంలో కూతురును దగ్గరకు పిలచి, తన మరణానంతరం ఈ గ్రామంలో వుండవద్దనీ. నీ పినతల్లి దగ్గరకు పొమ్మనీ, లోగడే తనావిడకు జాబురాశానని చెప్పి కన్నుమూశాడు.

శాంత పినతల్లి ఒక అడవిలోని సత్రంలో ఉంటోంది. పగలుకూడా ఆ దోవన ఎవ్వరూ వెళ్ళరు. శాంత పినతండ్రి గజ దొంగల నాయకుడు. అతని చేతికింద చాలా దొంగల ముఠా లున్నాయి. వారందరూ తస్కరించి తెచ్చిన డబ్బు సత్రం గదుల్లో మూలుగుతోంది. అక్కడ నియమాలు చాలా క్రూరంగా ఉంటాయి. ఒకానొక దొంగ తెలివిగా దొంగతనం చేయలేక పోయినందుకు గాను నాయకుడతన్ని స్తంభానికి కట్టి చనిపోయేదాకా కొరడా లతో బాదించాడు. ఒకమూల తుపాకులు, కత్తులు, బల్లాలు పడి వున్నాయి. శాంత పినతల్లికి వొక కన్నూ, కాలూ లేదు. ఒకసారి కోపంవచ్చి ఆవిడ భర్త కన్నును పెరికాడనీ, కాలు నరికేశాడనీ చెప్పుకొన్నదావిడ. దార్లు కాచీ, గ్రామాలమీదపడీ, ఆ దొంగల ముఠాచేసే అఘాయిత్యాలను, హత్యలను శాంత చూడలేక తల్ల డిల్లిపోతూ వుంది.

అక్కడే శాంతకు సూరితో పరిచయమయింది. వాడో వెర్రి బాగుల నాగన్న. శాంతంటె పడి చచ్చేవాడు. శాంతను పెళ్లాడా లని వాడి తలంపు. శాంత పినతండ్రి గూడా దానికి వొప్పు కొన్నాడు. తనా నరక కూపంనుండి బయటపడాలంటె సూరి తప్ప, మరో గత్యంతరం లేదని శాంతకు తెలుసు. వాడితో నయ గారాలుపలికి, ఒకవానరాత్రి, కిటికిలోగుండా తాడు సాయంతో కిందికి దిగి, కాపలావారి కంటపడకుండా, సూరికి కూడ చిక్క కుండా పారిపోయింది.

ఎడతెరిపిలేక, ధారాపాతంగా కురుస్తున్న వానలో, రోడ్డుకు వారగా చెట్లచాటునపడి పరుగెత్తుతున్న శాంతకు దూరంగా కారు

లైట్లు కనిపించినాయి. శాంత చెట్టుచాటున నక్కింది. ఆ కారు వంతెనదాకా వచ్చి ఆగిపోయింది. శాంత వెనకగా వెళ్ళి డిక్కీలో దాక్కున్నది. అలసిపోయిన శాంత అక్కడేపడి నిద్రపోయింది.

అది రాజారామారావుగారి కారు. కళ్యాణి మరణానంతరం, మనస్సు వికలమై దేశసంచారం చేస్తున్నాడు. ఉదయం డిక్కీలో వున్న శాంతనుచూసి, ఆమె గాథ విని తనతోనే ఉండమన్నాడు. శాంతతో కొంతకాలం అన్ని క్షేత్రాలూ తిరిగి, మంగళాపురం వచ్చాడు. ఈ సారి జరిగిన పెళ్ళి చాలా నిరాడంబరంగా వున్నది.

శాంత సహజంగా ఉత్తమురాలు. అమాయిక. కష్టాల్లోపుట్టి కష్టాల్లో పెరిగిన మనిషి. రాచ మర్యాదలూ ఆమెకు తెలియవు. ప్రతిపనీ తనే స్వయంగా చేసుకోవడం ఆవిడకు అలవాటు. ఇక్కడ అది కుదరదు. దీనికి తోడుగా రాధమ్మ ఆమెను అనుక్షణం సూటీపోటి మాటలతో గాయపరుస్తూ వుండేది. రాణాగారికి పాతభార్య అంటేనే అభిమానమనీ, నువ్వంటే అసహ్యమనీ నూరి పోస్తూ వుండేది. శాంత మనశ్శాంతి క్రమ క్రమంగా క్షీణించసాగింది.

లోయకు దిగువగా రోడ్డువేసే ప్రయత్నంలో కళ్యాణి శవం బయటపడింది. ఆమె చేతినున్న ఉంగరం ఆధారంగా అధికారులు ఆమెను గుర్తించి, రాజా రామారావుగారే హంతకుడని, పోలీసులు అతన్ని అరెస్టుచేసి జైలుకు పంపించారు.

దివాన్ శర్మగారు, శాంతను ఓదార్చి, కల్యాణి తరచుగా ఏడాక్టరుదగ్గర వెడుతుందో తెలుసుకొని, అతని నుండి ఆమె వ్యాధికి సంబంధించిన సర్టిఫికెట్టును సంపాదించి, కోర్టులో దాఖలు చేశాడు. కల్యాణి పెట్టుకున్న నగలు కొన్నింటిని, శాంత తన పినతండ్రిదగ్గర చూసింది. ఆ సంగతి దివాన్ శర్మగారు పోలీసులకు తెలియచేసి, కల్యాణిని నగలకోసం దొంగల ముఠావారు చంపి వుంటారనీ, ఆ ముఠా ఫలానాచోట వున్నదనీ, రిపోర్టు చేశాడు. పోలీసులు మందీ మార్బలముతో బయలు దేరారు. దోవ చూపడానికి శాంతకూడా వారితో ప్రయాణమయింది.

ఈ సంగతి పోలీసులు అనుకుంటున్న మాటలద్వారా రామా రావు విన్నాడు. శాంతకు ఏదన్నా ప్రమాదం జరుగుతుందేమో నన్న భయంతో, జైలునుండి తప్పుకొని, అక్కడేవున్న పోలీసు కారులో సత్రం వేపుగా బయలుదేరాడు. ఖైదీ తప్పించుకెళ్ళిన సంగతి పోలీసులకు తెలిసి, అతన్ని వెదుకుతూ అన్ని దిక్కులకూ వారు బయలుదేరారు.

దొంగల ముఠాకూ, పోలీసులకూ, చాలాసేపు యుద్ధం జరిగింది. చాలామంది చనిపోగా, మిగిలినవారు ఖైదీలుగా చిక్కారు. ఆ సరికే అక్కడకు చేరిన రాజారామారావును, అతని కోసం వెదుక్కుంటూ వచ్చిన పోలీసులు కలుసుకొని, తిరిగి బంధించారు.

రామారావుగారు నిర్దోషులని రుజువుచేసే బాధ్యత శాంత మీద పడింది. ఆవిడ సూరిని కలుసుకొని అతన్ని బుజ్జగించి అన్ని వివరాలూ అడగ్గా, ఒకసారి తనొక ముఠాతో కలిసి పోతున్నప్పుడు, కాలువ వొడ్డునున్న బిల్డింగులో లైట్లు వెలుగుతున్నాయనీ, అందమైన ఒక యువతీ మరో ఆజానుబాహుడైన వ్యక్తి ఆ గదిలో ఉన్నారనీ, ఆ వ్యక్తి వెళ్ళిపోయాక, ఇప్పుడు ఖైదులో వున్న రామారావు వచ్చాడనీ, తను రామారావును స్మృతి తప్పిపోయేలాగు కొట్టి, ఆ యువతి వంటిమీద నగలు ఊడదీస్తున్నప్పుడు ఆ పెనుగులాటలో, ఆవిడ బల్లకు తగిలి చనిపోయిందనీ, తను నగలు తీసుకుని వచ్చేశాననీ చెప్పాడు. ఈ సంగతులన్నీ టేప్‌మీద రికార్డు చేయబడ్డాయి. ఈ సాక్ష్యంతో రామారావు హంతకుడు కాదని జడ్జి తీర్పు చెబుతూ, జైలునుండి పారిపోయినందుకూ, పోలీసువాను అపహరించినందుకు మూడు మాసాలు శిక్షను విధించాడు.

పోలీసులు వాన్‌లో ఎక్కించి రామారావును తీసుకు పోతున్నప్పుడు, శాంత కళ్ళనీళ్ళు కళ్ళ తుడుచుకుంటూ "మీరు

రండి. మీకోసం వెయ్యికళ్ళతో ఎరి
ది.

వాన్ వెళ్ళిపోతుంది.

*　　　　*

శ్రీకాంత్ చదవడం ఆపుచేశాడు. చలపతి తన్ని ఆలింగనం చేసుకొన్నాడు.

"చాలా రోజుల తరవాత నే నో మంచి కథ విన్నారు. గొర్రెదాటు విధానం ఇందులో లేదు. నీ అదృష్టం బావుంటే ఇదే నిన్ను కీర్తి శిఖరాల మీద కూచోబెడుతుంది" అన్నాడు చలపతి.

ఈ మాటలు నిజంగా ఫీలయి అంటున్నాడో, మెహర్బానీ కోసం అంటున్నాడో మంజరి తేల్చుకోలేక పోయింది.

"అయితే ఓ చిన్నసంగతి. దీన్ని నాకిచ్చినట్లుగా ఎక్కడా అనకు. నువ్వు రేపుసాయంత్రం కనిపించు మిగతా డబ్బు యిచ్చేస్తాను. దీన్ని పిక్చర్ తీయడమే జరిగితే. నీ పేరుతోబాటు మరో నుకూడా వుంటుంది, టైటిల్స్‌లో. నీ కేమన్నా అభ్యంతరమా?" ఏడు చలపతి.

"అదెందుకండీ?" అన్నాడు శ్రీకాంత్.

"మీతో వచ్చిన చావే ఇదీ! నీకెంత తెలివితేటలున్నా, వ్వు రాశావంటే, ఏ ప్రొడ్యూసరూ డబ్బివ్వడు. ఏ డిస్ట్రి యటరూ ముందుకు రాడు. అంచేత, బాక్సాఫీస్ రైటుగా న్న మరో మహాకవి పేరు కూడా నీపేరుకు జోడిస్తాం. నీ ఏదో నీకు ముందుగానే ముట్ట చెబుతున్నాంగా, ఇందులో వ్వు బాధపడవలసిం దేముందీ?" అన్నాడు చలపతి, కాస్త విసుగుపడుతూ.

"కష్టపడింది నేనే కదండీ!" అని నసిగాడు శ్రీకాంత్.

కాదన్నానా! ఇన్నేళ్ళనుంచీ నువ్వు కష్ట
న్నా లాభించిందా! ఆ వారంతా ఈ ఒ
ఎలా? ముందుగా నీ పేరు పబ్లిక్‌లో కా
. ఆ తర్వాత నువ్వు బిర్ర బిగిసినా నీకో
ు."

ంత్ ఇంకేమీ అనలేదు.

"మరి—మీకేమన్నా పనులుంటే చూసుకోండి ... రేపు సాయంత్రం నన్ను కలుసుకోవడం మర్చిపోరుగా!"

"లేదండీ!"

శ్రీకాంత్, గాలిలో తేలుతున్నట్లుగా వెళ్ళిపోయాడు.

చాలా మంచికథ మంజరీ ఇది! ఇందులో సినిమాక్కావలసిన హంగులన్నీ వున్నాయి. చెయ్యగలిగితే దీన్నో రత్నంలాగా తీర్చిదిద్దవచ్చు. చూస్తూవుండు - దీనిమీద నేను వేలు వసూలు చేసేస్తాను" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి లోపల ఏమనుకున్నా పైకి మాత్రం ఆనందించి దానిలా కనిపించింది.

మన తెలుగుజాతిలో వున్న గొప్ప దౌర్భాగ్య మేమిటంటే మన గొప్పదనం మనకు తెలియకపోవడం, ఇదో బెంగా కథనో, మరాఠీ కథనో చెబితే, మనవాళ్ళు కళ్ళుమూసుకొని వే గుమ్మరించేస్తారు. దీనిమీద ఎంత నాటకమైనా ఆడవచ్చు ... ఈవిధంగా వెలుగులోకి రాకుండా, ఎన్ని మాణిక్యాలు మూలబడి వున్నాయో తెలీదు మంజరీ!" అన్నాడు చలపతి.

మంజరి ఏమీ అనలేదు. సన్నగా నిట్టూర్చింది.

(స శే షం)

మనసు ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనాపట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA133M101
పుస్తకం పేరు	అనామిక
తారీఖు	31/10/24
ముందు అట్ట	NO
వెనుక అట్ట	NO
మొత్తం పేజీలు	109
పెద్ద సైజు పేజీలు	
ఖాళీ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	1 to 104
తయారు చేసినది	akshaya
పేజీలు విడదీసినది	Rukshana
స్కాన్ చేసినది	Ch. Ramya
పరీక్ష చేసినది	prathyusha
పేజీలు సరిచూసినది	
బైండింగు చేసినది	
ప్యాకింగు చేసినది	
పరిస్థితి	good